

OTRĂVURILE

din

CAUX

CARTEA
INTAI

NESTEMATA SCOBITĂ

SUSANNAH APPELBAUM

Cuprins

- [Dedicație](#)
- [Citat](#)

Partea I

- [Multe lucruri ...](#)
- [Capitolul unu - Sosește domnul Flux](#)
- [Capitolul doi - Iy cea Otrăvitoare](#)
- [Capitolul trei – Mătrăgunele](#)
- [Capitolul patru – Necazuri](#)
- [Capitolul cinci - Aqua Artilla](#)
- [Capitolul șase – Atlasul](#)
- [Capitolul șapte - Cel mai nepriceput degustător](#)
- [Capitolul opt - Rowan Truax](#)
- [Capitolul nouă – Estacada](#)
- [Capitolul zece - Axlerod D. Roux](#)
- [Capitolul unsprezece – Cincifoi](#)
- [Capitolul doisprezece – Intrarea](#)
- [Capitolul treisprezece – Pimcaux](#)
- [Capitolul paisprezece - Întoarcerea lui Hăș](#)
- [Capitolul cincisprezece – Odihna](#)
- [Capitolul șaisprezece - La drum](#)

Partea a II-a – Elixirul

- [Elixirul](#)
- [Capitolul șaptesprezece – Directorul](#)
- [Capitolul optsprezece – Arsenius](#)
- [Capitolul nouăsprezec - Îngrozitorul tonic](#)
- [Capitolul douăzeci - Pădurea Sudică](#)
- [Capitolul douăzeci și unu – Mistrețul căutător de nestemate](#)
- [Capitolul douăzeci și doi – Subpădurea](#)
- [Capitolul douăzeci și trei - Camera de chihlimbar](#)
- [Capitolul douăzeci și patru - Arta otrăvirii](#)
- [Capitolul douăzeci și cinci – Temnița](#)
- [Capitolul douăzeci și șase - Cizmarul regal](#)
- [Capitolul douăzeci și șapte - Prizonierul nr. 11 802](#)

Partea a III-a - Vânturile din Caux

- [Vânturile din Caux](#)
- [Capitolul douăzeci și opt – Licoarea](#)
- [Capitolul douăzeci și nouă - Pietre mesager](#)
- [Capitolul treizeci - Sfârleze de vânt](#)
- [Capitolul treizeci și unu - Surorile Mucegai](#)
- [Capitolul treizeci și doi – Zălogul](#)
- [Capitolul treizeci și trei – Plecarea](#)
- [Capitolul treizeci și patru - Gloria Zenitului](#)
- [Capitolul treizeci și cinci - Capăt de linie](#)
- [Capitolul treizeci și șase – Minele](#)
- [Capitolul treizeci și șapte - Nestemata scobită](#)
- [Capitolul treizeci și opt – Poarta](#)
- [Capitolul treizeci și nouă - Grădinile suspendate](#)
- [Capitolul patruzeci – Labirintul](#)
- [Capitolul patruzeci și unu – Ariciul](#)

Partea a IV-a – Templar

- [Templar](#)
- [Capitolul patruzeci și doi - Sorrel Flux](#)
- [Capitolul patruzeci și trei – Knox](#)
- [Capitolul patruzeci și patru - Clanul Taxus](#)
- [Capitolul patruzeci și cinci – Mitrodit](#)
- [Capitolul patruzeci și șase - Peps D. Roux](#)
- [Capitolul patruzeci și șapte – Invitația](#)
- [Capitolul patruzeci și opt - Nu unul, ci doi](#)
- [Capitolul patruzeci și nouă – Sosiri](#)
- [Capitolul cincizeci – Pregătiri](#)
- [Capitolul cincizeci și unu - Oaspetele de onoare](#)
- [Capitolul cincizeci și doi – Tapiseriile](#)
- [Capitolul cincizeci și trei – Vânătoarea](#)
- [Capitolul cincizeci și patru – Meniul](#)
- [Capitolul cincizeci și cinci – Măcușor](#)
- [Capitolul cincizeci și șase – Axle](#)
- [Capitolul cincizeci și șapte - Bucătăria regelui](#)
- [Capitolul cincizeci și opt – Vântul](#)
- [Capitolul cincizeci și nouă – Profeția](#)
- [Capitolul șaizeci – Regăsirea](#)
- [Epilog - Ultimele cuvinte](#)

Dedicație

Tatălui meu,
Vânturile din Caux

Citat

Dacă bei prea mult dintr-o sticlă pe care scrie OTRAVĂ, cu siguranță, mai devreme sau mai târziu, îți va face rău.

Alice în Țara Minunilor

Lewis Carroll

Partea I

Multe lucruri ...

Multe lucruri încep cu sfârșitul, iar povestea ținutului Caux nu face excepție. În acest caz, a fost vorba despre sfârșitul unei vieți. Cu foarte mult timp în urmă, o tânără a fost otrăvită. Moartea ei a fost una aparte, căci era prima otrăvire — o nouă și îngrozitoare crimă, una misterioasă și înșelătoare. Din nefericire pentru fată și pentru țară, tatăl ei era însuși regele.

Peste regat s-a așternut umbra tristeții. Regele s-a îndepărtat de Caux și și-a osândit poporul la o viață plină de nefericire sub domnia Mătrăgunelor. O viață otrăvită. Puțini își mai amintesc de regele lor, de bunul rege Verdegris, care — se șoptește — s-ar putea întoarce într-o bună zi.

Despre otrăvuri și degustători

Sufletele pierdute pe care natura le-a văduvit de simțul gustului poartă pe fețele lor palide o expresie neînduplecată, înfățișarea lor vorbește despre pierderea suferită, iar ele sunt nevoite să se întrebe la fiecare pas dacă nu cumva mâncărurile lor sunt... otrăvite?

— Atlasul ținutului Caux

Capitolul unu - Sosește domnul Flux

Este absolut uimitor că Ivy Manx nu a fost otrăvită în perioada în care l-a avut angajat ca degustător pe domnul Flux.

Caux devenise un ținut al descompunerii, lucru de înțeles pentru acel sălaș al răutății și al ticăloșiei generale. Primejdia de a-și pierde viața după următoarea masă îi pândea pe toți, dacă nu aveau în slujba lor un degustător cât de cât înzestrat, acreditat de Breaslă. Un degustător așa cum se pretindea a fi domnul Flux.

Ziua în care a sosit domnul Flux era la fel ca toate celelalte, lipsită de strălucire și de veselie (pe măsura stării degustătorului). Focul ardea mohorât în vatra micului birt pe care Ivy îl numea căminul ei, iar în jurul lui câțiva mușterii de-ai casei își sorbeau indiferenți băuturile, într-o tăcere plictisitoare. Ascunsă în atelierul ei secret, Ivy Manx se trezi că speră să se întâmple ceva palpitant – poate un caz cu totul nemaipomenit de otrăvire. Tocmai lăsase deoparte studiul, în favoarea unuia dintre experimentele sale, când, dintr-odată, Hâș scoase un croncănit ușor.

— Stai fără grijă, o îndemnă Ivy pe cioară. Cecil n-o să știe că i-am folosit ustensilele, decât dacă o să-i spui tu.

Începu să strecoare un amestec urât mirositor prin sita unchiului ei. În timp ce lucra, fața îi trăda o concentrare adâncă; îndată ce isprăvi, puse vasul să fiarbă pe un arzător. Aproape instantaneu, amestecul degajă un nor vâcos, iar un miros dulceag și grețos umplu mica încăpere, obligând-o pe cioară să se refugieze amețită pe un cuier.

Știa că dă dovadă de o mare lipsă de supunere. Unchiul ei își dorea ca ea să devină un farmacopat cu pregătire – o vindecătoare –, însă ei i se părea mult mai interesant să se joace cu licorile dăunătoare. Ca majorității locuitorilor din Caux, lui Ivy nu-i plăceau ierburile vindecătoare, ci acelea mai rele și mai puternice. Pentru fetița de zece ani, farmacopatia părea ceva învechit, de pe timpurile când plantele erau folosite pentru a vindeca, nu pentru a face rău. Colecția de cărți, pline de praf, și de pergamente mâzgălite a unchiului ei o făcea să caște – spre dezamăgirea atât a lui Cecil, cât și a lui Hâș.

— Așa! Să vedem ce o să iasă de aici când va fi gata.

Dându-se cu un pas înapoi în micuțul atelier, privirea îi fu atrasă de raftul de sus al bibliotecii lui Cecil. Acesta încă mai punea obiectele interzise sus de tot, gândindu-se că așa aveau să fie păstrate în siguranță, pentru că ea nu putea să ajungă acolo.

Erau multe de văzut, căci, așa cum știa Ivy, nu există un lucru mai potrivit decât un raft pentru a expune calitățile și lipsurile unei persoane. (Cecil era cam dezordonat, iar acest fapt era pe deplin ilustrat de raftul cu pricina.) Ochii i se îngustară la vederea cutiutei din piele în care își ținea Cecil tincturile.

Împinse într-acolo un taburet cu trei picioare și se cățăra întinzându-se să ajungă la raft, pe când Hâș devenea tot mai agitată.

— Arunc doar o privire, Hâș. Sunt leacurile lui. Cu siguranță asta poate fi considerată activitate de studiu.

Cum trăia de mult timp la Nestemata Scobită, cioara cea neagră știa ea ce știa. În acest stadiu al pregătirii, fiolele erau strict interzise, așa că pasărea începu să se plimbe agitată de colo-colo. Unchiul fetei avea să părăsească birtul spre seară, iar cioara încerca s-o determine pe Ivy să

amâne până încalcarea regulii.

— Bine, dar o să le ia cu el, îi spuse ea lui Hâș. Dacă ai noroc, te ia și pe tine.

Taburetul nu era destul de înalt. Ivy se gândi să se cațare chiar pe rafturile șubrede. Voia doar să se uite la leacurile cu dopuri din sticlă aflate în cutie – și, de mult timp, nu mai cerea permisiunea nimănui pentru asta. Mai întâi ar fi trebuit să termine de memorat lunga listă de ierburi și să-și îmbunătățească semnificativ cunoștințele despre plante – o activitate mult prea savantă și plictisitoare.

„Oricine poate crea o poțiune care să facă rău”, îi amintea mereu unchiul ei, cu ochii strălucind, plini de entuziasm. „Îți trebuie însă multă învățătură ca să folosești plantele pentru a vindeca. Deci, ce ai prefera să fii, un otrăvitor obișnuit sau un vindecător respectat?”

Interesant era că Cecil nu părea să aștepte niciodată un răspuns de la ea.

Încercând rezistența unui raft curbat, Ivy începu să se cațare cu avânt, în timp ce Hâș fâlfâia prin încăpere, cârâind nervoasă.

Fără să bage în seamă pasărea, aproape că ajunsese, când se întâmplă lucrul cel mai de temut. Raftul cedă sub piciorul ei și întregul conținut – cărțile de leacuri medicinale și neprețuitele notițe ale unchiului, balanțele și ustensilele de laborator, cutiile impozante din mahon, cu prafuri și infuzii – s-au împrăștiat peste tot, aproape înghițînd-o pe Hâș.

În liniștea care urmă, Ivy și cioara așteptau, cu inima cât un purice, apariția lui Cecil. Părul blond ca spicele de grâu și obraji împurpurați ai fetei se mâhniseră de catranul unchiului. Își șterse cu mâna ceva alb și zgrunțuros de pe mânecă, gândindu-se care ar putea fi pedeapsa pe măsură și întrebându-se dacă avea să i se interzică să mai facă experimente. (Oare cum avea să se poată acest lucru în absența lui?) Zbârlindu-și penele lucioase, Hâș se postă în fața ușii înguste care dădea spre birt.

— Nu te mai grăbi atâta! O să dau vina pe tine, îți dai seama.

Când văzu că trece destul de mult timp fără ca unchiul ei să apară, Ivy deveni curioasă.

Praful și umbra ascundeau privirilor ușa laboratorului, o intrare secretă tăiată în mijlocul unei uriașe table ce atârna pe peretele din fund al birtului. Mai era tănuț și de simplul fapt că nimeni nu se uita niciodată la peretele acela, căci meniul de pe tablă nu mai era de mult în uz. Atunci când Cecil avea pacienți, sau când laboratorul găzduia experimentele interzise ale lui Ivy, un ochi ager ar fi putut zări o linie pâlpâitoare de lumină aurie ce se furișa prin întuneric. De acel loc se apropie acum și fata, privind prin crăpătură și întrebându-se care putea fi cauza lipsei de reacție a unchiului ei.

Din întâmplare, își alesese bine momentul. Văzu cum un străin costeliv și absolut neinteresant trece pragul, oprindu-se exact în dreptul ei pentru a-și curăța noroiul adunat pe ghetetele scâlciate. Emană o nepăsare amară și era învăluit într-un fel de melancolie ciudată, deși aproape imperceptibilă, din aceea care nu afectează persoana în cauză, dar pe cei întâlniți în cale îi face să devină dintr-odată posaci.

Trecând de ușa scârțâitoare de la intrarea în Nestemată, domnul Flux – căci despre el era vorba – se îndreptă ținută spre tejghea. Comandă și bău un coniac neobișnuit de scump, apoi mai ceru unul, și îi zise lui Cecil să-i lase sticla în față.

Ținând sub observație încăperea, Ivy nu-i dădu călătorului singuratic mai mult de cinci minute în mijlocul acelui grup de neisprăviți și se pomeni că așteaptă cu nerăbdare un posibil sfârșit groaznic al acestuia.

— În sfârșit, îi șopti ea lui Hâș. Ceva pasionant.

În încăpere se așternu o tăcere adâncă; nu se auzea nimic, doar cărbunii care ardeau în vatră, aruncând un mănunchi de scântei năvălase. Obișnuința birtului, care îi priveau pe străini cu mare neîncredere, se opriră din pălăvrăgit. Ivy îl văzu pe străin cum zâmbește batjocoritor în timp ce, plictisit, făcea ochii roată prin încăperea cufundată în tăcere. Fața lui spălăcită, de o gălbejeală ciudată, era pe jumătate ascunsă sub o glugă neobișnuită. Cum nimeni nu-l privea în ochi, se întoarse să examineze leneș paharul din fața lui.

Ivy era uluită. Legea tărâmului era să otrăvești ori să fii otrăvit, iar o astfel de intrare arogantă cerea în mod evident o doză mortală de atenție. Cu toate acestea, toți păreau hotărâți să evite privirea omului acela – câteva scaune scârțâiră stânjenite, iar Ivy se încruntă când Curtains, unul dintre muș-teriii notorii ai birtului (și unul dintre clienții ei cei mai buni) bătu în retragere.

Îl cercetă cu mai mare atenție pe domnul Flux. Ceva din mantaua lui roasă i se părea cunoscut, deși în lumina slabă a birtului se vedea clar că veșmântul era neîngrijit și că fusese peticit de o mână neîndemânică. Ivy încercă să ghicească de unde venea. Gândurile i se întoarseră către lecțiile de care uitase și, cu o tresărire, își dădu seama cine era necunoscutul pe care îl privea.

— Un absolut al Breslei Degustătorilor, Hâș, îți vine să crezi? Un degustător adevărat, aici, la Nestemata Scobită!

Așa și era – domnul Sorrel Flux era primul degustător școlit, acreditat de Breaslă, care făcea apel la serviciile acestui birt uitat de lume. Un degustător adevărat! În mod normal, lumea în care se învârtteau ei era cea a bogătașilor și a capetelor încoronate și, fără îndoială, numai cineva cu foarte mare dare de mână putea să le solicite serviciile.

Cu toate astea, Flux avea ceva insinuant, iar nepăsarea cu care dădea pe gât coniacul fin al unchiului ei părea să contrasteze total cu pregătirea de degustător. Gulerul îi era strâmb; mai rău, era pătat cu măduvă și cu stropi de grăsime. Mult mai puțin rafinat decât ar fi trebuit să fie un degustător, după mintea lui Ivy, arăta de parcă fusese înșfăcat de ceafă și târât prin mărăcini.

Cum unchiului ei nu-i păsa mai deloc de Breaslă sau de absolvenții ei, Ivy aștepta să-l vadă pe Cecil dându-l afară. În schimb, spre marea ei mirare, cei doi începură să discute cu voce joasă.

Ca să vadă mai bine, Ivy o dădu la o parte pe Hâș, care îi răspunse cu un cârâit indignat.

Ochii degustătorului începură să sticlească în momentul când se opriră asupra unui raft înalt din spatele tejghelei. Acolo, ascunsă privirii sub praf și murdărie, stătea izolată o sticlă. În interior, din mijlocul culorii chihlimbarii a coniacului, o piatră mică trimitea luciri roșietice.

— Să fie aceea cumva nestemata dumitale? Cea care a dat numele acestui ales stabiliment?

Cecil urmări privirea degustătorului.

— Chiar ea.

— Sunt neprețuite.

— Presupun că da, pentru unii, încuviință el.

— Pentru cei care doresc să elimine efectele nocive ale otrăvurilor, continuă Flux batjocoritor. Îmi dați voie?

În timp ce degustătorul își lingea buzele subțiri, Cecil luă sticla de la locul ei și o puse în mâna îngălbenită a domnului Sorrel Flux.

— Ce sclipire ciudată are! Acum îmi dau seama de ce cred unii că e scobită – deși, bineînțeles, așa ceva este cu totul imposibil.

Sticla scoase un clinchet ademenitor atunci când domnul Flux o aplecă pentru a o privi mai bine. Pipăi cu degetele spirala de sârmă aurie care sigila dopul. După o clipă de ezitare, degustătorul puse jos sticla, luându-și ochii de la ea și dând de dușcă stropul rămas în paharul ciobit.

— Dacă-mi dați voie...

Cecil voia să pună sticla înapoi pe raft, dar degetele degustătorului erau încă încheștate pe ea.

— Da, cum să nu, spuse domnul Flux, împingând sticla cu un gest al mâinii. Îmi dau seama că nu e decât un fals realizat cu măiestrie. O nestemată scobită! Un bun exemplu de dorință imposibilă!

Domnul Flux era destul de aproape de Cecil pentru ca acesta să-i poată simți răsuflarea acră și să vadă vena umflată de la tâmpla lui stângă;

unchiul lui Ivy își dorea să se poată îndepărta cât mai repede de degustător. Următoarea afirmație îl împiedică totuși să-și ducă intenția la bun sfârșit:

— Se aude că plecați să îl vindecați pe rege, șuieră degustătorul, misterios.

Cecil încremeni, cu sticla în mână.

— Poate, admise el în cele din urmă.

— Nu contează că nimeni nu a reușit până acum. Destinul dumitale nu poate fi la fel de potrivit, nu-i așa?

Din laborator, Hăș lăsă să-i scape un croncănit răgușit. Unchiul lui Ivy nu-i spusese nimic despre multele primejdii ale călătoriei sale.

Luându-și brusc un aer oficial, domnul Flux scoase un teanc de hârtii pe care le prezentă cu mândrie drept atestate ale priceperii sale.

— Veți vedea că totul este așa cum trebuie, îl asigură pe Cecil, cu o voce guturală. În mod normal, tariful meu este... cum să spun? peste posibilitățile obișnuite. Privirea îi alunecă din nou spre nestemata roșie. Însă, având în vedere onorabila dumneavoastră însărcinare, găsesc că este de datoria mea să ajut, așa cum pot, cât timp veți lipsi. Sunteți, fără îndoială, de acord cu mine că, în vremurile acestea, siguranța fetei este un lucru important. Desigur, sunt – și aici îi răsări ezitant pe față un mic rânjet strâmb – acreditat de Breaslă.

Modul în care Flux rostise cuvântul „breaslă” făcu să urce un fior pe șira spinării lui Ivy, în timp ce fata fu cuprinsă de un profund sentiment de teamă, la fel de real și de respingător ca mătreața de pe umerii firavi ai lui Flux. Acest sentiment, deloc plăcut, avea să persiste încă o bună bucată de vreme.

Hotărârea fu luată rapid.

Pentru o sumă surprinzător de mică, doar câteva drahme și un singur dram, domnul Sorrel Flux urma să locuiască la Nestemata Scobită și să-și asume răspunderea de degustător pe lângă nepoata lui Cecil. Cum farmacopatul nu se aștepta ca misiunea pe care o avea să-l țină departe de birt mai mult de o săptămână, au căzut de acord.

Din păcate pentru Ivy, sosirea la țanc a domnului Flux coincidea cu plecarea unchiului ei. Ziua în care domnul Flux a intrat în birt interesându-se de o slujbă a fost și cea a plecării lui Cecil, unchiul lui Ivy; din nefericire, nu doar pentru o săptămână, așa cum plănuiise.

În graba lui, Cecil Manx nu observase câteva dintre defectele mai evidente ale lui Flux. Omisese, de asemenea, să îi spună degustătorului câte ceva despre nepoata sa Ivy; la urma urmei, omul nu-l întrebase nimic. Astfel, se poate spune că domnul Flux cântărise greșit priceperile protejatei sale.

Când ajunsese la Nestemată și îi trecuse pragul, firea sa nepăsătoare îl făcuse să treacă cu vederea un panou strâmb, cu înfloritură în cerneală roșie, care se bălăbănea sub vânturi, lângă ușa de la intrare.

Ivy cea Otrăvitoare

Moșteniri îngropate

Rivali eliminați

Răzbunări garantate

~Începând de la 5 drahme~

Și, cum – pe drept sau nu – Ivy Manx îl considera pe degustător vinovat de dispariția unchiului ei, a fost absolut uimitor că domnul Flux a reușit să supraviețuiască acolo timp de un an, cât a fost degustătorul lui Ivy cea Otrăvitoare.

Capitolul doi - Ivy cea Otrăvitoare

La Nestemata Scobită toată lumea bănuia că nu există o altă scuză pentru inexplicabila întârziere a lui Cecil Manx decât însăși moartea lui. Pentru toți – cu excepția nepoatei sale – era cât se poate de clar că, de-a lungul drumului pe care i-l așternuse în față nechibzuita sa misiune, bărbatul căzuse pradă otrăvurilor.

Ivy nici nu voia să audă de așa ceva, iar degustătorul prefera să nu aducă vorba despre asta, ca nu cumva să-și piardă mult doritul său post. Singura problemă a acestei înțelegeri tacite – apărute imediat după plecarea lui Cecil – era faptul că domnul Sorrel Flux era un degustător de calitate îndoielnică. Părea să nu poată detecta otrava dintr-un castron cu celebra supă de o sută de ani, din meniul Nestematei, tot așa cum n-ar fi putut nici să-și întindă brațele uscățive, ca să-și ia zborul cu mantaua zdrențăroasă.

— Varză, îi anunță el lui Ivy prânzul.

Se întâmpla la scurt timp după plecarea lui Cecil și a fost prima și unica lui încercare de a degusta mâncarea fetei.

— Bine, dar asta e supă de sfeclă! răspunse Ivy, cu maximă neîncredere.

— Întocmai, desigur. Exact cum spuneam. Și e bună de mâncat.

Îi aruncă vorbele peste umăr, grăbindu-se, cu bocceluța în brațe, să urce scările spre odăile unchiului.

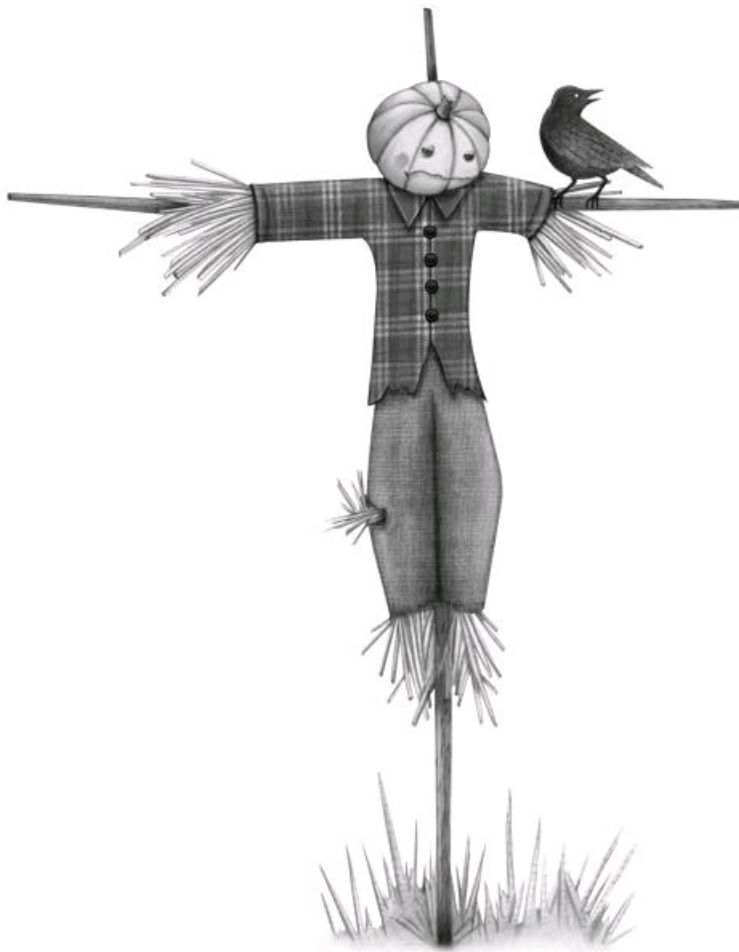
Imediat, Ivy se întrebă dacă el era într-adevăr absolvent al apreciatei Bresle a Degustătorilor.

Deși nu i se potrivea și era uzată, Domnul Sorrel Flux purta roba breslei, și îi plăcea să-și condimenteze frazele cu referiri la misterioasa școală, atunci când prin preajmă erau oameni care să-l audă. Însă, spus pe șleau, Flux era un degustător ca vai de el, care nu putea salva viața nimănui, în afară de a sa, dar și asta îi reușea pur și simplu din lipsă de activitate și prin nerespectarea îndatoririlor de degustător.

Mânca foarte puțin – doar de unul singur – și chiar și atunci purta o expresie de neîncredere și de îngrijorare pe chipul neplăcut. Cu astfel de obiceiuri, nu e de mirare că era destul de costeliv. Asta, și nuanța gălbejită a pielii, îl făceau, cu un foarte mic efort de imaginație, să semene cu un pui jumulit de pene.

Mai mult, domnul Flux nu se scuza câtuși de puțin pentru defectele sale și dovedi foarte curând că avea și o altă trăsătură nesuferită: o mare aplecare pentru moțăit și leneveală.

Prin urmare, nu exista decât un subiect asupra căruia cei doi erau de acord: aveau să vorbească unul cu celălalt cât de puțin posibil și doar despre nimicuri.

În mod potrivit, degustătorul și protejata sa nu fuseseră prezentați oficial unul altuia; aproape imediat, domnul Flux îi spuse pur și simplu „mica pacoste”. (Degustătorul află totuși numele bătrânei ciori, din întâmplare, pe când o tot ușuia de lângă budinca lui de dimineață.)

Această conspirație a tăcerii fu încălcată doar de două ori.

Prima dată s-a întâmplat la începutul șederii sale, când Ivy îl întrebă dacă nu are cumva vreo veste de la unchiul ei. Domnul Sorrel Flux răspunse – cinstit – că nu. În sinea lui, degustătorului nici nu-i păsa de unchiul fetei, interesat fiind doar de confortul patului său de puf și de preferința lui pentru cămășile de noapte. Oricum, domnul Flux era de părere că e imposibil ca nebunul acela să fi ajuns prea departe – pornirea în călătorie fusese prost planificată, la începutul periculosului Anotimp al Vânturilor din Caux.

Așa s-a născut a doua și ultima lor conversație.

La început a fost o simplă cerere: Ivy l-a prevenit să nu se apropie de grădina ei.

Grădina bine îngrijită a lui Ivy se întindea dincolo de zidurile din piatră sfărâmicioasă, acoperite de mușchi și de ramuri împletite, și răsună de zumzetul bondarilor. Plante otrăvitoare creșteau chiar lângă antidoturile lor naturale, cu plăcuțe ciobite pe care era trecută (într-o caligrafie înflorită) denumirea lor în limba cea veche. Sub îngrijirea lui Ivy, ierburile creșteau frumoase și eficiente. Cu ajutorul lui Hăș, grădina era ferită de dăunători; stătea cocoțată – fără urmă de ironie – pe o veche sperietoare de ciori.

Pentru nepoțiți, grădina lui Ivy era, se înțelege, un loc extrem de periculos.

Sorrel Flux știa că nu e binevenit acolo, dar avertizarea lui Ivy stârnise în mintea lui lăncedă un interes neobișnuit. Într-o zi, epuizat de efort, se trezi lângă zidul acoperit de vegetație. Auzi ceva și trase cu ochiul dincolo.

Ochii săi întâlneau un tablou de o suavă tristețe. Ivy plângea, aplecată peste o tufă de gura-leului – florile preferate de unchiul său –, iar imaginea ei, cum stătea aplecată și suspina, nu putea să nu înmoaie inima oricui.

A oricui, dar nu și a domnului Flux.

De fapt, inima domnului Sorrel Flux, care își vedea de treabă bătând fără vlagă în piept, era la fel de împietrită și de tăbăcită ca tot restul corpului posesorului ei. Era mică și împietrită. Dacă cineva i-ar fi smuls-o din piept și ar fi arun-cat cu ea într-un om, cu siguranță l-ar fi învinețit. Din acest motiv, domnul Flux nu putea să-și stoarcă vreo lacrimă – decât, eventual, de mila propriei persoane. Așa că, privea total nepăsător starea de singurătate în care se afla Ivy.

Nepăsător și însetat.

Pe când dădea să plece, atenția îi fu atrasă de o altă privesc. Domnul Flux nu avea nici cea mai mică înclinație către grădinărit, dar ochii îi fugiră spre ciudatele plante ce creșteau între zidurile bătrâne. Frunzele lor păreau să arunce sclipiri și să pulseze cu o putere pur și simplu stranie. Degustătorul se întrebă pe dată dacă nu cumva privirea îi juca feste din cauza coniacului prost, băut mai devreme. Plantele tremurau, de parcă le-ar fi fost frig; Flux nu putea scăpa de impresia că erau cât pe ce să-și smulgă din pământ rădăcinile palide și pline de apă, ca să o ia la sănătoasă prin grădină. Clipi de câteva ori și își frecă ochii cu nădejde. Spre ușurarea lui, totul reveni apoi la normal.

Această întâmplare îi aduse aminte de faptul că în birtul pe care Ivy Manx îl numea căminul ei existau câteva coniacuri fine, din care aveai ce alege, precum și un mare număr de soiuri de cidru tare și de alte licori, numite rachuri de mere, care ar fi fost mai potrivite pe post de combustibil pentru cele câteva lămpi care licăreau prin birt. Cu gândul ăsta în minte, Flux părăsi grădina și intră în local, unde rămase tot restul zilei, încercând să-și revină după plimbare.

În dimineața următoare, Ivy remarcă semnele care dădeau de gol escapada degustătorului. Prima și ultima vizită a lui Flux în grădină se soldă cu o iritație puternică. Începu cu bășici ce se transformă curând în umflături roșii, care dădeau mân-cărimi. Se formară deasupra ochilor cu pleoape mari ale degustătorului și se întinseră apoi cu repeziciune pe toată fața. Pedepsa pentru incursiunea lui era evidentă – vița lucioasă care se agăța de zidurile grădinii era chiar planta geamănă a lui Ivy¹. Cum nicio cataplasma de-a lui Cecil nu părea să-i aline durerea, Flux se resemnă să stea în pat. Acolo își luă masa de dimineață și lăncezi toată ziua, chemând-o din când în când pe Ivy cu un mic fluier de lemn și cerându-i să-i pregătească o tavă cu felurite coniacuri.

Din păcate, domnul Flux nu se mai refăcu pe deplin tot restul anului, cât rămase să locuiască acolo. Nuanța gălbuie pe care pielea lui o avusese la sosire deveni mai puternică și se răspândi alarmant și spre albul ochilor. Când se lungea în pat se plângea de dureri intense. (În timp ce el dormea, Hăș luase obiceiul de a-i strecura piunezele de argint ale lui Ivy în saltea, așa că aceasta devenise mai degrabă o pernă cu ace decât un așternut moale.)

De fapt, domnul Flux nu se gândi nici măcar o clipă să părăsească Nestemata Scobită pentru a pleca spre zări mai primitoare. Cu o voce firavă, de convalescent, îi amintea unicei menajere de la Nestemata că jurământul degustătorilor îl împiedica să plece.

Trebuia să rămână și să-și ducă sarcina la amarul ei sfârșit.

Speranța lui Ivy Manx era că acel sfârșit avea să vină curând. Iar dorința făcu să-i răsară în minte un plan; un plan periculos, pe care se hotărî să-l pună în aplicare numai după ce își dădu seama, cu tristețe, că unchiul ei nu avea să se mai întoarcă acasă.

¹ Ivy înseamnă, în limba engleză, „jederă” (n.tr.)

Capitolul trei – Mătrăgunele

Pentru cel ce privește ținutul Caux – de pe un nor călător, să spunem – nu există niciun indiciu, absolut niciun semn al răutății și al prefăcătoriei care îi caracterizează pe locuitorii lui. Ce mai, de acolo, de sus, Caux pare un loc plăcut și tihnit, mărginit de mare și de stânci. Întinse câmpii verzi și mănoase dealuri molcome, păduri dese, roditoare, adăpostesc plante și animale minunate. Orașe pline de forfotă. Castele ingenioase. Râuri unduitoare, cursuri de apă pitorești și, desigur, estacade² spectaculoase.

Dacă însă te apropi și privești în jos, de la înălțimea unei ciori care dă ocol, cu greu poți găsi ceva care să nască bucurie. Chiar de aici, de deasupra celui mai înalt copac, poți percepe amărăciunea – o otravă pe care locuitorii acestui ținut o au de îndurat. Poți chiar să o simți cum te atrage înspre ea.

Iar de-ar fi să ajungi a pune piciorul pe pământ – intrând astfel sub legea noului și ticălosului rege din Caux, regele Mătrăgună –, ei bine, s-ar putea ca lumea ce ți se înfățișează să nu mai pară deloc luminoasă.

De fapt, înfiorător de mohorâtă.

Regele Mătrăgună din Caux era un om rău și nefericit. Era nefericit pentru că suferea cumplit din pricina unei groaznice diformități pe care o avea din naștere. Era rău pentru că, în fine, pentru că era nefericit (sau poate pentru că așa se născuse – nu vom ști niciodată cu siguranță). Avea însă o imensă plăcere să fie nerușinat de rău, uitând astfel, pe moment, de propria nefericire, la vederea suferinței celorlalți.

Regele avea o singură dorință, și era una simplă. Dorea ca suferința, înspăimântătoarea lui diformitate, să dispară. Voia să scape de acest defect, crezând că asta avea să-l facă fericit. Tot rău, dar fericit.

Ticlui deci un plan și dădu sfoară în țară, sub forma unei Proclamații Regale, cum că oricine avea să reușească să-l vindece de suferință va avea parte de o mare răsplată. Fusesse înadins vag cu privire la acest lucru, mai ales pentru că nu era hotărât ce formă să ia această recompensă. Nu era obișnuit cu acte de bunătate, tot așa cum nici regina nu era.

Până la urmă, anunțase totuși că oricine avea să-i găsească un remediu urma să primească o avere frumoșică – greutatea lui în aur și nestemate neprețuite. Cum nestematele erau iubite de locuitorii din Caux – nu pentru frumusețe și raritate (deși le aveau pe ambele), ci pentru presupusele lor efecte împotriva otrăvurilor –, aceasta era, într-adevăr, o răsplată ispititoare. Regele știa că majoritatea oamenilor din Caux, câți mai erau încă în viață, preferau să rămână vii.

Pedeapsa în caz de eșec... ei bine, aceasta era absolut firească și la îndemâna celor din neamul Mătrăgunelor. Regina Artilla avea să se îngrijească de moartea lor. La urma urmei, era foarte cunoscută în Caux pentru spectaculoasele ei otrăviri fără milă – o reputație pe care se străduia din răputeri să o păstreze intactă.

Regele Mătrăgună se bucura de beneficiile puterii sale. Luptase din greu pentru a o prelua de la predecesorii săi. Era ceva cu totul neobișnuit să treacă vreo zi fără ca el să emită o proclamație – orice i-ar fi trecut prin mintea sa regală – și aceea devenea instantaneu lege. La urma urmei el era regele.

Urcase pe tron în ziua pe care toți o considerau drept cea mai sumbră pentru ținutul Caux. Primul său act ca tânăr rege fusese distrugerea a cel puțin o mie de învățătură, printr-un foc uriaș în flăcările căruia fuseseră aruncate toate lucrurile ce aveau vreo legătură, oricât de slabă, cu fostul rege. Prădase vestita Bibliotecă de la Rocamadour și mergea vorba că focul arsese opt zile și opt nopți.

Fostul rege avusese și el pregătire de farmacopat, așa că focul făcuse pentru totdeauna pierdută neprețuita lui colecție de cărți de medicină și farmacopatie. Cu neamul Mătrăgunelor în scaunul puterii, farmacopatia degenerase foarte repede în arta otrăvirii, și în curând oamenii au pătruns tot mai adânc în inima pădurii, în căutarea de ierburi mai rele și mai puternice.

Ceea ce a urmat a fost Prima Proclamație a noului rege:

PRACTICAREA FARMACOPATIEI ESTE

ILEGALĂ ȘI SE PEDEPSEȘTE CU MOARTEA.

În vremea aceea, când aflase că a fost scos în afara legii, Cecil Manx ridicase din umeri. Era un om cu multe talente. Visase întotdeauna să-și deschidă un birt, așa că exact de asta s-a apucat.

Cu toate acestea, știau toți că el continua să primească pacienți în camera din spate a birtului.

² Platformă construită din bare de lemn, metal sau beton, care realizează o legătură peste un curs de apă sau între două puncte situate deasupra unui teren altfel inaccesibil (n.tr.).

Capitolul patru – Necazuri

Nici nu se punea problema ca Sorrel Flux să se ocupe de vreo chestiune administrativă legată de birt, iar Cecil Manx nu-i spusese niciodată nimic lui Ivy despre impozite. De aceea, putem afirma, fără să greșim, că de la plecarea unchiului ei nicio drahmă nu fusese trimisă către vistieria regelui.

În spatele tejghelei zăcea un teanc de scrisori și probabil acolo erau și hârtiile de impozit, dar e destul de greu să cauți un lucru despre care nu știi că lipsește. În plus, pe Sorrel Flux îl găseau adesea lângă foc, unde își încălzea mâinile ciolănoase; iar dacă focul nu dădea căldură pe placul lui, îl alimenta cu hârtiile aflate prin preajmă. În felul ăsta se prefăcură în scrum multe terfeloage, dar și înștiințarea de neplată și Dispoziția de colectă.

Însă atunci când venea vorba de impozite, avarul rege Mătrăgună era nemilos și eficient.

Așa se face că gărzile sale așteptau deja în fața birtului să se crape de ziua. Când, cu puțin înainte de ivirea zorilor, văzură o lumânare pâlpâind în camera fetei, situată deasupra tavernei. Acest fapt se dovedi interesant pentru soldați doar în măsura în care le mai abătu gândurile de la foame. Oamenii știau că, uneori, în birturi găseai mâncare și băutură de calitate, iar lor le lipsiseră ambele pe tot timpul nopții. Lumina dispăru la scurt timp după ce apăruse, așa că santinelele reveniră la ghiorțăitul propriilor mațe.

Ivy își puna în practică periculosul ei plan. Dacă unchiul ei nu se reîntorcea la ea, avea să se ducă ea la el. Trecuse un an întreg – un an trist, în care nu avusese parte decât de compania plictisitoare a lui Flux. Ivy împlinise unsprezece ani și nu avea de gând să crească și mai mare fără a-l avea alături pe unchiul ei. Pe lângă asta, își pierduse interesul de a mai face experimente pe degustătorul parazit; totuși, ca dar de despărțire, îi strecurase una dintre faimoasele ei licori adormitoare în păhărelul pe care îl bea înainte de culcare. O doză dublă.

Ivy se îndrepta spre sala tavernei cu mintea la o hoție îndrăzneată. Intenționa să ușureze Nestemata Scobită de piatra care îi dăduse numele. Se opri în holul scund, trăgând cu urechea să audă dacă nu cumva vine vreun zgomot din camera degustătorului.

Frumusețea morii lui Cecil Manx era dată de multele ei pasaje secrete, iar în acea dimineață cețoasă Ivy o luă de-a lungul unuia care îi duse pașii în jos, pe niște trepte. Repede, ajunse exact acolo unde voia: la o ușă aflată chiar în spatele tejghelei din Nestemata Scobită.

Ivy deschise fără zgomot ușa și descoperi cu surprindere că nu era singurul hoț din încăpere. Alte două ființe se aflau în acel moment în birt și, spre consternarea fetei, una dintre ele era foarte ușor de identificat (chiar și la acea oră matinală). Recunosc dezagreabila persoană a celui care, pe parcursul întregului an nu fusese altceva decât o companie enervantă și plictisitoare. Domnul Flux părea treaz de-a binelea, observă Ivy, în ciuda licorii adormitoare pe care i-o administrase. Dacă lucrurile stăteau într-adevăr așa, aceasta era o premieră!

Tovarășul degustătorului – pentru că păreau să se cunoască bine – era o prezență și mai greu de explicat.

Fața îi era acoperită de o cantitate inadmisibilă de păr, iar statura lui o depășea pe cea a degustătorului. Avea ochii înfunțați în orbite și întunecați. Mai tulburător încă era faptul că, în puținele cazuri când o făcea, părea să vorbească scoțând niște mugete guturale. Pentru Ivy ele nu reprezentau absolut nimic, dar domnul Flux părea să le înțeleagă cu ușurință.

Fata era obișnuită cu nebunii, mai ales cu cei beți, dar ceva din înfățișarea prietenului degustătorului o făcu să ezite. Nestemata, în sticla ei de coniac, se afla pe un raft chiar deasupra, dar, pentru a ajunge la ea, trebuia să se cațăre pe o ladă din apropiere, riscând să fie, preț de câteva clipe, expusă. Nu era o idee prea bună să procedeze astfel, ținând cont de prezența celei doi.

Din fericire, hoții păreau că se ceartă și, prin urmare, nu o zăriseră pe fată. Micul degustător avea ceva curaj. Abia dacă îi ajungea până la guler tipului cenușiu, dar disprețul său l-ar fi sfidat chiar și pe cel mai puternic adversar. Domnul Flux era extrem de însuflețit, lucru cât se poate de nefiresc, Ivy fiind obișnuită să îl vadă în cămașă de noapte și întovărașit numai de pahare ciobite. Acum bătea din picior și repeta concentrat aceleași fraze, rar, ca și cum ar fi discutat cu un copil despre un subiect delicat.

— Nu mă interesează care erau ordinele; îți spun că o să facem așa cum zic eu. Cine a locuit în maghernița asta până când a sosit ordinul? Am stat aici un an întreg, așteptând!

Lunganul bolborosi amenințător. Deși nu a fost în stare să înțeleagă nimic, Ivy simți un fior pe șira spinării. Vocea și prezența lui nu aveau însă același efect și asupra lui Sorrel Flux, care devenise atât de furios, încât începuse să dea din mâini.

— Nici nu mai catadicsesc să-mi pierd vremea cu tine. Ai să faci așa cum spun eu, mârâi el, scrâșnind din dinți, sau o să fiu obligat să vorbesc despre asta cu Directorul.

Disputa nu avea să-și găsească însă o rezolvare – cel puțin nu în acea zi, la Nestemata Scobită – căci, înainte să mai aibă loc vreun schimb de cuvinte, ușa birtului fu smulsă din țâțâni, și transformată brusc într-un covoraș de primire pentru douăzeci dintre cele mai înfometate santinele din garda regelui Mătrăgună, înarmate până în dinți.

Ivy profită de moment ca să ia sticla de coniac de pe raftul de sus, alunecând apoi cu repeziciune în ascunzătoarea ei, de unde avea să-i urmărească pe noii oaspeți.

— Bună ziua, exclamă căpitanul, ieșind cu un pas înainte, din mijlocul oamenilor săi.

Era un domn ambițios – cel puțin așa avea să fie în următoarele cincisprezece minute –, dintr-o familie mai mult de negustori, destul de influentă încât să-i poată face rost de câteva promovări dubioase, până la nivelul la care se afla în prezent, în armata clanului Mătrăgună. Numele lui, de temut pentru unii, era Turner Taxus.

— Ce doriți? întrebă Sorrel Flux, reușind să-și schimbe tonul iritat într-unul ce aducea mai mult cu un salut binevoitor.

— Sunteți proprietarul? întrebă Turner Taxus cu vocea sa cea mai oficială. Un oarecare... se consultă cu o santinelă de lângă el... Cecil Minx?

Degustătorul adulmecă probabil vreo posibilitate de a profita de pe urma situației, așa că fața sa palidă, făcută parcă din chit, se modelă cu meșteșugire într-o expresie primitoare.

— Fiți bineveniți! Fiți bineveniți! strigă el, agitându-se pe lângă tejghea. Ce spuneți? Pot să vă ofer ceva de băut? Trebuie să fiți însetați după ce ați făcut praf ușa aia – sau cel puțin înfometați și gata să înfulecați ceva care să vă mai încălzească și să vă refacă forțele.

Păși în fața tovarășului său, care se străduia să rămână în umbră.

— Foarte bine. Poftim!

Cu aerul unui oficial plictisit, Turner Taxus trânti în palma domnului Flux un sul de pergament.

— Ce-i asta?

Degustătorul făcu un pas înapoi, căci rareori lucrurile care purtau blazonul regelui și aveau un sigiliu de ceară roșie aduceau vești bune.

— O copie a înștiințării de colectă. Sunt convins că ați primit și originalul. Spune că ori achitați impozitul pe care i-l datorați regelui Mătrăgună, cu o dobândă generoasă, ori îi veți ceda îndată acest local. Unde el va numi imediat un nou hangiu.

Fața lungă a lui Turner Taxus era împietrită. Considera că astfel de depozedări erau mai prejos de statutul lui și că pierdea o parte din prețiosul său timp dacă le acorda mai multă atenție decât era cazul.

— A, ați comis greșeala, justificată, de a presupune că sunt proprietarul. Am, recunosc, un aer mai presus de poziția mea. Sunt însă doar

servitorul proprietarului, dragul meu domn. Din Breaslă, îndrăznesc să adaug. Eu, deci, nu prea am căderea să accept un astfel de document.

Flux încercă să scape de groaznicul pergament și să îl înapoieze santinelei:

— Poftim, sulul dumitale.

Nereușind să restituie respectivul document, îl lăasă să cadă pe podeaua acoperită cu rumeguș, apoi, cu vârful cizmei, îl împinse spre omul în uniformă și se dădu un pas mai în spate.

— Vă las să vă vedeți de treburile. Sunt sigur că individul e pe aici pe undeva. Iar, dacă nu, știu unde doarme slăbănoaga aia de fetiță...

În vreme ce dădea în vileag drumul spre dormitorul lui Ivy, Flux își îndreptă privirea către teighea. Acum Ivy era fix în raza lui vizuală – era de ajuns ca el să se uite în jos și ar fi zărit-o. Privirea lui era însă ațintită spre raftul de sus, atrasă de marele premiu.

— Aveți grijă la cap, în partea de sus a scării! Deși, ar trebui să fie bune la ceva și coifurile alea. Și fiți cu băgare de seamă la pasăre; e dresată să se repeadă la ochi...

Apoi înlemni, căci zărise urma rămasă în praf, acolo unde până de curând se aflase nestemata. Din locul în care era ascunsă Ivy, Flux părea un adevărat monstru, așa că fata se înghesui și mai tare în întuneric. Dominând-o cu statura sa, își coborî până la urmă ochii îngălbeniți și o zări cu ușurință. Pe fața neprietenoasă îi apără un zâmbet strâmb. În clipa când domnul Flux se întoarse spre căpitan, Ivy se pregătea sufletește să fie dată pe mâna soldaților regelui.

— la stați puțin! Ce nepoliticos sunt! Chiar ar trebui să gustați supa... știți, e celebră... înainte de a vă apuca de toate aceste amănunte plictisitoare pe care le mai aveți de rezolvat.

Îndată ce se aduse vorba de mâncare, gărzile s-au înviorat. Sorrel Flux se retrase lângă foc și, cu un gest larg, le făcu semn către marele cazan, plin cu supa faimoasă de o sută de ani.

— Stă pe foc, neîntrerupt, de peste un secol. În fiecare zi se mai adaugă ceva – niște cartofi, păstâmac, un jambon, o coadă de bou. Reprezintă o adevărată aventură, și pentru istorie, dar și pentru degustare!

Turner Taxus nu era la fel de înfometat ca oamenii săi – prudent, își luase pentru drum ceva de mâncare la pachet și mâncase dis-de-dimineață într-un moment liniștit, împreună cu degustătorul lui. Simțea însă mirosul îmbietor: bogat și pătrunzător, numai bun pentru a ridica moralul. Își aminti că un conducător este eficient doar dacă se bucură de toată admirația oamenilor săi.

În timp ce el rumega aceste gânduri, Sorrel Flux îi făcu un semn aproape imperceptibil, din cap, întunecatului său prieten, trimițându-l spre ascunzătoarea lui Ivy. Rămânând mereu în umbră, omul începu să se furișeze spre ea, respirând într-un mod dezgustător, care făcea să i se adune o salivă groasă în colțul gurii.

Turner Taxus își ridică mâna înmănușată și făcu un semn grăbit.

Cu o oarecare umilință, din spatele gărzilor își făcu apa-riția un tânăr, de-abia ajuns la vârstă la care putea purta mantia degustătorilor. Ivy remarcă încântată că aceasta arăta mult mai bine decât mantia purtată de degustătorul ei – roba neagră era nouă, bine netezită cu fierul, cu un guler (de fapt, era mai degrabă o bavetă) alb, nepătat. Pe lângă ea, Sorrel Flux arăta chiar și mai ponosit și neîngrijit.

— Degustătorule, binevoiește a gusta această supă, îi comandă Turner Taxus.

Sorrel Flux amestecă îmbietor în ceaun cu o lingură lungă de lemn.

— Vă rog să vă dați la o parte și să-mi lăsați degustătorul să-și vadă de treabă.

Flux se se conformă, pompos.

Tânărul se apropie de vatră. Probabil că era cam de vârstă ei, presupuse Ivy, observând că părea oarecum nesigur pe el, deși se străduia să-și ia un aer de profesionist și de învățat.

Băiatul își dresă glasul și își puse o porție de supă într-o strachină simplă de lut. Se aplecă și mirosi. Adulmecă din nou, de data asta cu zgomot, apoi își ridică privirea, ca și când ar fi lăsat mirosurile să-i umple cerul gurii. Concentrat, duse strachina la gură, în timp ce Sorrel Flux îl privea printre pleoapele grele, cu un nedisimulat dispreț.

Tânărul degustător lăsă o picătură de supă, nu mai mare decât o lacrimă de copil, să i se strecoare printre buze și să-i atingă vârful limbii.

Toată pregătirea lui de degustător, anii lungi de studiu în cadrul Breslei Degustătorilor, cu a ei reputație neștirbită, la atât se reduceau. Este adevărat, nu fusese unul dintre cei mai buni învățăcei. Nici nu terminase printre primii din clasă, așa că abia își putuse găsi de lucru. Reușise totuși să primească această însărcinare; pentru un prim post, era chiar bine. Nu cunoștea reputația familiei Taxus, considerată a fi foarte zgârcită și mare adeptă a unui regim auster. Membrii ei au fost tot atât de bucuroși să îl angajeze pentru un salariu redus, pe cât a fost el de încântat când a acceptat postul. Din nefericire, aproape întotdeauna obții atât cât ai plătit și nimic mai mult.

Rowan Truax, căci acesta era numele tânărului degustător, plimbă picătura pe limbă – dincolo de vârf, spre ambele laturi și apoi spre partea din spate a gurii. Își lăsă papilele să-i simtă aromele complexe – un pic de dulce și de acru, de sărat, chiar și de amar (aroma multor otrăvuri). Cum nu descoperi nimic nefavorabil, reveni la misiunea sa și declară ceaunul cu supă numai bun de înfulecat.

— Bun de înfulecat! repetă Turner Taxus pentru cei douăzeci de oameni înfomețați, afișând o mină generoasă, de parcă ar fi gătit chiar el.

Gărzile nu se mai putură abține și se repeziră să-și ostoiască foamea. Sorrel Flux se strecură printre ei, debitând lingușeli mieroase și urmărind în tot acest timp ceea ce se întâmpla în spatele teighelei.

Ivy, ținând sticla cu nestemata în mână, de-abia reuși să se strecoare printr-un grilaj de sub un vas mare cu ouă murate, înainte ca străinul cel întunecat să se arunce asupra ei. Cu siguranță nu avea să uite prea curând bolboroseala înfundată pe care acesta o emise când fata reuși să-i scape.

³ Minx înseamnă în engleză „strengărită, drac de fată” (n.tr.)

Capitolul cinci - Aqua Artilla

Atlasul ținutului Caux, îndrumarul peren cel mai bine vândut și care, din motive evidente, trebuia citit de toți cei ce trăiau în Caux și doreau ca această stare să se prelungească – menționează o singură otravă ce nu poate fi detectată. În mod ciudat, aceasta era vândută ca parfum, neregulă trecută cu vederea de toți.

Parfumul fusese creat de parfumiерul regal, un individ pe nume Mawn, exact în onoarea reginei Mătrăgună. Aroma primise numele Aqua Artilla. Potrivindu-se cu regina, avea, pe lângă ingrediente secrete, și un miros apăsător, un amestec de toxine puternice și ucigătoare. Regina nu numai că-și pulveriza un strop în spatele urechii și altul mai sus de regala-i încheietură a mâinii, dar avea cu ea câteva picături în scobitura inelului favorit, la îndemână pentru impulsurile criminale.

S-a bucurat de mare succes în Caux, aducându-i parfumiерului regal nu doar faimă, ci și avere. Iar de când Mawn îl etichetase ca imposibil de copiat în lipsa formulei secrete, averea lui crescuse neconținut.

O singură dată dăduse Ivy peste o sticlă de Aqua Artilla, nu cu mult înainte de plecarea lui Cecil. Fusese însă de ajuns. Și pusese în minte să descopere formula secretă și pentru asta stătea în laborator până noaptea târziu, cu Hăș care se fâțâia de colo-colo pe masa rezistentă de alături. Trecuseră nopți în șir, dar formula se dovedise mai dificil de descifrat – sau Mawn, mai deștept – decât se așteptase ea.

Ivy lucrase cu fervoare, îmboldită ca niciodată până atunci de parfumul reginei, însă prima încercare de a fabrica Aqua Artilla nu se materializase decât într-un lac vâscos. Următoarea, într-o rășină toxică. Avea o nuanță urâtă de maro, era cleioasă și se lipea de marginile vasului de aramă. Până dimineață se întărise, așa că Ivy fusese obligată să o arunce, cu vas cu tot – Cecil nu avea să-i observe lipsa. În ziua următoare, reușise să obțină ceva asemănător cu guma de mestecat.

În micul ei laborator fierseseră și bolborosiseră una după alta diferite amestecuri grotești. Făcuse toate încercările pe care și le putuse imagina, selecționând din grădină cele mai groaznice rădăcini și ierburi, o combinație de ciuperci, un strop de usturoi, până și un pic de miere de la albinele care se înfruptau din florile ei otrăvitoare. Apoi, într-un moment pe care îl considerase a fi o străfulgerare de geniu, se strecurase în birt, noaptea târziu, și luase de sus de pe raft celebrul coniac al unchiului ei. Sosise timpul să încerce un alt agent de distilare.

Constatase că spirala de sârmă aurie se desprinde fără efort de pe capac; nestemata din interiorul sticlei scosese un clinchet atunci când turnase în vas tot lichidul aromat. La început, crezuse că a găsit ingredientul secret, pentru că ames-tecul ei mirosea și arăta așa cum trebuie. Turnase o cantitate mică într-o fiolă, apoi, ținând-o în mână, își plimbase privirea prin cameră în căutarea unei victime pe care să încerce otrava. Cu un croncănit, înțeleapta Hăș zburase afară prin fereastra deschisă.

Cioara nu ar fi trebuit să aibă motive de îngrijorare. Siropul avea mirosul potrivit, dar niciun efect nociv. Ivy aruncase mica fiolă, dar, pe când se pregătea să pună deoparte ce mai rămăsese din enervantul amestec, îl auzise pe Cecil revenind în atelier. În grabă, fata turnase varianta ei eșuată de Aqua Artilla chiar în sticla de coniac, punând cu îndemănare firul auriu înapoi peste dopul sticlei.

- Ce faci cu sticla aia? Întrebase Cecil, ridicând surprins din sprâncene.
- O șterg de praf, zisese Ivy, dându-i unchiului ei cu o nepăsare exersată micul flacon, cu falsa Aqua Artilla. Uite, spusese ea, de data asta am nimerit mirosul.

Oalele și vasele fuseseră puse deoparte, iar ea își îndreptase atenția spre a găsi clienți pentru Cecil. Ca farmacopat, Cecil chiar era un bun tămăduitor.

Dacă era practică în mod corect, această ramură ilicită a medicinei dădea rezultate uimitoare. Cu toate acestea, ca în orice alt domeniu, existau și eșecuri. Iar atunci când se confrunta cu unul, Cecil era convins că pacientul putea fi ajutat de o doză simplă de sirop de zahăr.

Cu puțin timp înainte de sosirea domnului Flux, Cecil îi dăduse astfel de asigurări unui oarecare domn Rankl, un om roșcovan și rotofei ca o pară, care suferea de o formă specială de gută, fără leac. Niciunul dintre vechile leacuri nu dăduse vreun rezultat în cazul lui, așa că Cecil se afla într-o încurcătură fără ieșire. Urmărit de ochii triști ai pacientului său, farmacistul întinsese mâna după infailibilul său sirop de zahăr, numai că, din nebagare de seamă, luase flaconul greșit, cel în care se afla lichidul pus deoparte din amestecul experimentat de Ivy pentru Aqua Artilla și pe care i-l arătase chiar ea cu puțin timp înainte.

Cecil își dăduse seama de greșeală la scurt timp după ce îi administrase domnului Rankl licoarea, cu aceeași seriozitate ca întotdeauna. Camera se umpluse de mirosul inconfundabil al parfumului reginei! Oricât încercase să-și păstreze o mină de profesionist, Cecil nu fusese în stare. Se strâmbase și se cris-pase, așteptând lucrurile teribile ce aveau să se întâmple, iar o dâră fină de sudoare începuse să i se prelingă pe frunte.

Din fericire, domnul Rankl, cel ros de nemiloasa gută, nu observase absolut nimic.

Pentru prima dată, de ani buni, începuse să meargă prin cameră fără să mai simtă durerea anostă ce-i străbătea de obicei degetul mare. De fapt, părea atât de sănătos, încât declarase că se simte ca și cum ar avea jumătate din vârsta reală. Pacientul fusese cuprins de bucurie, deborda de entuziasm. Mărturisi că îi reveniseră multiple pofte și că se gândea chiar să-și ia o soție, dar spuse că avea să înceapă sărbătoarea cu o porție sănătoasă din hrănitoarea supă de la Nestemată.

Cecil n-a avut încotro și a fost nevoit să admită vindecarea incurabilului caz de gută al domnului Rankl. Rezultatul toni-cului lui Ivy era o adevărată minune, așa că el se hotărâse să păstreze elixirul la îndemână, pentru momentele în care talentele sale doftoricești aveau să-l trădeze. Și, cum era un farmacopat foarte bun, nu avea de ce să-l folosească prea des.

Cu toate acestea, nu putem spune același lucru despre domnul Flux, care – spre rușinea unui degustător – avea în posesie o sticlută bogat ornamentată, ce conținea parfumul adevărat. I se păru extrem de la îndemână să toarne o porție de Aqua Artilla în cazanul de supă de la Nestemată, admi-nistrând astfel otrava unei încăperi întregi pline cu gărzi ale regelui Mătrăgună.

Capitolul șase – Atlasul

Celălalt bun neprețuit al lui Sorrel Flux, mult mai potrivit pentru un degustător, era un exemplar din *Atlas*, cum era acesta numit în mod obișnuit. Volumul legat în piele era enervant de gros, aurit pe margini și străbătut de o mulțime de semne de pagină. Prinse direct de cotorul cărții, existau câteva mănunchiuri de panglici pentru marcarea paginilor interesante, iar cuprinsul era util și atotcuprinzător. Se cunoșteau puține date despre autor, în afară de faptul că se numea Axlerod D. Roux, cel puțin după ce scria pe copertă; omul acesta era o persoană atât de retrasă, încât mulți chiar se îndoiau de existența lui. *Atlasul* era singura carte a lui Flux, iar mare parte din el rămăsese necitită. Flux nu avea o minte care să pună tot felul de întrebări și care să se aplece asupra cărților pentru a afla răspunsuri. De-ar fi fost să-l întrebe cineva, ar fi spus că oricum nu prea erau multe lucruri interesante într-o carte și n-ar fi suferit câtuși de puțin dacă vederea i-ar fi fost afectată și n-ar mai fi putut să citească.

Se întâmplă astfel că, pe durata aceluia întreg an petrecut la birt, Sorrel Flux habar n-a avut de existența unei cămăruțe secrete. Cum intrarea în biroul lui Cecil era camuflată de o tablă uriașă – farmacopatii prinși erau pedepsiți cu moartea – și cum în absența lui Cecil nu avea loc nicio consultație, existau puțini vizitatori de care Flux trebuia să țină cont.

Dacă ar fi avut spirit de observație, ar fi putut să-și dea seama că partea de sus a morii era disproporționată – mult mai mare decât cea de jos. Acest lucru însă ar fi putut fi ușor pus pe seama existenței unei bucătării mari, pentru că Sorrel Flux nu catadicsi să-i treacă pragul nici măcar o dată. Puține erau locurile frecventate de el și, după cum știm, acestea aveau legătură cu băutul sau cu moțăitul.

Ivy era hotărâtă să scape cât mai repede cu putință de Sorrel Flux și de înspăimântătorul său tovarăș. Se strecură prin tunelul întortocheat ce servea drept scurtătură între birt și bârlagul dezordonat al unchiului ei. Era foarte sigură că bărbosul nu o putea urmări – în orice caz, nu pe acest drum, pentru că era, fără îndoială, mult mai corpolent decât majoritatea oamenilor, iar ea însăși de-abia încăpuse prin pasaj. Altfel stăteau lucrurile cu Sorrel Flux. Era potrivit de statură, iar corpul său lăsa impresia că, la nevoie, ar fi putut să se micșoreze pentru a pătrunde în spații înguste. Parcă îl și vedea gata să încapă într-o cutie de pantofi, dacă asta i-ar fi adus vreun folos.

Oricum, nu avea să mai treacă mult timp până când urmau să dea alarma: se aflau acolo cel puțin douăzeci de oameni ai regelui, plus un degustător costeliv – de fapt, doi. Așa că aveau toate șansele să descopere intrarea secretă.

Ieși, dintr-un dulap, direct în atelier unde căută în grabă pe masă ceva în care să ascundă sticla de coniac. În urma ei, zdrăgăniră câteva flaconașe pline cu variantele nereușite de Aqua Artilla; unele căzură pe podea și se făcură țândări. Brusc, în aer se răspândi un miros greu și înțepător.

Până la urmă, găsi sub biroul lui Cecil o geantă neagră, ponosită, de tipul celor folosite de cei din tagma medicilor. Puse cu grijă înăuntru sticla de coniac și nestemata, după ce scoase din ea un teanc de registre. Făcu loc pe masa lui de scris, măturând cu mâna hârtiile. Pe podea se împrăștiară mici hârtii prăfuite, acoperite cu scrisul elegant al lui Cecil – rezultatul anilor săi de observații –, împreună cu bucăți de sfoară, căpețele de lumânări și o ciudată piatră de râu. Peste toate acestea se scurse o sticlă răsturnată cu cerneală.

Din pasaj auzi zgomot de lemn sfărâmat și, cu o tresărire, sări pe biroul solid, lustruit în timp de coatele unchiului ei.

— Hâș! strigă ea.

Se uită înnebunită în jur, însă locul pe care cioara stătea cocoțată de obicei era gol.

În acel moment, în timp ce până la ea răzbăteau bufniturile și înjurăturile înfundate atribuite cu ușurință degustătorului ei, Ivy privi în jos. Lângă piciorul ei, într-o parte a biroului care nu văzuse lumina soarelui de un an, o descoperi: cutiuța din piele fină, aceea care stătea sus pe raft. Nu încăpea îndoială – la urma urmei, de ani de zile încercase să pună mâna pe delicatele flacoane. Scoase leacurile unchiului ei, punându-le în geanta de farmacopat, apoi, fără să se mai uite în urmă, ieși pe ferestruică, pășind singură în dimineața care începea.

Odată cu venirea gărzilor în singurul cămin pe care îl avusese vreodată, Ivy începuse să-și facă griji despre viitorul ei. Acum, când părăsise birtul, urma să ceară ajutorul unui vechi prieten. În urma ei, în atelier îi rămăsese exemplarul uzat din *Atlas*, abandonat în grabă. Era deschis la prima pagină, pe care litere alungite și înflorituri bine alese alcătuiau următorul mesaj:

Mulțumesc pentru toate sfaturile bune!

Vecinul tău,

Axlerod „Axle” D. Roux

Capitolul șapte - Cel mai nepriceput degustător

Anotimpul Vânturilor nu se abă-tuse încă asupra bieților locuitori din Caux, însă în acea dimineață un vânticel își croise drum spre vale de-a lungul râului Marcel, aruncând în urma lui, ici-colo, câte o dără de stropi. Necăjea palele vechi ale morii lui Cecil, care se învârtteau amețite de vijelie. Pe terasa lui Ivy, dăduse peste cap șiruri întregi de ghivece mari cu plante ciudate și suspecte. Bătrânul hicornia scârțâia și gemea, iar ghebele lui de vâsc dansau fără încetare.

În afara morii din piatră, încă o construcție stătea neclintită în fața vântului. Într-o parte mai îngustă a râului Marcel, exact cum coborai de la moară, se afla o veche estacadă din fier, care zăgăzuia impasibilă stropii spumoși.

În comparație cu alte poduri, acesta era mic, însă avea prestanță. Se afla acolo din timpuri pe care nu și le mai amintea nimeni și făcea parte din sistemul feroviar care ducea trenurile dinspre Coridorul de Nord în jos, de-a lungul râului Marcel, conducându-le spre Templar, vechea capitală. Cum orașul Templar căzuse în dizgrația regelui Mătrăgună, pentru că era prea vechi și îi amintea de predecesorul său, nu prea mai traversau multe trenuri peste pod. Se întâmpla numai o dată pe an, când trenul regal era adus din nou în sud, în orașul cetate, unde, în interiorul vechiului castel din piatră, familia regală aștepta să treacă primejdioasele vânturi.

La o privire mai atentă, sub pod se putea zări lumina caldă a unui felinar, arzând aproape la orice oră din zi sau din noapte. Acolo, sub estacadă, locuia retras estacagiul, și celebrul autor, Axlerod D. Roux. Mai tot timpul putea fi găsit lucrând meticulos la cea de-a treisprezecea ediție a faimosului său *Atlas*, dar acum contempla stihia întunecată de afară. Era un om înțelept. Știa că acolo, în micul lui colț de Caux, acționau forțe puternice.

Afară, prin vântul nepoftit, Ivy descoperi că nu era singură.

Ferestruica de la camera din spate a lui Cecil dădea spre o grămadă de lemne, ce conținea mai ales butoaie de stejar aruncate și câteva palete de moară. Din cauza vremii, afară era mai puțină lumină decât se așteptase Ivy; după ce scoase pe fereastră geanta de farmacopat, se întoarse și zări prin întuneric cum cineva se furișa pe după colț.

Spre marea ei spaimă, această persoană purta întunecata robă a degustătorilor, ale cărei falduri fluturau puternic în bătaia vântului. Silueta se îndrepta spre ea, într-o goană ne bună aproape. Lui Ivy nu-i mai rămăsese decât să se agațe cu disperare de geanta unchiului, pe care o strânse la piept, așteptând ca Sorrel Flux să se năpustească asupra ei.

Brusc însă, gluga întunecată îi căzu degustătorului pe spate, dând la iveală o claie de bucle castanii. Ivy îl recunoscu de îndată pe celălalt degustător din birt, omul santinelelor. Chipul său, ce trăda panica, îl făcea să pară extrem de tânăr. Alerga orbește, așa că nu o văzu nici pe Ivy, nici grămada de butoaie vechi pe care aceasta era cocoțată. Prin urmare, se ciocni violent de amândouă.

— Șșșș! spuseră încruntându-se și privind spre coridor.

În clipa următoare, Ivy îl fulgeră pe băiat cu privirea.

— De ce nu te uiți pe unde mergi? Sau vrei să vină toată armata regelui să vadă ce-i cu gălăgia asta?

— Îmi pare rău, din cauza mantiei n-am văzut nimic.

Încercă să și-o înfășoare mai bine în jurul corpului, dar vântul îi era potrivnic. Arăta pur și simplu îngrozitor.

— Nu cred însă că ar trebui să-ți mai faci griji din pricina gărzilor, urmă băiatul.

— De ce? întrebă Ivy bănuitoare.

— Au murit cu toții, până la ultimul. Supa e de vină.

— Poftim? Supa? Nu-i cu putință!

De-a lungul întregului an, Ivy fusese cea care preparase celebra supă de la Nestemată și i-o spusese și lui.

— Ei bine, ai omorât douăzeci dintre gărzile regelui.

Așa apăru și prima neînțelegere dintre ei.

— Eu am omorât douăzeci? Păi cine a gustat-o?

Ivy își coborâse glasul, dar continua să îl fixeze cu privirea. Băiatul își încovoie umerii, abătut.

— Ai dreptate, desigur. Sunt un degustător mizerabil. Mi-am omorât primii clienți!

— Ei, lasă! îi spuse Ivy, căreia îi părea rău de băiat, gândindu-se că știe exact cine purta vina otrăvirii și sigur nu era el. Ai avut ghinion! oftă fata. Tristețea lui era molipsitoare.

— Da, da, așa e. Ai măcar idee câți ani de școală mi-au trebuit ca să ajung degustător? Și pentru ce?

Vântul mugi, doborând câteva butoaie.

— Unde te duci? întrebă degustătorul plin de speranță.

Întrebarea o readuse pe Ivy la realitate, făcând-o să-și analizeze situația; gărzile erau doar un termen al ecuației, în timp ce fostul ei degustător și prietenul lui înfiorător erau problema cea dificilă.

— N-ar trebui să rămâi lângă clienții tăi? Să stai de veghe? Nu face parte din...?

— Din jurământ, zise Rowan iar, oftând.

În alte împrejurări, lui Ivy i-ar fi făcut plăcere să mai stea de vorbă cu acest tânăr — al doilea degustător întâlnit în viața ei — care părea un partener de discuție mult mai promițător. Numai că acum omul pe care unchiul ei îl angajase ca să-i salveze viața era mânat de dorința de a i-o curma, iar acest lucru o făcea să se grăbească.

Totuși, se simțea oarecum responsabilă de situația dificilă în care se afla băiatul; la urma urmei, Sorrel Flux era degustătorul ei și, cu siguranță, implicat în otrăvirea supei. Iar tânărul degustător părea atât de îngrijorat...

— Of, bine! încuviință Ivy. Vino cu mine! Grăbește-te, însă, și ai grijă cu roba aia!

Aceasta fu clipa în care Ivy porni în ceea ce avea să devină uimitoarea ei poveste, însoțită de cel care era, probabil, cel mai nepriceput dintre cei doi degustători pe care-i întâlnise. Dintr-un anumit punct de vedere, poate că ar fi fost mai în siguranță în compania nemilosului domn Flux.

Capitolul opt - Rowan Truax

Rowan Truax era, într-adevăr, un degustător nepriceput. Numai că nu era vina lui. Se născuse în nord, unde pământul este foarte plat și de un negru intens. Părinții săi erau fermieri, la fel ca bunicii și ca toți vecinii și prietenii lui. Tatăl său creștea mai ales porci și, așa cum știe toată lumea, mirosul porcilor și parfumul sunt două lucruri complet diferite.

În cazul sărmanului Rowan, simțul mirosului a fost sacrificat chiar de la naștere, căci, credeți-mă, pentru a duce o viață cu adevărat fericită într-o fermă de porci, trebuie să nu le poți simți mirosul.

Cu toate acestea, Rowan era un băiat care iubea aventura, ca mulți alții, și visa să vadă alte țărâhuri decât cele plate în care crescuse (cel mai mult îl fascinau munții). Viața de degustător îi putea oferi cea aventură, precum și singura variantă la viața de fermier cu care tatăl lui ar fi fost de acord.

Când a cerut să intre în celebra Breaslă a Degustătorilor, a omis să menționeze influența dezastruoasă a îndeletnicirii tatălui său asupra capacităților lui de degustător, iar pentru că era unul dintre acei oameni binecuvântați cu o fire nepăsătoare și cu un noroc inexplicabil, Rowan a fost primit să studieze la Rocamadour, orașul în care se afla sediul Breslei.

O adevărată onoare pentru un fiu de porcar.

Turner Taxus părea un patron destul de bun (mai ales că Rowan nu avea un termen de comparație), iar moartea lui îl descumpănise pe tânăr, care se simțea dezamăgit de acest final brusc al prea scurtei sale cariere. Și nici măcar nu pusese încă piciorul pe vreun munte! Mai erau multe – atât de multe încă – de văzut în Caux (nici nu îndrăznea să viseze la alte țărâhuri) și nu avea de gând să aștepte să i se dea vreo pedeapsă, cu tot jurământul depus.

Acolo, în local, fusese evident că degustătorul celălalt – acela nefiresc de gălbejit – nu avea intenția să-l tragă la răspundere pe Rowan pentru greșeală. Țsta chiar că era un comportament neobișnuit pentru un degustător! De fapt, ciudatul personaj dispăruse chiar înainte ca Rowan să înțeleagă în ce situație se află. Curând după aceea, picioarele îl purtaseră în fugă afară, pe ușa pe care intrase, ca și cum ar fi acționat din propria voință.

Și, norocul a făcut ca tânărul degustător fugar să aleagă drept cale de scăpare tocmai poteca aceea, care avea să-l ducă pe vârful celui mai înalt munte din Caux și spre alte locuri, de negăsit pe nicio hartă.

La nord de Nestemata Scobită se afla o mică punte izolată, nedemnă de vreun estacagiu. Era singura modalitate oarecum sigură de traversare a râului și chiar era folosită de mulți obișnuiți ai birtului. Pentru Ivy Manx și geanta pe care o avea cu ea, siguranța lua însă alte forme. Îl conduse pe Rowan spre sud, către podul feroviar. Se furișară și alergară ținându-se mereu aproape de malul râului.

Acela fusese locul ei de joacă din copilărie. La orice oră din zi sau din noapte, Ivy ar fi putut să găsească drumul, cu ochii închiși. În acel loc, râul Marcel era destul de îngust, iar priveliștea, bucolică, atunci când nu era răvășită de vânturi puternice. Pe partea cealaltă a râului, deasupra malurilor albe de calcar săpate de apă, începea Pădurea Sudică.

Sorrel Flux, care nu-și petrecuse copilăria jucându-se pe malul râului, nu se putea aventura cu ușurință de-a lungul malurilor de calcar ale râului Marcel. (Își petrecuse tinerețea neinteresantă refăcându-se în urma unor atacuri de febră.) În cel mai bun caz, în aer liber putea fi considerat o persoană stângace, probabil din pricină că prefera căldura focului din vatră și se ținea departe până și de gheața din paharul cu băutură, alegând tot timpul ceva calduț. Orice lucru umed, cu excepția cocktailurilor, zgândărea sinusurile inflamate ale nasului său, destul de mare. Avea preferințe și antipatii clare, ca să nu spunem mai mult.

Târâțul spre punte, împotriva vântului, intra clar în categoria lucrurilor neplăcute.

Vântul acela imposibil îi urla continuu în față, împingându-l uneori câțiva pași înapoi. Înainta încet, tocmai când se grăbea mai mult. Deși susținut de masivul său tovarăș care era în spatele lui și îl ținea ancorat de sol, tot nu părea să înainteze așa cum ar fi vrut.

Presupunea că fata se îndreptase, cu nestemată cu tot, în această direcție. Când ajunse însă la mica punte, făcută din scânduri și frânghii care se zbătea periculos în bătaia vântului, Sorrel Flux începu să aibă îndoieli. Nu se mai aflase niciodată lângă niște ape atât de înfuriate.

Privind podul, își dădu seama că traversarea avea să fie periculoasă. La început, se gândi să-l trimită înainte pe însoțitorul lui, numai că în acest caz el ar fi rămas fără apărare.

Domnului Flux începea să-i fie lehamite de întreaga poveste. Dimineața nu se desfășurase conform planului. Genul de om care găsea imediat un vinovat – niciodată în persoana lui –, îi aruncă tovarășului său o privire supărată.

— Hei, tu de colo! strigă cât putu de tare. Trebuie să o găsești pe fată, altfel urmările vor fi grave.

Bărbosul încuviință din cap.

Înainte ca Sorrel Flux să mai adauge vreun comentariu jignitor la cel de dinainte, omul cenușiu dispăruse deja, lăsându-l pe degustător agățat doar de balustrada destul de șubredă a podului.

În timp ce Ivy Manx alerga cu vântul în spate, gândul îi zbură o clipă la tot ce i se întâmplase în cea dimineață. Simți cum ghemul de spaimă din stomac ia proporții, atunci când își aminti că găsise leacurile unchiului ei. Lui Cecil nu-i stătea în fire să le abandoneze astfel. Oare nu avea nevoie de ele ca să îl vindece pe rege?

Totuși, ea reușise să recupereze nestemata înainte de a fi furată și intenționa să o păstreze în siguranță, până când avea să i-o poată înapoia, cu mândrie, oriunde s-ar fi aflat el. Își îngădui să se felicite scurt, în timp ce alerga grăbită.

De-ar fi știut însă că hoții de care fugea acum nu după nestemată umblau – aceasta fusese doar o tentație care îi abătuse din drum –, probabil că s-ar fi grăbit și mai mult. Sorrel Flux nu își pierduse un an întreg degeaba, răbdând toanele lui Ivy cea Otrăvitoare. Nu, el și tovarășul lui nu voiau nestemata.

O voiau pe Ivy.

Capitolul nouă – Estacada

Rowan, care mergea în față, strigă spre Ivy: — Și, de aici încotro o luăm?

Ajunseseră la îndiguire, acolo unde șinele de tren începeau să urce pentru a traversa râul. Acolo, solul se prăvălea brusc, intrând în apele agitate ale râului Marcel.

— În sus, îl îndrumă Ivy.

Existau mai multe puncte de sprijin pentru picior, care te ajutau să ajungi până la șine – lucru la care Ivy se pricepea de minune. Rowan, în schimb, nu se descurca prea bine. Nu pentru că i-ar fi lipsit condiția fizică, ci mai degrabă pentru că îl împiedica roba. De fiecare dată când ridica piciorul să se cațăre, reușea să-și agațe căptușeala veșmântului, călcând pe tiv; ca urmare, gâtul îi era tras în jos într-o mișcare pe care altădată Ivy ar fi socotit-o amuzantă. Nu însă și acum.

Soarele se încăpățâna să rămână ascuns; Pădurea Sudică era o masă uriașă de întuneric ce se ridica de cealaltă parte a râului. Dar înspre locul unde Marcel își croise vechea albie, reușise să se strecoare un petic de cer senin. Acolo văzu Ivy niște siluete care veneau rapid în direcția lor, dinspre punte.

— Urcă! îi strigă degustătorului, agitată, oprindu-se să-l împingă și regretând că îi propusese să o însoțească.

Tare ciudat lucru este roba unui degustător.

Nu numai că simbolizează un anumit statut, dacă te impresionează așa ceva, dar e învăluită și de o anumită superstiție. Este oferită proaspeților degustători la absolvire, de către însuși Directorul Breslei, Vidal Vinegret, o persoană retrasă și extrem de impozantă. Ceremonia, numită Citania, este una specială și, cum numeroșii ani de școală sunt responsabilitatea prorectorilor, Citania e singura ocazie în care absolvenții îl întâlnesc pe Director. Ceea ce, potrivit spuselor tuturor, este un adevărat noroc, deoarece fața Directorului oferă o priveliște înspăimântătoare.

Nu se cădea ca roba să fie tratată cu lipsa de considerație pe care i-o arăta Ivy în acest moment; ar fi trebuit să i se arate un respect asemănător admirației față de penajul fin al unui păun sau de caliciul unei zorele. Trebuia să ai grijă să nu o murdărești și să repari pe dată orice sfâșiere sau ruptură accidentală. Roba reprezenta Breasla și trebuia tratată ca atare.

Deși, în prezent, lui Rowan Truax roba nu îi era de niciun ajutor, el era totuși un absolutent al Breslei, iar în această calitate era foarte iritat de tratamentul aplicat veșmântului său.

— Lasă-mă! strigă el, pe când Ivy îl împingea pur și simplu în sus pe panta stâncoasă. Mă descurc și singur!

Ivy mai aruncă o privire peste umăr – nu se mai vedea acum nimic altceva decât întuneric, pe ambele părți ale râului. Exact atunci, Rowan se hotărî să-și arunce pe umăr poalele robei, dând la iveală o pereche lălăie de izmene, deloc protocolari. Îmbujorat de rușine, ajunsese pe șine într-o secundă și se aplecă să o ajute pe Ivy.

Exact în clipa în care mâna lui Rowan o întâlnește pe a fetei, trăgând-o până la jumătatea malului de pământ, o altă mână o apucă de gleznă.

Strânsoarea nu era deloc la fel de prietenoasă ca a lui Rowan Truax, mâna fiind mult mai mare și mai aspră. Îi aparținea amicului lui Sorrel Flux, desigur, iar Ivy își dădu imediat seama că forța lui urma să aibă câștig de cauză în fața băiatului. Atingerea lui avea ceva complet înspăimântător, dar asta nu era nimic în comparație cu ochii lui nemiloși. Vântul îi flutura barba neagră în toate direcțiile, iar el părea mult mai mare și mai respingător decât înainte. Din gât îi ieșea o bolboroseală absolut înspăimântătoare, în timp ce o spumă turbată îi acoperea buzele, încâlcindu-i-se greșos printre firele de păr.

Situația era dezastruoasă. Ivy îi aruncă o privire lui Rowan, incapabilă să se miște, împietrită de teamă.

— Lovește! îi strigă el. Lovește-l cu picioarele, dă cât poți tu de tare!

Ivy avu noroc că primise un sfat bun de la Rowan – și asta înainte ca el să-l cântărească din ochi pe atacator. Pentru că, după ce băiatul privi în jos pe lângă Ivy, prin claia de păr a bărbatului, curajul i se topi într-o clipă. Gura individului era o gaură neagră, căci îi lipsea ceva. Nu avea limbă!

Exact atunci, din nord, de pe șinele pe care stătea întins Rowan, răsună un zăngănit îndepărtat, dar ferm.

Ivy, care își petrecuse unsprezece ani în apropierea estacadei, știa exact ce anume se apropie de ei. Chiar dacă politica trenului regal ar fi fost să evite trecătorii, deși decretul regelui Mătrăgună schimbaseră acest lucru, trenul era mult prea aproape pentru a încerca vreă oprire de urgență. În cazul în care Ivy nu reușea să se elibereze – căci, în ciuda zbaterilor ei, strânsoarea bărbatului devenea tot mai puternică –, Rowan urma să fie lovit cât de curând de trenul care se apropia, iar ea avea să cadă direct în brațele urmăritorului.

Apoi veni salvarea, sub forma unui ghemotoc de pene întunecate. Din aburii dimineții mohorâte își făcu apariția bătrâna Hâș, agitându-și cu putere aripile. Cioara se năpusti cu atâta furie asupra matahalei, încât făcea impresia unei încâlcici negricioase de lame zimțate și gheare scânteietoare. Căuta cu ciocul ochii omului și îi creștea carnea.

— Hâș! strigă Ivy către cioara unchiului ei. Ai grijă, ferește-te, bătrânico! Hâș!

Ivy simți cum strânsoarea omului negru slăbește puțin, așa că începu imediat să dea cu putere din picioare. O clipă, crezu că avea să se elibereze, dar văzu apoi cum brațul atacatorului țâșnește înainte și o lovește nemilos pe prietena ei. Hâș fu trântită cu brutalitate de pământ – câteva pene moi pluteau leneș în urma ei – unde rămase complet nemișcată, spre groaza fetei.

— Hâș! strigă iar Ivy, în zgomotul trenului care se apropia.

În minte cu chipul gălbejit al lui Sorrel Flux, își adună toată neputința și supărarea acumulate timp de un an, într-o impresionantă izbucnire de energie.

Cu piciorul liber sprijinit exact pe fața străinului, împinse cu putere, desprinzându-se de el și sărind direct pe șine.

Ivy și Rowan se ridicară în picioare tocmai când trenul din Coridorul de Nord depăși ușoara curbă și își ținti spre ei raza tremurătoare a enormului său far – sosit la timp, regele avea să fie mulțumit. Scrutând înnebunită întunericul din jur, zări în sfârșit mogâldeța întunecată. I se strânse inima când o văzu pe Hăș zăcând mult prea departe pe îndiguire. Nu avea cum să ajungă la ea.

— Hei! strigă Rowan, în vreme ce lumina aruncată de far pe chipul lui tânăr devenea din ce în ce mai puternică. Și acum ce facem?

Mai demult, călătoria cu trenul era în Caux cel mai bun mod de a vedea orice – de fapt, de a vedea ceva. Sub domnia regelui Mătrăgună, lucruri precum timpul liber sau vacanțele fuseseră complet date uitării, sau decretate ilegale, iar trenurile, deși încă destul de spectaculoase, nu mai erau ca altădată.

Așa se face că Ivy și Rowan se treziră față în față cu un tren numit cândva Săgeata Pimcaux, fostă perlă a coroanei din flota CFRC. Dar, exact ca o dansatoare de cabaret îmbătrănită, trenul nu mai era decât umbra celui de odinioară. Mătrăgunele îl rebotezaseră Nalba-de-Grădină, numele unei buruieni inofensive sau doar puțin toxice. Nalba-de-Grădină se îndrepta acum cu hotărâre spre ei.

Având puține variante la dispoziție și ținutui de lumina gălbuie a farului ce strălucea ca soarele la răsărit, Ivy și Rowan se răsuciră și o luară la goană de-a lungul estacadei – un drum anevoios peste șine și traversele între care se deschideau spărturi spre hăul de dedesubt. Acestea, fata știa, erau destul de mari pentru a-l înghiți până și pe Rowan.

Alergau amândoi cât de repede puteau. Ivy era mai obișnuită și se îndepărta mai repede de tren. Din cauza drumului, erau nevoiți să facă salturi mari peste porțiunile periculoase dintre traverse și era mai bine să nu privească în jos, către râul Marcel. Ivy avea mare noroc că picioarele o călăuzeau singure, pentru că gândul îi rămăsese la tovarășa ei lăsată în urmă. Ultima imagine pe care o avea în minte o îngrijora și mai mult – singura mișcare pe care o văzuse era a vântului, care se juca printre penele cozii altădată atât de țănoșe a lui Hăș.

Ajunseseră acum spre mijlocul apei, în cușca estacadei ruginite. Sunetul trenului care se apropia devenea tot mai puternic, amplificat insuportabil de rău. Podul era construit astfel încât nu lăsa prea mult loc trecătorilor. Cei doi nu păreau să aibă șansa de a-și găsi un adăpost pentru a se feri din calea trenului, dacă nu se lăsau să alunece sub una dintre uriașele grinzi, urmând să se țină de ea cu toată puterea – o variantă pe care Rowan prefera să nu o ia în calcul.

Rowan Truax era degustător – chit că acum nu mai era în slujba nimănui – și nu era obișnuit să gândească repede. Degustatul, prin definiție, este o activitate molcomă, care necesită o contemplare nepripită. Cu pricepere, o bucățică de mâncare ținută în gură putea deștepta o întreagă simfonie de arome.

Rowan știa însă că nu fugea numai din calea gurii oțelite a Nalbei-de-Grădină, ci și de însăși Breasla Degustătorilor. Breasla nu avea să accepte plecarea lui de lângă clienți și îi pedepsea aspru pe degustătorii care fugeau de la locul faptei.

— E departe? îi strigă Rowan în timp ce alerga.

Cu zgomotul asurzitor din spatele lor, nu prea era loc de vreo conversație.

Se întoarse brusc să privească spre lumină. Fu o idee proastă și, când ochii i se obișnuiră din nou cu întunericul drumului, își dădu seama că Ivy dispăruse. Pur și simplu nu mai era nici urmă de ea.

Mai alergă orbește câțiva pași, până când pași greșiți... și simți cum alunecă prin deschizătură.

Capitolul zece - Axlerod D. Roux

Estacada noastră nu era prea diferită de majoritatea celorlalte din Caux, ca stil și structură. Era construită pe piloni de piatră consolidați și suporta cu ușurință nu numai greutatea unui tren în mișcare, ci și asaltul sezonier al torentelor. De ambele părți, împletituri de fier se ridicau elegante în arcade largi, care în majoritate erau acoperite de iederă și adăposteau cuiburi de porumbei. Și, desigur, tot aici îl puteai găsi – dacă știai unde să cauți – pe unul dintre estacagiii din Caux.

Așa se întâmplă că tânărul degustător fu tras, exact la momentul potrivit, printr-o versiune în miniatură a unei uși de intrare, altfel normale, de genul celor pe lângă care ai putea trece într-o plimbare de duminică prin oricare dintre orașele, odinioară elegante, din Caux. Era o intrare strâmtă. De-abia avusese timp să se mire ce căuta o ușă lăcuită în roșu în mijlocul unui podeț de tren, căci într-adevăr era acolo, rezemată comod de o bucată de fier ruginită. Avea un mâner mic de aramă, un vizor în miniatură și o plantă în ghiveci.

Se prăvăli în siguranță de partea cealaltă, rostogolindu-se – sau fusese împins? – în jos pe o scară mică, și căzu ghemuit pe o podea lucioasă de lemn, în partea de dedesubt a estacadei. Aiurit, Rowan observă că podeaua mirosea plăcut, a ceară de albine.

Acum, că trenul trecuse și mugetul lui îi mai rămăsese în urechi doar ca o amintire, camera i se păru tapetată cu tăcere. După câteva clipe, când auzul îi reveni, băiatul prinse zgomotul unui foc arzând. Se ridică în picioare, curios, interesat să afle ce căutau sub un pod o astfel de ușă, un foc și o podea bine ceruită.

Camera era foarte bine aranjată, constată Rowan, deși se punea problema dimensiunii. Părea normală din toate punctele de vedere, dacă nu o puneai la socoteală pe Ivy, care stătea într-un fotoliu din piele, uzat, aparent foarte confortabil. Fata părea deodată foarte mare, sau poate fotoliul era neobișnuit de mic. Iar băutura din cana micuță ce aburea lângă ea mirosea foarte plăcut; Rowan se trezi întrebându-se când avea să fie și el invitat să bea așa ceva.

Cu gândul acesta în minte, își dădu seama că nu erau deloc singuri.

— Hai, curaj, curaj! Îl îndemna pe Rowan un om cum nu mai întâlnise nicicând.

În primul rând, era foarte mic de statură. Cu mult mai mic decât Ivy. Și bătrân – vai, cât de bătrân era! Fața îi era încadrată de o coamă de păr lănos, albit, aflat într-o întrecere dezordonată cu barba-i lungă, terminată brusc, în linie dreaptă, ca și cum cineva ar fi retezat-o cu toporul. Pe cap îi trona o pălărie închisă la culoare, cu boruri lucioase – un coif de santinelă, hotărî degustătorul –, din acelea pe care le poți vedea la mecanicii de locomotivă din fotografiile vechi. Restul corpului era și el încorsetat într-un costum din stofă de lână, țeapăn, albastru cu negru și cu nasturi argintii pe piept. Ochii îi erau exagerat de apoși, acoperiți de o pereche veche de ochelari cu ramă de sârmă, care se prindeau încălecând strâns rădăcina nasului. Un lucru extrem de ciudat era faptul că lui Rowan – care nu mai întâlnise în viața lui un estacagiu – figura bătrânului i se părea extrem de cunoscută.

— Ai adus-o? o întrebă acesta iute pe Ivy.

— Axle, Hăș e undeva afară, rănită...

— Ai adus-o? o întrerupse Axle.

Fata încuviință, arătând spre geanta aflată la picioarele ei.

— Bun, ne-am liniștit, atunci.

Oftă. În mâinile lui mici ținea o cană de care își aminti brusc. Îl întinse lui Rowan băutura cu un aer degajat, care nu-l deranjă deloc pe băiat. Mirosea a unt, cu zahăr și scorțișoară.

Scotoci apoi prin geanta lui Ivy, scoțând și înșirând ciudate bucăți vechi de pergament și tot felul de ornamente uitate care se adunaseră pe fundul genții negre.

— Da, uite-o!

Strânse sticla la piept și, în lumina focului, Rowan apucă să vadă o scânteiere roșiatică. O clipă, când nestemata străluci, pe fața estacagiului păru să se abată o lumină ciudată.

— Ești sigură că asta e tot?

— Da, în afară de ce i-am dat lui Cecil. De ce întrebi?

Încurajat de băutura fierbinte, Rowan se trezi vorbind.

— Nu-mi vine să cred! Sunteți Axlerod D. Roux!

Entuziasmat, degustătorul sări în picioare și dădu zdravăn cu capul de o bârnă a tavanului scund, vărsându-și conținutul căinii pe gulerul alb.

Estacagiul îl cântări pe tânărul său oaspete cu vădită nemulțumire. Degustătorii îi aminteau de otrăvuri, ceea ce îl ducea cu gândul la starea lumii în care trăia, așa retras cum era el. Apartinea vremurilor de dinaintea actualului rege, când ospețele erau un prilej de bucurie, nu de îngrijorare. Prefera ținutul Caux așa cum fusese odinioară – nu cu prea mult timp în urmă, din punctul de vedere al unui estacagiu. Prezența unui membru al Breslei Degustătorilor în casa lui era o pacoste și îi punea politetea la grea încercare.

Rowan își pipăi agitat partea din față a robei. Existau acolo o mulțime de buzunare ascunse, pentru lucrurile considerate a fi importante pentru un degustător: un creion și un carnețel, o mică furculiță-linguriță de aur, un curățător pentru limbă. Rowan găsi ceea ce căuta și extrase cu oarecare ostentație un exemplar uzat al *Atlasului ținutului Caux*. Îl răsfoi până la ultima pagină și le arătă tovarășilor săi, total dezinteresați, o fotografie în sepia a autorului, împungând-o surescitat cu degetul.

— Dumneavoastră sunteți! Se întoarse către Ivy. El este! Axlerod D. Roux! Deși, în realitate, păreți oarecum mai mic de statură și mai bine definit. Apoi, după un moment de gândire: credeam că locuiți la Templar.

Privea nerăbdător când la fată, când la estacagiu.

— Zău așa! zise Ivy dându-și ochii peste cap. Revino-ți! Este doar Axle.

Având privilegiul de invidiat de a fi crescut cu estacagiul pe post de tovarăș de joacă, pe fugară nu o impresiona deloc respectul de care acesta se bucura.

— Sunteți autorul meu preferat din întregul ținut Caux! se repezi Rowan, fără să țină seama de spusele fetei.

La auzul acestor cuvinte, privirea estacagiului se mai înmuie. Până la urmă, poate că degustătorul ăsta nu era chiar așa de rău cum crezuse. În orice caz, părea bine crescut și chiar perspicace.

Ivy pufni cu dispreț. Gândurile îi zburau în altă parte și nici măcar puterea revigorantă a cidrului cu lapte fierbinte nu reușea să-i ridice moralul. Aruncându-i lui Rowan o privire tăioasă, se întoarse spre estacagiu:

— Axle, Hăș părea foarte grav rănită! Am lăsat-o acolo cu acel... acel... nu-și găsi Ivy cuvintele.

— Expulzat? completă estacagiul, pe un ton aspru.

— Ce-i ăla un expulzat? Îl întrebă fata.

Iritată, își dădu seama că unchiul ei avea totuși dreptate în legătură cu importanța învățăturii.

— Expulzatul, spuse Rowan, dregându-și glasul ca și cum s-ar fi aflat iar la școală, expulzatul este un fost degustător, dezonorat, silit să slujească Breasla și pe Directorul ei pentru fărădelegi din trecut. Va fi pe veci dezonorat și pedepsit printr-o procedură secretă, numită – aici Rowan trase aer în piept – degâtlejuire. Altfel spus, îndepărtarea chirurgicală a întregii limbi.

— Adevărat? întrebă Ivy.

— Așa e, răspunse Axle. Eu am scris asta.

— Țăla era un expulzat? reluă Ivy.

Amintirea modului în care îl lovisse peste față i se părea și mai plăcută, acum că-i aflase identitatea.

Rowan făcu o mutră lungă, gândindu-se la prezentele avantaje aduse de folosirea propriei limbi.

— L-am văzut prima dată la birt, deși stătea ascuns în umbră. Era cu un alt degustător – sau cel puțin cu cineva care purta o robă jerpelită...

— Flux, îi spuse Ivy lui Axle.

— Flux, întovărășit de un expulzat... Ce interesant! mormăi Axle, mai mult pentru sine decât pentru oaspeții săi.

— Voiau să pună mâna pe nestemata lui Cecil. Am ajuns exact la timp.

— Bravo!

Axle ridică din nou sticla ce scânteia cu o lumină chihlimbarie. Piatra prinse lumina focului și îi orbi pe toți trei cu strălucirea ei. Piatra roșiatică era tăiată în formă de romb și părea să fie cam de mărimea degetului celui mare al lui Ivy, netedă și fără fațete. Licoarea strălucea aidoma unui foc lichid.

— Este... este un exemplar minunat, admise Rowan. E atât de neobișnuită – fisura aceea.

Era în așa fel crăpată, încât părea scobită pe dinăuntru. Rowan spera să dea impresia că se pricepe cât de cât. Căpătase de la Breaslă un adânc respect pentru pietrele prețioase – simboluri ale puterii și ale prestigiului, talismane împotriva otrăvurilor – și, deși nu avusese niciodată una, era convins că acestea nu puteau fi sparte.

— Într-adevăr, așa este, încuviință Axle.

— Dar...

Rowan intenționa să continue povestea ciudatei neste-mate, dar fu întrerupt de Ivy.

— Țăla de-aici – fata arăta spre degustător – a omorât douăzeci de gărzi ale regelui Mătrăgună!

— Chiar așa?

Axlerod, care cu siguranță îl iubea cel mai puțin dintre toți pe rege, începea să-l îndrăgească pe noul său oaspete.

Estacagiul își privi prietena, Ivy cea Otrăvitoare și trase adânc aer în piept. Prezența unui expulzat în acest colțișor uitat din Caux nu putea însemna decât un singur lucru.

Capitolul unsprezece – Cincifoi

Dacă ar fi să consultați *Atlasul* lui Axle în speranța de a găsi mai mul-te amănunte despre bătrânul care era acum gazda copiilor, v-ați afla într-un impas. Din acest punct de vedere, *Atlasul* este enervant de laconic – poate din cauza modestiei care îi caracterizează pe mai toți estacagii –, menționând numai următoarea definiție:

estacagii (s. pl.): o veche specie de arămari⁴ care trăiesc sub multe dintre estacadele din Caux, de obicei în apropierea unei ape

Să nu credeți însă că toți sunt la fel; ar fi ca și cum v-ați închipui că toți copiii sunt la fel, doar pentru că sunt mici, jucăuși și, în general, miros frumos.

Într-adevăr, aidoma tuturor estacagiilor, fără îndoială că și Axle D. Roux era mic. Și foarte bătrân. Nici că se putea găsi un soi mai bătrân în tot ținutul Caux, sau poate nicăieri. Sunt peste tot cunoscuți pentru profundul lor atașament față de viața în solitudine. Aproape în toate cazurile, sunt inventatori inteligenți și este greu de știut ce cunoștințe are fiecare dintre ei.

Unul dintre lucrurile cele mai surprinzătoare, însă, mai ales în timpurile noastre, este talentul lor la gătit. Dacă nimerești vreodată la masa unui estacagiu, te poți considera o persoană cu adevărat norocoasă.

Așadar, Axle s-a așezat în fața unui mic dejun îmbelșugat, împreună cu buna sa prietenă, Ivy cea Otrăvitoare, și cu Rowan Truax, degustătorul fugar. După ce îi asigură pe cei doi că Hăș avea să fie îngrijită de îndată ce trecea pericolul, Axle refuză să mai discute altceva până ce nu se așezară toți în jurul unei mese îmbelșugate, cu bucate aduse într-o clipită, din cine știe ce cotlon.

Se aflau acolo grămjoare de plăcințele pufoase, înecate în miere și pudrate cu zahăr, pline cu cremă de vanilie. Grămezi de clătite cu fructe din care se prelingeau unt topit și sirop cald. Carafe cu o spumoasă ciocolată caldă și cu cidru aburind. Rulouri untoase cu șuncă. Delicioase plăcinte de porumb, fierbinți, umplute cu un sos gros. Mici ouă delicate, fierte tari, într-o varietate de nuanțe pastel de roșu și albastru, așezate cu grijă într-un bol, cu mici violete parfumate, presărate printre ele. Iar la mijloc, o frumoasă floare sălbatică.

De-abia așteptau să se înfrupte, așa că fiecare își umplu farfuria, clădind un turn înalt din delicatesele puse unele peste altele. Însă floarea sălbatică, galbenă – cu parfumul ei delicat – îi distrăgea atenția lui Ivy.

— Axle, floarea asta, spuse brusc Ivy, uitând că avea gura plină, privind-o mai de aproape, printre gene. Este ceea ce cred eu?

Fata căscase ochii mari spre Axle, care, la rândul lui, păru foarte mulțumit de sine.

— Ce anume? îi întrebă Rowan pe cei doi, care păreau a-și pierde vremea cu floarea aceea micuță, în loc să savureze delicatesele de pe masă.

— Într-adevăr! strigă Axle.

— Uau! exclamă Ivy, aplecându-se să o miroasă. Cum de s-a întâmplat?

— A înflorit chiar azi-dimineață, răspunse Axle, cu ochii strălucind.

— O floare de cincifoi! oftă fata. Dar ce să însemne asta, Axle? întrebă ea deodată, pe un ton serios.

Rowan se strădui să-și amintească ce știa din *Atlas* despre floarea de cincifoi.

— Ăăăă... Mă scuzați, dar nu cumva floarea asta e... nelegiuită? Vreau să spun, interzisă prin proclamația regelui... ăăă... Mătrăgună?

Deși nu putea spune de ce, lui Rowan i se păru deodată deplasat să rostească numele regelui la așa un festin.

— Ai multe lucruri de care trebuie să te dezveți, dragă degustătorule!

Ochii bătrânului îl străfulgerară brusc, iar Rowan regretă pe dată că deschisese gura. Axle se relaxă însă într-o clipă, obosit de efortul replicii acide. Oftă din rărunchi.

— Cincifoi este o floare nobilă. La urma urmei, a fost aleasă pentru a împodobi coiful bunului rege Verdegris. Ca urmare, a devenit simbolul tuturor farmacopaților. Acum, la fel ca și aceștia, este o raritate.

— N-am văzut niciodată una înflorită! adăugă Ivy.

— Ce e deosebit la această floare de cincifoi este natura ei aparte. Plantele – toate plantele – au secrete. Dezlegarea lor îți conferă putere, orice farmacopat știe asta. Multe plante caută anumite condiții pentru a se dezvolta. Știm că unele tipuri de mușchi preferă partea de nord a arborilor – asta cu siguranță le e de ajutor celor rătăciți în pădure. Știați însă că unele specii cresc acolo unde este îngropat aur și astfel vă pot aduce bogăția? Altele înfloresc numai în lumina fantomatică a lunii, păzind secrete pierdute sau îngropate. Iar unele plante, ei bine, unele vă pot aduce chiar coroana de rege. Însă, cincifoi e într-adevăr o raritate. Axle își plimbă privirea de la Ivy la Rowan și continuă în șoaptă: Ivy nu a mai văzut niciodată una înflorită pentru că ea crește numai acolo unde e magie.

— Farmacopați? repetă Rowan, dus pe gânduri.

Știa că aceștia erau șarlătani, vânzători de tincturi mincinoase, în cel mai bun caz. Breasla Degustătorilor îl învățase, de-a lungul anilor, cât de periculoasă putea fi legătura cu astfel de vraci de trei bani; la urma urmei, nu erau deloc respectați ca medici, căci preferau să se bazeze pe învățături învechite, să consulte cărți în limbile de demult și să-și adune leacurile de la țară, nu de la farmaciaștii legitimi.

— Am fost învățat că farmacopații reprezintă un capitol regretabil din cărțile de istorie și că astăzi nu mai există niciunul, prin grija regelui Mătrăgună, spuse încet Rowan.

— Să lăsăm pe altă dată această discuție despre grija regelui Mătrăgună. Nu pot să-ți găsesc vreo vină pentru acele învățături primite de la Breaslă; ești victima unei educații bazate pe adevăruri spuse doar pe jumătate. Totuși, pot să mă ofer să-ți corectez părerile greșite. Farmacopații există. Sunt însă o specie pe cale de dispariție, iar unul dintre ei este tocmai unchiul lui Ivy.

— Unchiul lui Ivy este farmacopat? fluieră Rowan mirat. Credeam că are un birt.

— Păi, și una, și alta.

Cuvintele reușiseră să-și facă drum prin gura lui Ivy, printre chiftelutele de cartofi.

— E mult mai bun ca farmacopat decât ca birtaș, spuse Axle zâmbind.

Rowan se lăsă pe spate, să asculte, hotărât să nu se mai amestece. Cu toate astea, își dădu seama că îi venea din ce în ce mai greu să înțeleagă cum de prorectorii Breslei se puteau înșela într-atât.

Privirea lui Axle se opri acum pe sticla chihlimbarie, încadrată perfect de mica fereastră a încăperii.

— Rocamadour nu a fost deloc gândit așa cum îl știi tu, spuse el sec.

În clipa în care bătrânul pronunță numele sumbrului sediu al Breslei Degustătorilor, Rowan nu-și putu stăpâni un fior.

— Cum adică? Nu a fost construit pentru Breaslă?

— Bineînțeles că nu, replică Axle, enervat. A fost construit cu mulți, cu foarte mulți ani înainte de a exista vreun degustător care să guste vreun fel de mâncare suspect. De fapt, a fost menit să fie școală, dar bunul rege Verdegris avea în minte o altfel de educație.

— Regele Verdegris... spuse Rowan pe un ton cam derutat. Credeam că toate faptele sale bune au fost greșite.

— Asta vă învață pe voi acolo? Bănuiesc că nu-i în interesul regelui Mătrăgună să vă dezvăluie istoria înaintașului său. El și Vidal Vinegret – Directorul Breslei și un om mult mai periculos decât regele vostru – au avut grijă ca moștenirea bătrânului rege să fie îngropată și dată uitării. Așa cum se întâmplă cu tot ce atinge el, Rocamadour a fost transformat de Mătrăgună în întunecata și nefasta fortăreață de azi. Cândva, bunul rege Verdegris chiar a proclamat-o cea mai de seamă reușită a sa – și asta spune multe, căci a trăit vreme îndelungată și multe lucruri mari au ieșit din mâinile lui.

Rowan se gândi la Rocamadour, la îngrămădeala de clădiri din piatră neagră, la vremea mereu cenușie de acolo. Străzile, înguste și pavate cu piatră cubică, erau acoperite de un mușchi care se întindea și sufoca aproape tot, până și turla neagră din vârful catedralei. Acolo se desfășurau mai toate cursurile Breslei.

Cu greu puteai descrie acel loc altfel decât ca unul al constrângerilor, iar Rowan îi spuse estacagiului acest lucru.

— Așa este. Deși nu am mai fost acolo de ceva timp, nu cred să se fi schimbat prea mult. Dar Verdegris intenționase să facă din el un centru de învățământ, care să nu permită prezența lucrurilor care ar fi putut distra atenția. Poate de aceea a și fost construit astfel. Pe atunci fusese gândit ca o academie pentru farmacopai, un loc unde să fie studiată arta tămăduirii. Se spunea că avea cea mai mare bibliotecă din țară. Axle privi cu tristețe spre cabinetul său; știa că acolo se află tot ce mai rămăsese din acea bibliotecă. Am spus că fortăreața era considerată cea mai mare realizare a regelui, dar altele sunt favoritele mele.

— O, Axle, povestește-ne despre favoritele tale! Îl rugă Ivy.

— Altă dată, poate. Acum, trebuie să-l ajutăm pe acest tânăr absolvent al Breslei să se dezvețe de toate prostiile acumulate în anii de școală și să-l învățăm să mănânce așa cum se cuvine unui degustător.

Cu aceste cuvinte, estacagiul întinse mâna și îi oferì o farfurie uriașă plină cu plăcințele umplute cu cremă de vanilie.

⁴ Lucrători în aramă (n.red.)

Capitolul doisprezece – Intrarea

Locul în care celebrul Axlerod D. Roux își scrisese toate lucrările sale importante era unul pe care nici măcar Ivy nu îl cunoștea. Biroul lui era separat de odaia principală și avea o minunată vedere spre râu – care era, de altfel, una dintre principalele lui surse de inspirație.

Era o încăpere destul de mare, ce i-ar fi oferit suficient spațiu oricărui estacagiu, dacă nu puneai la socoteală cantitatea uluitoare de cărți de specialitate, adunate de Axle de-a lungul timpului. Rafturi firave stăteau să se prăbușească sub greutatea volumelor uriașe, legate în piele, în timp ce teancuri de pergamente și de broșuri desenau ciudate cărări.

Cu cât stăteai mai mult în cameră, cu atât îți dădeai mai bine seama că exista o anumită ordine a lucrurilor – sau cel puțin așa pretindea Axle.

Ceea ce îl ajuta enorm pe estacagiu era o invenție a lui, un sistem de scripeți și pârgii ce traversa încăperea, atât de încălțit pentru un potențial vizitator – deși nu existau niciodată vizitatori –, încât acesta ar fi inventat orice scuză pentru a rămâne afară, la adăpost. Scripeții și pârghiile deplasau mai multe seturi de clești atârnați de brațe cu lungimi diferite, pliabile, asemenea unui acordeon, și care puteau apuca o carte sau o lupă după dorință. Ca urmare, când ședea la frumoasa și solida lui masă de lucru, Axle avea mereu la îndemână o carte de referință sau orice altceva i-ar fi putut fi necesar în cercetările lui.

Ivy Manx deschise masiva ușă de lemn de la cabinetul de lucru al lui Axle, minunându-se de cât de norocoasă este. Întotdeauna își dorise să vadă această cameră, dar până în acel moment Axle n-o invitasese niciodată înăuntru. Și Rowan, mut de uimire, își ținea respirația, în așteptare. Aici se întâmpla totul – aici scria autorul său preferat! După acel mic dejun, nu credeau că avea să urmeze ceva și mai palpitant, însă Axle își împinsese scaunul departe de masă și, ridicat în picioare – deși nu foarte impunător –, îi anunțase că avea ceva să le arate, în birou.

— Veniți, veniți! strigă el, înaintând sprinten printre acele baricade înalte de tipărituri.

Începu să lovească ușor scripeții și pârghiile, iar cablurile din tavan se treziră la viață cu un bâzâit.

Curând, se pierdu printre munții de cărți.

— Axle? îl strigă Ivy, însă nu primi alt răspuns decât de la tavanul zumzător.

Croindu-și încet drum, aproape că dă rămă un teanc înalt de cărți prăfuite, care se clătină amenințător deasupra capului ei. S-ar fi prăbușit cu siguranță, dacă Rowan nu le-ar fi prins la timp. Norul de praf pe care îl stărniră îl făcu pe degustător să strănute cu putere, împrăștiind în aer un teanc îngălbenit de scrisori vechi. Ivy de-abia își reveni, când îi trecură în zbor pe lângă umăr câteva cărți prinse de un clește care stătea să se rupă sub greutatea lor. Reuși să se ferească de primele două – volu-me identice, vechi și aproape la fel de mari ca estacagiul –, însă a treia aproape că se izbi de capul ei, cu toată viteza. Cu un scrâșnet asurzitor și cu un ciudat miros de motor ars, complicatul sistem de leviere redirectionă la timp cartea, trimițând-o exact pe deasupra capului ei, către estacagiu. Așezat la biroul său de lângă fereastră, Axle primi distrat cărțile și o deschise pe cea așezată deasupra. Privi nerăbdător peste umăr.

— Ivy? Rowan? Grăbiți-vă odată!

Până la urmă își găsiră și ei drumul, iar Axle începu imediat să răfoiască uriașele pagini ale volumului deschis.

Lucrul s-ar fi dovedit anevoios pentru oricine, însă pentru un micuț estacagiu era o muncă de-a dreptul titanică. Bombănea șoptit, lucru pe care Ivy îl găsea aproape firesc, potrivit cu obiceiul bătrânului. În sfârșit, după ce recurse la ajutorul unuia dintre cleștii săi, găsi pagina căutată.

— M-ați întrebat care sunt creațiile lui Verdegris pe care le prefer eu. Își scoase de pe nas ochelarii cu ramă de sârmă și făcu semn cu ei, spre cartea deschisă. Asta este!

Ivy și Rowan se holbară. Deși pagina era imensă, conținea un scris micuț, cu caractere vechi. Textul era aranjat în coloane ce încadrau o imagine centrală: un desen făcut cu toc și cerneală, de aceeași mână care scrisese și textul.

— O ușă? o luă pe Ivy gura pe dinainte.

După toate poveștile auzite de la Axle de-a lungul anilor, părea o mare dezamăgire ca aceea să fi fost suprema realizare a bunului rege Verdegris.

La rândul lui, Rowan privi mai de aproape.

Desenul ușii era bine realizat, foarte realist. Cerneala era de un brun decolorat, iar ușa, deși simplă, părea să fie de bună calitate, cu toate caracteristicile unei uși normale: lemn, un rând de inserții, un luciul plăcut; balamale; în mijloc era un ciocânel în formă de inel, făcut din metal – părea să fie acoperit cu foiță de aur veritabil. Singurul lucru care lipsea, poate, era clanța – dar asta nu era ceva pentru care să cazi pe spate.

Ivy nu-și putea ascunde dezamăgirea. O clipă, speră să poată râsfoi mai cu atenție cartea aceea uriașă; poate erau în ea și alte lucruri, mai interesante de văzut decât o ușă. Poveștile pe care le auzise ani de-a rândul de la Axle, precum și istoriile de necrezut cu care crescuse, relatate de grupul pestriț de obișnuiți ai birtului, toate o făcuseră pe Ivy să aibă mari speranțe. O ușă, indiferent cât de bine ar fi fost desenată, nu era de ajuns.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Axle îi comandă cleștelui celui mai apropiat să întoarcă pagina. Speranțele lui Ivy reînviară... apoi se năruiră. Bineînțeles, o altă ușă. Sau poate era aceeași, văzută dintr-un alt unghi? Ivy pufni a dispreț.

— Partea cealaltă a ușii? întrebă Rowan, care avea mai multă răbdare și se bucura din plin de prezența marelui scriitor.

— Exact!

Axle nu putea să-și țină în frâu entuziasmul. Părea grozav de mulțumit de sine însuși.

— Bine, Axle, nu se mai putu abține Ivy, dar spunea că bunul rege Verdegris a creat lucruri mărețe, care te uimesc. Asta nu e decât o ușă!

Arată-mi locul ăla, Rocamadour! Ai vreun desen cu el?

Rowan se zbârli auzind numele orașului întunecat al Bres-lei și se gândi cât de mulțumit era să contemple mai degrabă cele două fețe ale unei simple uși. Privi mai cu atenție.

— Ivy, ai dreptate, nu e decât o ușă. Există însă o întrebare importantă, pe care trebuie să ți-o pui, spuse Axle oftând.

— Îmi dați voie?

Rowan spera să poată da înapoi pagina, să privească mai atent prima imagine. Axle încuviință și băiatul continuă:

— La ce te gândești când vezi o ușă?

Rowan trase de cablul de care era prins cleștele, iar pagina se întoarse ascultătoare.

— Nu știu. La ceva încuiat?

— Ciudat... Nu are clanță. Și uitați-vă... aici. Lipsesc paginile următoare! Uitați-vă la legătură – cineva le-a rupt din carte! anunță Rowan.

Era adevărat; Ivy zări dovada că fuseseră înlăturate în grabă. Băiatul, a cărui comoară preferată era *Atlasul*, era șocat de atâta lipsă de respect.

— Da, din păcate. La un moment dat, aceste cărți au fost agresate, reveni Axle la subiect. La ce altceva vă puteți gândi în legătură cu o ușă? Ivy cugetă.

— Unde duce? întrebă ea.

— Întocmai! se luminează Axle.

Estacagiul era deplin mulțumit de răspuns și nu băgă de seamă că amândoi așteptau ca el să termine de explicat.

După un moment chinuitor, Ivy aruncă întrebarea care le frământa mințile:

— Ei, bine?

— Ei, bine, ce?

— Axle, ușa... unde duce?

— A, păi am crezut că e evident. La Pimcaux! Ușa duce exact la Pimcaux!

Capitolul treisprezece – Pimcaux

Ivy și Rowan întrebară într-un glas:
— Pimcaux?

Ivy își amintea poveștile unchiului ei despre mori de vânt și crâșmărițe, tăpșane... Dar era imposibil! Pimcaux nu era altceva decât rodul imaginației de locuitorilor triști din Caux – un loc plin de toate bucuriile de care altfel duceau lipsă în amărăta lor de viață!

— Axle, în realitate nu există un loc numit Pimcaux! îl muștrului Ivy.

Estacagiul nu făcu altceva decât să se clatine înainte și înapoi pe câlcâie, arătând spre uriașa carte.

Copiii se traseră mai aproape, privind vechiul volum al lui Axle. Rowan ținea încă în mână cablul cleștelui, iar Ivy se ridicase pe vârfuri ca să vadă mai bine.

Poate că era efectul produs de micuța floare de cincifoi – floarea bunului rege – din camera de alături, a cărei magie se împlinea sub estacadă. Sau poate că erau chiar cărțile bunului rege cele care acționau, trezind la viață floarea. Orice ar fi fost – și problemele astea urmau să fie descâlcite cândva de învățați (Axle s-ar fi ocupat bucuros de asta) –, cei doi copii constatară că uriașele jurnale ale lui Verdegriș deveniră brusc mai mult decât adevărate.

În primul rând, masivul ciocănel auriu avea o strălucire reală în contrast cu hârtia veche de fundal. Înainte de a-și da seama ce face, Ivy întinse mâna și descoperi că în palma ei acesta avea mărimea și greutatea potrivite. Își ținu răsuflarea și bătu în ușă.

La început, lovindu-se de imaginea ușii, inelul auriu scoase un fel de zgomot surd – asemănător cu acela produs de un prespapier. Când bătu din nou, sunetul se schimbă, iar copiii se priviră uimiți, căci sunetul loviturilor începea să fie mai ascuțit, mai clar, semănând tot mai puțin cu o bufnitură, tot mai mult cu un ciocănit, până când inelul se lovi cu putere de ceva care arăta ca hârtia, dar suna ca lemnul.

În mod absolut surprinzător, Axle și micul său birou începură să fie învăluți în umbră. Scrisul mărunț care acoperea paginile se descompuse în litere mai mari, mai familiare, care se răspândiră iute în aer, ca firele de nisip împrăștiate de vânt. Asta nu-i interesa prea mult pe Ivy și pe Rowan. Auzeau acum niște șoapte, un murmur aspru și insistent, iar în tăcerea care urmă, paginile uriașei cărți începură să se întoarcă singure, cu o viteză uimitoare – ușa aceea atât de reală dispăruse, înlocuită de o imensă perdea de întuneric.

În vreme ce continua să scruteze bezna ce învăluisese cartea, Ivy își dădu seama că îl ținea de mână pe Rowan.

Apoi, brusc, umbra cea adâncă fu parcă ridicată de mâini invizibile, iar întunericul se mai risipi un pic – deși le era încă destul de greu să distingă imaginea aflată în fața lor. O dungă palidă de lumină pe un obraz zbârcit. Un suspin ușor, sufocat. Un om așezat pe un tron nespus de frumos, însă nu cu atitudinea unui conducător, ci mai degrabă a unui învins. Era prăbușit și își clătina capul sprijinit în palmă.

Alături de el, adumbrit încă de amurgul care plutea peste întreaga scenă, se afla un alt om, un bărbat înalt. Stătea în picioare în fața unor rafturi cu o mulțime de cărți, un fel de bibliotecă; literele aurii ale fiecărui volum străluceau chiar și în lumina aceea slabă. Vorbea în șoaptă, sfătuindu-l pe regele său. Vorbele nu puteau fi înțelese, dar erau șoapte aspre, de rău augur.

Regele dădu din cap, atât de ușor, de parcă nici nu s-ar fi mișcat. Consilierul lui își îndreptă spinarea, și atunci o undă de lumină îi traversă fața. Tresărind, Rowan îl recunoscuse pe loc. Un fior îl străbătu pe tânărul degustător. Îl avea în față pe Director – Directorul lui –, pe vremea când era mult mai tânăr. Dar ceea ce era încă și mai șocant era că îl vedea pe Vinegret așa cum se născuse, înainte de a fi fost orbit și transformat în spectrul hidos din prezent.

Ochii lui Vidal Vinegret erau spălăciți la culoare, ca apa. Rowan nu putea să-și reprime senzația că îl căutau chiar pe el, până și în această viziune, iscodind colțurile impresionantei încăperi pentru a-i descoperi pe cei ce trag cu urechea. Instinctiv, se dădu un pas mai în spate.

Dar ochii lui Vinegret nu se opriră asupra copiilor.

Într-un colț, departe de unicul sfătuitor al regelui, se afla un grup de bărbați – estacagii. Acolo, își dădura seama Ivy și Rowan, în mijlocului grupului încremenit, stătea Axle. Veniseră cu speranța de a-l scoate pe rege din tristețea lui, însă influența lui Vidal Vinegret era deja prea mare. Era mult prea târziu. Copiii erau martori la sfârșitul regatului.

Vinegret îl sfătuia pe rege să îi îndepărteze pe vizitatori, să-i alunge pe toți, până la ultimul, într-un loc unde prezența lor supărătoare nu mai putea deranja pe nimeni.

În timp ce privea, Ivy avu o strângere de inimă.

Deodată, ceața sumbră învălui din nou biblioteca și, deși Rowan încercă să mai arunce o ultimă privire înspre tânărul Axle, imaginea se întunecă și în curând cei doi copii erau din nou în cabinetul bătrânului, cu cleștii și cablurile bâzâindu-le pe deasupra capetelor.

— Ce fel de carte este asta? Îngăimă Rowan. Dacă aș fi avut asemenea cărți la școală, poate aș fi învățat mai mult.

— Ei, dar le-ai avut! Pe vremuri, biblioteca școlii din Rocamadour era plină de cărți magice, aidoma acestora.

— Ah, Axle! strigă Ivy, tu erai! Erai acolo... împreună cu regele Verdegriș!

Estacagiul era posomorât.

— Ce s-a întâmplat? De ce v-a alungat regele pe toți? întrebă Ivy.

— Regele tocmai ferecase Intrarea... către Pimcaux.

— O ferecase? De ce?

Copiii erau uluiți. Dacă tot ce auziseră despre Pimcaux era adevărat, cu siguranță acela era un tărâm pe care doreau să-l viziteze. Și acum, să afle că ușa era ferecată?

— De ce era el – regele Verdegriș – așa de posomorât? întrebă Rowan.

— Printre altele, pentru că avea lângă el un sfetnic total lugubru, explică Axle. Și era îndoliat, să nu uitați!

— Îndoliat? După cine? interveni Ivy.

— Copii, întreaga poveste se află în cartea mea.

— Nu vă fie cu supărare, dar chiar că nu este, spuse Rowan după o pauză.

Într-adevăr, Rowan era sigur că *Atlasul* nu făcea aproape nicio trimitere la fostul rege – în orice caz, nu exista o pre-zentare amănunțită, care ar fi putut fi considerată o trădare.

— Păi, cred că îți vei schimba părerea. Ochii estacagiului sclipiră. Trebuie doar să cauți mai cu râvnă.

Rowan de-abia aștepta să o facă.

— După ce a intrat în doliu, continuă Axle, bunul rege nu și-a mai revenit niciodată. A încetat să mai facă minuni. A pus să fie ferecată Intrarea spre Pimcaux și și-a șters din memorie orice amintire despre ea. Nu a îngăduit nimănui să-l mai vadă, cu excepția sfetnicului său de încredere, omul pe care tocmai l-ați văzut, Vidal Vinegret. Gândiți-vă însă că înainte de Vinegret, în Caux nu se știa nimic despre otrăvuri. Plantele erau folosite pentru tămăduire! Erau respectate și venerate, nu folosite cu mânie și fără socoteală. Ce diferit era ținutul Caux! minunatul tărâm al farmacopaiților, aceia care respectau într-adevăr arta vindecării.

Rowan era încă marcat de faptul că îl văzuse pe Directorul Breslei atât de aproape și atât de tânăr. Imaginea ochilor lui Vinegret căutându-l avea să-l bântuie nopți de aici înainte.

— Cu Vinegret la cârma Breslei, Caux a devenit ceea ce este azi. Cei care vindeau au început să otrăvească, iar Vinegret s-a instalat la putere în Rocamadour. Oamenii au intrat adânc în pădurile întunecate și au cules ierburile cele mai puternice, ca să facă rău.

Stăteau în tăcere. Pe Rowan îl încercau multe sentimente contradictorii. Tot ceea ce credea că știe – faptul că era degustător pe tărâmul regelui Mătrăgună și anii de școală în reputata Breaslă a lui Vinegret –, totul era acum dat peste cap.

Estacagiul stătea la locul lui preferat, lângă fereastră, și un clește îi ținea un binoclu în dreptul ochilor.

— Coroana a preluat Nestemata. Când vine vorba de impozite, Regele Mătrăgună se mișcă repede.

Așa era, sosiseră întăriri care se agitau acum să înalțe Beladona – steagul purpuriu al regelui Mătrăgună – în vârful catargului ruginit al lui Cecil.

Iy își dădu seama cu durere în suflet că nu se mai putea întoarce acasă. Brusc, se simți secătuită.

Dând la o parte binoclul și punându-și iar ochelarii, puțin pieziș, Axle se întoarse spre cei doi:

— A sosit momentul. V-aș ruga să mă așteptați în salon, spuse el, învăluindu-și trupul micuț în mantaua lui trainică.

Capitolul paisprezece - Întoarcerea lui Hâș

Estacagiul îi lăsase pe cei doi în tovărășia cânilor cu lapte aburind și a unei farfurii cu bezele, care le îndulci binișor, măcar primele minute ale așteptării. Tăceau amândoi și căzuseră pe gânduri după experiența avută în cabinetul de lucru al lui Axle. Ivy privea cum Rowan, în picioare, se legăna stingher de pe un picior pe altul; amândoi se întrebau pe unde putea să umble Axle.

Băiatul fu atras de cel mai strălucitor obiect din încăpere – nestemata roșie, scobită, din vechea sticlă de coniac. Se mai afla încă pe pervazul ferestrei și, pentru degustător, părea să justifice cumva toate cele întâmplate.

Când, în sfârșit, estacagiul reveni în salon, părând să aducă înăuntru un strop din frigul de afară, ținea sub brațul lui firav un soi de pachetel, bine înfășurat.

— Iertați-mi întârzierea, începu Axle. A trebuit să aștept până ce a trecut orice primejdie.

Cu ochii strălucind, puse pe masă pachetul și începu să desfacă învelitoarea care îl acoperea.

— Dă-mi-o, te rog, ceru estacagiul.

Rowan privi în jur, nedumerit.

— Acolo, spuse Axle. Sticla lui Ivy! Repede!

Băiatul se supuse, privindu-l pe Axle cum dădea la o par-te capacul cutiei din lemn de balsa pe care o ținea în mână. La început, în lumina difuză, cutia părea goală, însă, privind mai de aproape, lui Ivy și lui Rowan li se tăie respirația. Era, de fapt, cât se poate de plină și conținea un ghem de pene foarte negre ce alcătuiau silueta unei ciori nemișcate.

Îndurerată, Ivy întinse mâna să o atingă.

— Este...?

Rowan nu putu să-și termine gândul sumbru.

— E în viață. Încă.

Axle își văzu de treabă, desfăcând delicatul fir metalic ce sigila dopul sticlei pe care, după ce îl eliberă, îl scoase cu dibăcie și cu un pocnet mulțumit. Luă un păhărel cât un degetar, turnă în el o picătură de lichid și, căscându-i ciorii ciocul, goli cu grijă conținutul.

— Ar trebui să funcționeze, mormăi estacagiul.

— Axle, ce tot faci acolo? întrebă Ivy.

Rowan fu uluit simțind mirosul greu ce învăluia încet încet încăperea.

— Mirosul ăsta! șopti degustătorul.

— Respingător, nu-i așa? Pune-i dopul, te rog, îi ceru Axle.

— Nu asta! Vreau să spun... cred că îl cunosc, zise Rowan.

Axle îi respinse bănuiala cu un gest al mâinii sale mici.

— Nu e ceea ce crezi. Este varianta lui Ivy de Aqua Artilla.

— Ultima mea variantă.

— Sunt sigur că Rowan e de acord cu mine când spun că parfumului reginei îi lipsește rafinamentul. Când te-a întrerupt, unchiul tău te-a văzut turnând infuzia înapoi în sticlă. Ar fi fost de ajuns să-și folosească doar nasul.

— Otrava reginei! E cea mai rea!

Vocea lui Rowan devenise ascuțită.

— Da' de unde! răspunse Ivy bosumflată. N-are niciun efect.

— Ba din contră, zise estacagiul, uitându-se la ea.

Copiii priveau cu atenție la Hâș și căutau semne ale înrăutățirii stării ei.

Încet, încet, cioara începea să arate ca și când fusese pusă la soare – penele zburlete și prăfuite își recăpătau forma și luciul, emanând, parcă, o lumină proprie. Ca un vânticel ce suflă printre spice, o adiere de viață le străbătu dintr-odată, făcându-le să tresară ușor și împrăștiind câteva fire de praf. Sub privirile celor doi, un ochișor negru ca un nasture strălucitor se deschise, clipi o dată, apoi încă o dată. Bătrâna cioară scoase un cârâit slab.

Rowan fluieră admirativ.

— Ce e în băutura aia? întrebă el, întorcându-se spre Ivy.

Fața lui Ivy era foarte palidă. Deși uluită de înzdrăvenirea lui Hâș, era încă și mai uimită de rolul pe care îl jucase elixirul.

— Nimic nu poate să aibă asemenea efect! bombăni ea.

Axle își concentrează atenția asupra lui Hâș. Șopti ceva, iar Ivy își întinse brațul. În scurt timp, cioara stătea cocoțată pe el, deși ușor nesigură.

— Remarcabil, mormăi Rowan.

Cei trei privesc tăcuți cum Hâș începe să-și facă toaleta. Fostul degustător aruncă o privire întunecată înspre sticla de culoarea chihlimbarului.

— Cecil știa ce efect poate avea elixirul meu? întrebă Ivy pe neașteptate.

Axle încuviință.

— Înseamnă că de-aia și-a lăsat leacurile acasă, se gândi ea. Le-am găsit când fugeam de Flux și de Expulzat.

— Avea tot ce-i trebuia, răspunse Axle.

În timp ce Ivy sărbătorea reîntâlnirea cu Hâș, Rowan se apropie de Axle:

— Domnule Roux...

— Poți să-mi spui Axle.

— Ăăăă, Axle. Mă intrigă ceva. Mă întreb ce caută totuși un Expulzat pe urmele noastre?

— Da, întrebarea e bună. Ai vreo idee?

— Nu știu, căzu Rowan pe gânduri. Pentru că am otrăvit toate santinelele alea...?

— Un Expulzat? El urmărește o pradă mult mai importantă decât un degustător care-a dat greș.

— Da, bănuiesc că așa e, spuse ușurat Rowan.

— Expulzații sunt, în primul și în primul rând, în serviciul Breslei. Fac numai ce le ordonă Vinegret.

— Atunci, ce voia?

Axle făcu o pauză și păru să-și aleagă cu grijă cuvintele. Aruncă o privire plină de afecțiune în celălalt capăt al încăperii, unde Ivy stătea cu spatele, părul blond contrastând puternic cu penajul ciorii. Îl vorbea blând lui Hâș, în timp ce degetele ei o mângâiau sub cioc. Estacagiul nu voia să o alarmeze pe fată, așa că se aplecă spre degustător.

— Bănuiesc că ai auzit despre Profeție? se hotărî el să-l întrebe, după o oarecare ezitare.

Rowan încercă să își amintească.

— Profeția despre Nobilul Vlăstar... adăugă Axle cu o voce plină de nerăbdare.

— Nu, zise Rowan sigur pe el, întârindu-și negația printr-o mișcare a capului.

Nu scria nimic despre asta în *Atlas*, însă, pe când se pregătea să-i spună asta lui Axle, acesta îl întrerupse.

— Nu! Probabil că Breasla nu v-ar învăța nimic despre așa ceva. Profeția a fost scrisă cu mult timp în urmă, dar paginile acelea vechi au dispărut de la locul lor, din carte.

Axle făcu o pauză.

— Se spune că un copil de viță aleasă – născut în împrejurări excepționale – va alunga întunericul din cetate și răul din sălașul său și va readuce adevărul și lumina în ținutul Caux.

Axle îl privi stăruitor pe băiat.

— Cum se vor întâmpla toate astea? întrebă Rowan, făcând ochii mari.

— Copilul trebuie să îl vindece pe rege.

— Aha!

Băiatul se încruntă. Acest lucru îi părea absolut imposibil, dar își ținu gura.

— Expulzatul nu pe tine te căuta, Rowan Truax. Dacă te temi că ești urmărit, ferește-te mai degrabă de neamurile lui Turner Taxus. Te-ai lepădat de clienții tăi, de jurământ. Cei din familia Taxus sunt... un clan interesant; o să te caute, cu siguranță. Au dreptul să o facă. Sunt numeroși, după cum, probabil, știi bine.

Rowan încuviință posomorât.

— Nu, Expulzatul se afla aici din porunca lui Vinegret – vocea lui Axle se înăspri când rosti numele Directorului –, în căutarea Nobilului Vlăstar.

Capitolul cincisprezece – Odihna

Estacagiul îl lăsă pe Rowan să se înghesuie pe o canapea din salon și o conduse pe Ivy de-a lungul coridorului, cu Hăș stând confortabil pe umărul ei. Căzuseră de acord că era cel mai bine să plece cât mai grabnic spre Templar, deoarece Axle bănuia că acolo aveau să-l găsească pe unchiul lui Ivy, însă bătrânul insistă ca ambii copii să se odihnească înainte de plecare. Oprindu-se în fața unei cămăruțe de oaspeți, Axle deschise ușa.

Deși nu era obișnuit să aibă vizitatori, era cât se poate de pregătit pentru primirea lor. Încăperea era o ilustrare perfectă a ideii de ospitalitate, însă ceea ce îi atrase imediat privirea lui Ivy fu un pat drăgălaș, care, deși croit pe măsura estacagiului, se potrivea cum nu se poate mai bine cu dimensiunile unei fete de unsprezece ani.

Camera avea o fereastră micuță, iar Axle se întinse să tra-gă discret perdelele, ascunzând astfel imaginea birtului unde roiau oamenii Mătrăgunelor. Hăș zbură pe o noptieră unde se afla acum micuța floare de cincifoi. Axle puse în dreptul ciorii o grămăjoară de semințe scoase din buzunarul vestei.

— Așa. Ar trebui să-i ajungă. Ești sigură că nu vrei să-ți mai aduc ceva? Niște lapte cald? Ceai îndulcit?

— Axle, nu-mi mai trebuie nimic, răspunse fata, înăbușindu-și un căscat. Cred că acum o să mă odihnesc puțin.

Ivy se așeză în cel mai moale și mai pufos pat pe care îl atinsese vreodată. Părea să fie făcut în întregime din puf de eider^[1] și, în momentul în care se așeză, aproape dispăru, cufundată în el. Își ținea cu greu ochii deschiși. Bătrânul oftă adânc.

— Ei bine, sosirea santinelor îmi confirmă bănuiala că voiajul unchiului tău a eșuat. În cel mai bun caz, a fost atras într-o cursă.

Ivy reuși să mormăie că era de aceeași părere. Întâmplările acelei zile o doborâseră.

— Știi, s-a dus în locul tău, la Templar. Spera să-l vindece pe rege cu ajutorul elixirului tău și să te scutească astfel de destinul care te cheamă acum.

— Ce destin?

Hăș scoase un sunet grav, răgușit.

— Cecil a crezut întotdeauna în capacitățile tale. A văzut în ele o ocazie pentru fapte mărețe. Se temea însă că nu erai pregătită îndeajuns.

Ivy recunoscu raționamentul lui Cecil. Se gândi la birt, la laboratorul ei și la experimentele secrete. Elixirul descoperit din greșeală... o vindecase pe Hăș! Se gândi că atunci când aveau să-l găsească, unchiul ei n-avea să mai aibă atâtea motive să îi ceară să își vadă de învățătură.

Deocamdată însă, destinul ei trebuia să aștepte până ce ea se odihnea. Ochii i se închideau fără să vrea, așa că Axle o înveli cu grijă.

— Mereu mi-am dorit să merg la Templar, murmură ea visătoare. Însă Mătrăgunele...

— N-ai de ce să-ți faci griji. Nu acum. Ai încredere în bătrânul care îți spune că lucrurile nu sunt întotdeauna atât de negre cum par. Nu ți-am zis eu mereu că ești făcută pentru un viitor mult mai strălucit decât îți poți imagina sau dori? Dormi acum, ca să fii mai aproape de el la trezire.

În visele pe care le-a avut atunci, Ivy privi pentru prima dată leacurile tămăduitoare ale lui Cecil. Desfăcu pielea fină care învelea fiolele zăngănitoare și își trecu degetele pe deasupra lor, cu inima bătându-i tare în piept. Și, cum se întâmplă numai în vise, Cecil era și el acolo, zâmbindu-i gânditor, iar ea știa ce voia să-i spună unchiul ei. Că numai în timp, și prin exercițiu, avea să reușească să stăpânească secretele acelor leacuri.

^[1] Rajă polară marină, cu puf prețios (n.tr.)

Capitolul şaisprezece - La drum

Cât fusese în slujba lui Turner Taxus, degustătorul călătorise mult, dar tot se trezea confuz, nerecunoscând lo-cul unde se află. Canapeaua minusculă nu fusese tocmai potrivită odihnei; se ghemuise cum putea, dar ochii nu voiau să i se închidă. Erau atraşi mai degrabă de elixirul lui Ivy din sticla de coniac de pe măsuţă şi de nestemata roşie dinăuntru. Într-un târziu, căzu totuşi pradă unor vise, agitate şi fugare. Dimineată, ieşi ameţit din salon.

După câte se părea, Ivy se trezise deja de ceva vreme. Chipul fetei îi trăda bucuria reîntâlnirii cu Hâş, bătrâna pasăre care ţopăia de colo-colo pe picioarele-i lungi şi subţiri. Axle pregătise o cacao fierbinte pentru Rowan, iar Ivy îşi ţinea deja cana în mână, suflând nerăbdătoare peste ea.

— 'Neaţa, îngăimă băiatul, apoi se întrebă cât oare era ceasul.

Ziua era senină; ceţurile dimineţii se răspândiseră deja.

— Ai dormit bine? îl întrebă Axle pe tânărul degustător. Îmi pare rău dacă te-a deranjat trenul. Am fost foarte mirat, recunosc, să aud că a trecut unul... complet anapoda. Pe vremuri, trenurile îşi respectau orarul.

— Un tren? Ce tren?

Rowan avea ochii împăienjeniţi. Până la urmă, se pare că aţipise totuşi.

— Aha, înseamnă că ai un somn adânc! Ivy nu a fost aşa de norocoasă.

Axle termina de aranjat un imens coş cu merinde.

— Mi-am permis să vă pregătesc ceva pentru drum.

Uşor şi trainic, împletit din delicate mlădiţe de râu, coşul era opera unor degete mărunţele. Rowan nu putu să nu şi-l imagineze pe Axle pornit într-un raid de după-amiază pentru a aduna lăstari pe placul său. În timp ce el privea cu bucurie coşul, Axle aduse din salon sticla în care se afla nepreţuita nestemată.

— Ar fi bine să vă grăbiţi spre Templar. Va trebui însă, desigur, să fiţi cu băgare de seamă la cei din neamul lui Turner Taxus. De fapt, să fiţi atenţi la orice. Se uită ţintă la Rowan. Limba este unicul tău paznic.

Ivy zâmbi:

— Vrea să spună să ai grijă ce mănânci.

— Nu vii cu noi? exclamă Rowan.

— Eu?!

Axle era descumpănit. Îşi plimbă privirea de la fată la micul degustător şi înapoi.

— Axle nu prea iese, explică Ivy. Estacagiilor nu le place să-şi părăsească podul. Devin, cum să spun, agitaţi.

— Nici pe departe. Doar că e... e foarte neobişnuit, asta-i tot. Şi-apoi, am mult de lucru la a treisprezecea ediţie; am un termen de predare strict.

Axle îşi potrivi ochelarii şi îl privi stingherit pe Rowan, dregându-şi glasul. Ți-am scris totuşi ceva în *Atlas*. Până la următoarea noastră întâlnire, va trebui să te mulţumeşti cu atât.

Rowan sări în picioare, mai să se lovească din nou la cap, şi înşfăcă preţiosul volum pe care Axle i-l dăduse înapoi. Pe coperta interioară se găsea, într-adevăr, un mesaj cu înflorituri, scris cu cerneală groasă, într-o caligrafie mărunţă şi elegantă, urmat de un autograf îndrăzneţ:

Gustă şi informează.

— Crezul degustătorilor, spuse Rowan, ridicând privirea din carte.

— Sunt învăţăminte bune, încuviinţă Axle, întorcându-se apoi spre Ivy. Ține minte, tu ești cea care are nestemata, în sticlă. Oamenii sunt atraşi de ea – şi niciodată nu e vorba despre oameni buni. Mai presus de orice, păzeşte elixirul! Succesul tău depinde de el.

Fata ascunse cu grijă sticla, la brâu.

— Luaţi-o prin Pădure, continuă Axle, referindu-se la Pădurea Sudică, întinderea aceea întunecată, plină de copaci bătrâni, ce se afla la sud de moară. Este singura cale de a evita oraşul Rocamadour. Dacă vă rătăciţi ori sunteţi în pericol, să ştiţi că găsiţi adăpost oriunde daţi de o estacadă sau de un pod. Sfatul meu este următorul: grăbiţi-vă! Îndreptaţi-vă spre Templar înainte de a începe Vânturile. Se află acolo un pod – impunător şi foarte vechi. Knox. Vă conduce spre intrarea în oraşul Templar. Pe el sunt construite magazine şi restaurante, iar multe generaţii de estacagii l-au considerat casa lor. Knox este un loc străvechi unde se face negoţ cinstit şi unde au loc schimburi politicoase de idei. Un loc de adunare. Iar fratele meu locuieşte acolo.

Ivy fu uimită să audă asta:

— Axle, nu mi-ai spus niciodată că ai un frate!

— Aşa e. Întrebaţi de Peps. Peps D. Roux. Dacă există vreo veste despre Cecil Manx, de la el o s-o aflaţi.

Şi Axle sfârşi:

— O să-i scriu, să-l anunţ că veniţi.

Fără a mai pierde vremea, copiii părăsiră casa prietenului lor, mânaţi de chemarea aventurii. Hâş urma să rămână acolo, teoretic pentru a se reface complet, însă Rowan bănuia că Ivy se temea că estacagiului avea să-i fie urât singur, după plecarea ei. Şi, cum Ivy mai avea multe de învăţat până să poată folosi trusa medicală a unchiului ei, şi aceasta urma să rămână la Axle, în aşteptarea proprietarului de drept.

În casa lui de sub şine, cu apa măslinie ce curgea lin pe dedesubtul podelei, Axle se retrase tăcut în cabinetul de lucru, la birou.

De la fereastră, urmări păsările roşii care coborau în zbor să prindă mici găngănii de pe suprafaţa apei. Vălătuci de ceaţă fină pluteau în aer, lovindu-se de zidurile de pământ şi rostogolindu-se înapoi. Pâcla se risipi, dând la iveală o oglindă; cercuri fine spărgeau luciul apei doar acolo unde peştii ieşeau să se hrănească. Oglindirea era perfectă – copacii cu crengi plecate se reflectau în apă, marile păsări de apă zburau în depărtare, în susul râului. Cocoaşa estacadei îşi arunca înapoi propria imagine.

Simți că frumusețea râului încă mai trezea o undă de emoție în bătrânul lui trup.

Merită totuși să consemnăm că trenul care o trezise mai devreme pe Ivy se îndrepta spre Temple.

Pentru vremea și vremurile de acum, era un tren luxos, încă bine lustruit și întreținut. Avea toate dotările pe care și le dorea Directorul Breslei. Literele de pe laterale, bogat aurite, indicau că numele lui era Ambrozia. Iar la bord se afla fostul degustător al lui Ivy, domnul Sorrel Flux, care, după ce se luptase cu vântul pe micuța punte, se desfăta acum cu o cană fierbinte de ceai de gălbenele combinat cu alcool.

Partea a II-a – Elixirul

Elixirul

— Domniță preamiloasă, să-mi spui te rog acum, Alesele-ți licori, din ce-s făcute oare?

— O felie din lună, un grăunte din soare,

Pun migală'ndestulă și obțin DISPERARE.

— inscripție pe o piatră de mormânt din Caux

Capitolul șaptesprezece – Directorul

Vidal Vinegret era un om groaznic – toată lumea era de acord cu acest fapt. În acele vremuri, însă, care nu duceau lipsă de doam-ne sau de domni îngrozitori, nimeni nu îndrăznea să-i vorbească pe șleau Directorului Breslei despre grozăviile lui. Nici măcar ca un compliment, așa cum era flatat regele Mătrăgună când i se amintea de gradul lui, oarecum mai redus, de grozăvie. Vinegret avea acel tip de groznicie care îl înfricoșa până și pe regele Mătrăgună, deși acesta refuza să admită un așa lucru.

Chiar dacă Vinegret nu ar fi fost o apariție atât de înfricoșătoare, căutătura încruntată și limba înveninată erau de ajuns ca să le provoace coșmaruri copiilor. Era cu un cap mai înalt decât prorectorii săi chirciți de frică, avea o coamă de păr lung, separat în două de cărarea din creștetul capului, cu o culoare greu de definit, aproape incolor, ca și cum culoarea s-ar fi scurs din el.

Totuși, cei mai înfricoșători erau, fără îndoială, ochii lui – nu doar pentru că în locul lor acum avea doar două găuri negre, mari, înconjurată de cicatrice spălăcite. Lucrul înspăimântător la acei ochi lui era faptul că Vinegret însuși fusese cauza propriei desfigurări – se orbise cu mâna lui, pentru a se putea consacra în întregime simțului gustativ.

Din acest motiv, Vidal Vinegret avea nevoie de un asistent care să-l ajute să depășească obstacolele obișnuite ale lumii materiale – treptele, curbele, pietrele de caldarâm. Mai abitir decât un câine însoțitor, acest asistent trebuia să fie discret, căci Directorul Breslei era, fără tăgadă, cel mai puternic om din Caux (lucru știut de toată lumea, cu excepția poate a celor din neamul Mătrăgunelor). Trebuia să fie loial, de încredere și meticulos. Din fericire pentru Sorrel Flux, înfățișarea nu conta.

Sorrel Flux era deja de mulți ani asistentul de încredere al lui Vidal Vinegret. Ajunsese să știe despre Directorul Breslei lucruri pe care nimeni nu ar fi trebuit să le cunoască. Deoarece – deși faptul e discutabil – unul dintre talentele sale cele mai de preț era capacitatea de a identifica și de a flata o persoană care îi putea asigura bunăstarea, Sorrel Flux încerca să nu-și dezamăgească absolut niciodată stăpânul.

— În mod evident, m-ai dezamăgit. Tonul lui Vinegret era rece și sever și, spre groaza lui Sorrel Flux, reproșul îi era adresat. N-ai adus fata?

Orbul își întoarse fața fără vedere dintr-o parte în alta, iscoditor.

Erau legănați de ritmul constant al trenului ce aluneca pe șine.

— Domnule Director, vă rog! Își auzi Flux vocea plân-găreață. A picat pe neașteptate un grup de gărzi de-ale Mătrăgunelor...

— Lenea ta este depășită doar de ușurința cu care faci greșeli.

Înfricoșătorul Director al Breslei lovea sacadat din bas-ton – un baston pe care îl folosea nu ca să-și croiască drum prin lumea celor văzători, ci mai degrabă ca să intimideze și să tortureze.

— Era ceva legat de impozite neplătite, scheună Flux.

— Urma să te ocupi de afacerile birtului pe timpul șederii tale acolo, nu?

Flux luă o față supusă.

— Dacă mă gândesc mai bine, nimic nu-ți depășește lenea, șuieră Vinegret.

— Au preluat birtul...

— Prin urmare, ai reușit să amesteci și Coroana.

Sorrel Flux înghiți nervos; din cauza efortului, gâtul lui ca de curcan se mișca spasmodic. Directorul Breslei fusese foarte clar în această privință, sub nicio formă nu trebuia implicat clanul Mătrăgunelor în această poveste.

— Răspunde-mi! Mi-ai adus fata? Întrebă Vinegret încă o dată, ținând cu găvanele lui goale ochii lui Sorrel Flux.

— Nu, de-abia reuși să îngaime Flux, îngrozit. Fata a reușit să scape.

Tot restul călătoriei spre Templar, Directorul se holbă la el cu acei înfiorători ochi goi, de parcă l-ar fi văzut. În momentul în care Ambrozia – trenul particular al Breslei – se opri sub arcadele de oțel și sticlă ale gării din Templar, Flux era o epavă.

Capitolul optsprezece – Arsenius

În vechiul oraș-cetate Templar, Arsenius Mătrăgună suferea cumplit din cauza unei crampe la regescul său picior. Neîndemânatic, regele își trecu greutatea pe piciorul celălalt. Ca o glumă a sorții, omul era de două ori chinuit: întâi, din cauza tragicei sale suferințe, apoi, ca urmare a absenței jilțului regal favorit. În haosul produs de mutare, acesta dispăruse. Așa că regele suferea în picioare, deși ar fi preferat să se așeze, și asta făcea ca după-amiaza să fie chinuitoare pentru întregul palat. Din când în când își ștergea sprânceana sa regală, în timp ce privea, fără entuziasm, pe fereastră, spre balconul regal și spre curtea cea mare de dedesubt.

Trecuse mai bine de un an de când, în pofida îndoielilor avute, atrăsese țării atenția asupra diformității sale stânjenitoare. Cu toate acestea, nu se găsisese niciun tratament pentru hidosul său picior strâmb. Stânjeneala produsă de mărturisirea publică nu servise nimănui – poate doar reginei, care tortura bucuroasă toți oamenii care eșuau.

El suportase pomezi mirositoare și cataplasme cu muștar, infuzii amare și băi de nămol. Cu toate acestea, suferea în continuare cumplit îndurând junghiuri și spasme musculare. Luptându-se cu durerile, încerca să nu se gândească la cât de vechi e orașul – ura tot ce era vechi, scârțâitor sau prăfuit, exact așa cum era și grămada aia de pietre, pe care soția lui o numea castel. Singurul motiv pentru care veniseră era faptul că insistase ea. Prefera să sărbătorească aici Festivalul Vânturilor; spunea că acustica este impecabilă, iar acustica era importantă pentru regină, deoarece amplifică suferința pe care aceasta se pregătea să o stârmească.

Regele din Caux aruncă o privire fugară spre monstrozitatea de fotoliu, imens, aflat pe estradă, o bațjocoritoare imitație a unui tron. Tronul lui de rezervă, așa îl numiseră vaeții săi, însă el știa bine ce era: o vechitură nesuferită. Tânjea după tronul lui, cel pe care stătuse mai tot anul, la Kruxt, în sud, acolo unde, într-o sclipire de geniu, mutase capitala ținutului Caux după ce preluase puterea. Soarele, plaja, palmierii – clima era mai plăcută acolo și nimic nu-i amintea de acea delicată problemă care era... cum să spun, chiar poporul însuși. Fără doar și poate, Templar era mohorât, iar această observație venea din partea unui om căruia îi plăcea atmosfera mohorâtă, ba chiar o poftea să-și facă loc în cât mai multe vieți. Orașul întreg era plin de vechituri. Îl trecu un fior în momentul când aruncă o privire furișă spre vechiul tron al lui Verdegris.

Regele se afla într-o situație dificilă. Îl păceau tot fastul și farafastăcurile regalității – cui din neamul Mătrăgunelor nu i-ar fi plăcut?! –, dar tot ce era mai vechi decât domnia lui îl irita profund și declanșa un val de nădușeală rece și, uneori, chiar bășici și abcese.

Șchiopătând, Arsenius se întoarse cu spatele spre fereastra pe care privea.

Stăpânul ținutului Caux, abominabilul rege Mătrăgună, era un om mic de statură, penibil de firav. Lumina slabă a dimineții mohorâte nu produse vreo schimbare pe chipul său întunecat nici când o privi din față, iar când se întoarse, chiar că nu mai avu niciun efect. Barba lungă și rară era tunsă după moda vremii și, pe când se trăgea de ea, absent, regelui i se alătură jumătatea sa și mai mârșavă – regina.

Intră brusc în încăpere și, pentru moment, regele se mai învioră. Privi în jur, ca și cum ar fi avut ceva de rezolvat, lucru care-l entuziasma întotdeauna pe rege.

Regina Artilla, palidă și cu părul negru, era absolut diabolică. Regele Mătrăgună era la rândul ei un om foarte rău, dar până și el era de acord că imensa răutate a soției sale o întrecea de departe pe a lui. Acesta era și motivul pentru care o iubea atât.

— Oooofff, gemu regele. Artilla, sunt tare nenorocit! Te rog, draga mea, fă ceva să-mi readuci buna dispoziție.

— Regele decretează că este tare nenorocit! strigă cu putere Cronicarul regal, din colțul camerei, consemnând faptul pe un sul de pergament.

La îndemnul reginei, regele începuse să-și consemneze cu conștiinciozitate existența regală, pentru cărțile de istorie. La urma urmei, Caux era încă un ținut în care se citea – chiar dacă regele Mătrăgună dăduse dispoziție să fie arse majoritatea cărților –, iar stăpânitorul, imaginându-și că are talente de poet, dorea ca istoria să păstreze o imagine cât mai favorabilă despre el.

— Altceva? întrebă regina, dându-și ochii peste cap.

Nu prea avea răbdare când era vorba de suferințele oamenilor, decât dacă erau provocate de ea.

Simțind că regina nu l-a consolată îndeajuns, regele Mătrăgună se răsuci spre dreapta, unde, așezat într-un scaun cu rotile umplut peste măsură, ședea fratele lui geamăn – deși, privindu-i, cu greu îți imaginai vreo legătură între ei. Acel maldăr de carne revărsată era prințul Francis. Prințul era surd bocnă, iar atunci când nu mânca, dormea. (La fel ca majoritatea oamenilor lipsiți de unul dintre simțuri, compensa folosindu-și din plin unul dintre cele rămase.)

Regele îi aruncă fratelui său o privire ucigătoare și, cunoscându-și bine publicul, se întoarse să se plângă întregii asistențe, ce includea amestecul obișnuit de servitori oficiali, conduși de obtuzul Umilus larbăneagră.

— Să fie oare din pricina călătoriei îndelungate, regele meu? sugeră Umilus larbăneagră, ale cărui îndatoriri îi cereau să îndure nu doar călătoria anuală de la Kruxt, alături de familia regală, ci și neajunsul numelui pe care îl purta.

— Călătoria? Ai spus călătoria? Călătoria pe care o fac în fiecare afurisit de Anotimp al Vânturilor, până la castelul ăsta umed și mohorât?

— Atunci poate o ușoară indigestie? își încercă norocul un alt servitor binevoitor.

Încăperea era plină de astfel de servitori binevoitori, care sperau să reziste până la sfârșitul zilei.

— Ceva este, asta-i sigur, oftă regina.

— Nu prea ești de ajutor, Artilla. Puțină compasiune nu-ți strică. Dacă tu te-ai simți rău, te asigur că aș întoarce pe dos regatul, ca să găsesc ceva care să te facă bine.

— Da, numai că eu nu mă simt niciodată rău, spuse regina cu sarcasm.

— Poate v-ar ajuta bicarbonatul care v-a plăcut atât de mult data trecută? propuse Umilus larbăneagră.

Bicarbonatul era tratamentul infailibil al lui Umilus, pentru toate afecțiunile. Îl folosea des și pentru orice, mai ales pentru că mânca adeseori prea multă melasă.

— A, ia să văd dacă am înțeles, Umilus larbăneagră. Te gândești că bicarbonatul va potoli junghiul din picior?

— Ai putea să încerci, Arsenius, îi sugeră regina.

— Ce măscărici fără minte am mai angajat și eu? Ai măcar căderea să dai astfel de sfaturi? Oi avea vreo diplomă? De la școala de șarlatani?

Cine ți-a dat voie să vorbești măcar, om de rând ce ești?

Regele privi prin încăpere, spumegând de furie. Făcu o pauză teatrală. Simțea că îi vine inspirația pentru un poem și, instinctiv, toți cei aflați în încăpere se crispară. Când aveau vreun înțeles, poemele sale descriau acte groaznice de cruzime și de nedreptate și deseori ascultătorul dădea înapoi ce mâncase anterior. Spre marea ușurare a audienței, după o pauză de creație, regele își continuă predica:

— Și dacă este, de fapt, opera unui otrăvitor trădător? S-a gândit cineva la asta? Dacă eu, regele, am fost otrăvit fără milă? Nu v-ați simți caraghios oferindu-mi bicarbonat?

Acum vocea regelui devenise ascutită.

— Vai de nesocotitul care îi oferă regelui din Caux un leac, căci el preferă să îndure suferința! strigă din toți rărunchii Cronicarul regal.

Regele se gârbovi, dezumflat.

— Arsenius, nu ai fost otrăvit, oftă din nou regina. Ai un junghi la picior. În plus, de-abia dacă apuci să mănânci! Are grijă fratele tău de asta, continuă regina, întinzând un deget inelat spre prinț, care, într-adevăr, era unicul degustător al regelui Mătrăgună.

Prințul tresări, dar, cum nu văzu mâncare în fața lui, se cufundă din nou în somn.

— Dacă regele nu poate avea încredere în propriul frate, atunci în cine să mai aibă? spuse regele Mătrăgună pe un ton defensiv. Devenise foarte dependent de fratele său geamăn și îi plăcea că nu era obligat să stea la taclale cu cineva din Breaslă. Cu gândul la Breaslă, regele își aruncă privirea prin încăpere.

— A apărut Directorul? întrebă el.

— Ufff! Omul ăla! Nu-l vezi destul de des în Kruxt?

— Artilla, te rog!

— Ar face bine să-mi aducă pe cineva priceput de data asta, spuse regina. N-ai uitat să-i spui, Arsenius, nu-i așa?

Ca de obicei, regina avea nevoie de un nou degustător, însă regele uitase să îi spună.

— Bineînțeles că nu, draga mea, minți el.

— Îmi trimit tot timpul numai amatori.

— Artilla, motivul pentru care ai iar nevoie de un degustător este că îi termini pe toți. Niciunul nu are vreo șansă în fața ta, draga mea.

— Ce complimente știi tu să-mi faci, îi întoarse regina vorba.

Își admiră o clipă mâinile pline de bijuterii; pe un deget trona un inel verde și părea extrem de periculos.

Când își ridică privirea, silueta înaltă și impozantă a Directorului Breslei stătea tăcută în fața ei, cu un zâmbet răutăcios, abia schițat pe buze.

Regele sări ca înțepat de o albină.

— AFARĂ! toată lumea afară! ordonă el.

Capitolul nouăsprezec - Îngrozitorul tonic

Lui Sorrel Flux unul dintre lucrurile care îi plăceau cel mai mult la slujba sa era impresia pe care stăpânul lui o lăsa asupra celorlalți. În general, la fel ca majoritatea celor atrași de putere, degustătorul simțea o oarecare creș-tere a propriei importanțe pentru că stăpânul său era atât de temut și de respectat. Dar Sorrel Flux nu avusese niciodată plăcerea de a se afla în compania regelui sau a reginei, majoritatea îndatoririlor pe care le avea îl țineau la Rocamadour, unde se îndeletnicea cu hârțogăraia și îi supraveghea pe prorectorii cei arțăgoși, lucru pe care îl făcea cu o autoritate șovăielnică. Până în prezent, solitarul Vidal Vinegret preferase să-l întâlnească singur pe Arsenius Mătrăgună, după un fel de ritual intim, desfășurat în fața regelui din Caux.

Și astfel, Sorrel Flux își făcu apariția la curte, strecurându-se în umbra Directorului – un loc în care nu putea fi remarcat, dată fiind silueta impunătoare a acestuia. Oricare dintre cei aflați în încăpere l-ar fi găsit absolut neinteresant, remarcând poate doar gălbejeala pielii sale ca de ceară.

Directorul purta roba de gală, făcută dintr-o stofă de lână foarte scrobită și care cădea până la podea în falduri nemișcate. Bine strâns în jurul gâtului, avea gulerul de degustător, iar la gâtul lung, contrastând puternic cu stofa ternă, atârna o nestemată mare și foarte frumoasă – o pată de culoare, portocaliu-intens. Era prinsă într-o montură din filigran de aur și atrase imediat privirile hulpave ale regelui Mătrăgună. Era de-a dreptul enormă, chiar și prin comparație cu ostentația anturajului, și, ceea ce era încă și mai rar, se potrivea perfect, ca nuanță și ca strălucire, cu o altă nestemată, montată pe bastonul Directorului.

Sorrel Flux nu era prorector și nu purta nicio nestemată. De fapt, nu fusese niciodată atent la felul cum arăta – lucru care abia acum îl stânjenea. Nu putea ascunde faptul că avea o puternică stare de nervozitate în prezența capetelor încoronate. Mai ales din cauza reginei, care sădea teamă în inima oricărui degustător. Flux se ascunse cum putu în spatele lui Vinegret, încercând să se ferească de privirile ucigătoare pe care majestatea sa i le arunca acum stăpânului lui.

— Este timpul să fac un tur al domeniului, anunță ea, cu ochii pe jumătate închși.

În fiecare an, sosirea sezonieră a Mătrăgunelor îi punea serios la treabă pe servitori. Regina Mătrăgună nici n-ar fi acceptat altceva. Artilla ținea cu tot dinadinsul să examineze personal argintăria și porțelanurile regale, să verifice inventarul pentru a descoperi vreun furt și, în general, să fie cât mai nesuferită. Era timpul pentru inspecția-surpriză.

Regina ieși învăluită într-un nor de parfum și, deși Vinegret nu făcu niciun efort de a se da la o parte când ea trecu, Sorrel Flux se trezi că face o plecăciune atât de adâncă, încât spatele său înțepenit fu luat prin surprindere. Gestul îi oferì o bună imagine a podelei găurite de piatră, făcându-l totodată să se întrebe cum avea să se mai ridice.

— Cred că o să încep cu majordomul-șef. El ar fi trebuit să anunțe sosirea vizitatorilor noștri, strigă Artilla.

Vinegret rămase tăcut, preț de câteva clipe, contemplând încăperea care îi stârnea multe amintiri.

— Vă simțiți bine? îl întrebă pe rege după ce plecă regina.

— Da’ de unde, pufni acesta. Subiectul stării sale de sănătate era unul la care regele era convins că se pricepe, chiar și atunci când vorbea cu Directorul. Ai întârziat. Mă așteptam să ajungi acum mai bine de o oră.

Regele rămăsese cu ochii ațintiți pe nestemată, o idee nu tocmai rea, se gândi el, ținând cont de faptul că varianta cealaltă era fața înfricoșătoare a Directorului.

Dacă exista o persoană care să-i dea fiori regelui, aceasta era Vidal Vinegret. În primul rând, Directorul era foarte bătrân, ceea ce îi amintea regelui de teama sa înăscută față de antichități. Vârsta acestuia – de fapt, vârsta înaintată a oricui, inclusiv propria vârstă, care începea să devină o amenințare – îi crea regelui o stare de iritare. „Mai tot timpul oamenii bătrâni îți stau în cale”, gândea el, „și, ca mai toate vechiturile, au un miros ciudat.”

Un alt lucru care îl incomoda era legătura lui Vidal Vinegret cu bătrânul rege Verdegris. Pe vremuri, Vinegret se bucurase de cinstea de a fi cel mai de încredere confident al bătrânului rege, înainte de a pune chiar el la cale mârșava lovitură care îl adusese la putere pe regele Mătrăgună. Pe bună dreptate, acest lucru îl neliniștea din cale-afară.

Mai mult ca orice altceva însă, neliniștea lui venea din faptul că avea nevoie de Vidal Vinegret, iar motivul era foarte personal și secret.

— În mod clar nu mă simt bine, pufni ursuz regele.

— Iar junghiuri în picior?

Regele se uită urât la Director. Spre surprinderea lui Sorrel Flux, fața regelui se transformă într-o grimasă, acompaniată de brațele care i se ridicară fluturând caraghios deasupra capului. Flux avu nevoie de câteva clipe pentru a-și da seama ce se întâmplă. Regele Mătrăgună se strâmba la Directorul cel orb. Privi, absolut uluit, cum regele face scâlâmbăieli copilărești, scoțând limba și trăgându-se de urechi, pentru a se potoli, în sfârșit, doar în momentul când îl observă pe Flux.

— Cine-i acolo? Se ascunde cineva în spatele tău?

— E doar Flux, asistentul meu de încredere.

— Înțeleg, spuse regele, dezinteresat, făcând o mutră ca și când n-ar fi înțeles nimic.

Sorrel Flux se pregăti să se prezinte în fața celui mai hain conducător al ținutului Caux, dar momentul nu se ivi.

În schimb, regele Mătrăgună se întoarse șchiopătând la fereastră, atrăgând involuntar atenția lui Sorrel Flux către monstruosul său picior stâng. La vederea acestuia, Flux avu primul mare șoc din acea zi. Se strădui din greu să-și întoarcă privirea în altă parte și se trezi admirând o serie de portrete de familie, care atârnau ostentativ pe pereți.

— Le-ai adus? întrebă regele, încercând să păstreze un ton absolut neutru.

— Da.

— A! bine!

Directorul Breslei scoase dintr-un buzunar secret al ro-bei un sac simplu, din muselină, și i-l dădu lui Flux. Când Sorrel înțelese că era de datoria lui să traverseze salonul pentru a-i înmâna regelui pachetul, simți că îi vine să leșine. Aerul din castel era închis și umed, iar sinusurile lui deja se resimțeau. Ar fi ieșit de acolo de îndată. Dar făcu întocmai ce i se ceruse, și puse săculețul zornăitor în palma întinsă și jilavă a regelui, prăbușindu-se imediat într-o altă plecăciune care-i tortură spatele. Își aminti după aceea că trebuie să se retragă, târșâindu-și picioarele cu o plecăciune mai puțin impresionantă, fără a încălca însă protocolul și a-și întoarce fața de la monstruosul rege.

Nu că Mătrăgună l-ar fi observat – aproape năucit de ceea ce primise, țopăia prin încăpere, atât cât îi permitea piciorul său strâmb. Deschise săculețul și cercetă conținutul, trăgând cu putere aer în piept:

— Uimitor, Vinegret, te-ai întrecut pe tine însuși!

Regele părea însuflețit de un suflu nou de viață și parcă prinsese și mai multă încredere. Se afundă, fără să-și dea seama, în pernele tronului celui vechi. De-abia se așează, că și sări în picioare cu un țipăt, nervii săi neîmpăcându-se deloc cu insulta de a se afla pe tronul lui Verdegris.

Se cuibări la repezeală în tronul mai delicat și mai feminin al reginei; era mai moale decât se așteptase, exact locul potrivit pentru a-și odihni oasele obosite. Deși tabloul oferit nu era unul prea regesc, nici că-i mai păsa. Vinegret îl ajută pe rege să desfacă legăturile banalului săculeț, moment în care Sorrel Flux avu cel de-al doilea șoc din ziua aceea, destul de agitată deja.

Regele Mătrăgună scoase din mica pungă un pumn de neprețuite nestemate și alese una – de un roz translucid – pe care cu mâini tremurânde o lăsă să cadă, cu un clinchet, într-un vas de marmură aflat pe masă. Pipăi fața de masă brodată, în căutarea pisălogului, al cărui vârf atrăgea parcă magic lumina.

Cu o lovitură rapidă, sparse nestemata și începu să pise-ze bucățile, transformându-le într-o pulbere fină, rozalie. La vederea unei asemenea nelegiuiri, Sorrel Flux fu cât pe-acți să cadă din picioare de uimire. Regele Mătrăgună fredona o melodie ritmată.

Pulberea fu apoi transferată într-un pocal masiv, ales special în acest scop, iar deasupra fu turnat conținutul unei carafe strălucitoare. Regele amestecă în cele din urmă licoarea cu o lingură de aur.

— Bea-o înainte de a se îngroșa, se îndemnă singur.

Apoi nu se mai gândi la neinspirata întâlnire cu anticul tron sau la compania amenințătoare în care se afla. După o clipă de așteptare, regele se lăsă pe spate, în întâmpinarea efectului calmant al îngrozitorului tonic.

— Ah! Artila are nevoie de un nou degustător, își aminti brusc regele.

— Desigur. Îl poate lua pe Flux.

Directorul o spusese cu atâta nonșalanță, încât Flux mai că nu-și dădu seama că tocmai avusese parte de cea de-a treia surpriză, groaznică, a zilei.

Capitolul douăzeci - Pădurea Sudică

Unchiul ei, ca și Axle, îi repetaseră întotdeauna lui Ivy că Pădurea Sudică trebuie evitată cu orice preț.

Crescuse cu imaginea ei mohorâtă, întinsă de cealaltă parte a râului Marcel, dar niciodată fetei nu-i trecuse prin minte să nu-i asculte. Marginile pădurii ajungeau până la malul râului și acolo încheiaseră un armistițiu stângaci cu apa. Vara, când soarele strălucea deasupra uriașilor copaci, nici nu puteai zări vegetația care creștea la baza lor. Pădurea Sudică părea hotărâtă să-și apere cu strășnicie secretele.

Ivy se gândi că nu era tocmai locul în care s-ar fi așteptat să meargă. Însă era direcția cea mai bună – în afară de călătoria cu trenul – dacă voia să afle ceva despre unchiul ei.

Greu de spus în ce moment al zilei erau. Pădurea trăia într-un fel de amurg permanent; acoperișul imens format de coroanele arborilor se întrepătrundea, țesând un văl uriaș ce nu lăsa să treacă decât crâmpoie din lumina soarelui. Totul părea scăldat într-o strălucire de ambră – firicele de praf și o mulțime de viespi și de albine pluteau fără încetare, agitate, căci sfârșitul le era aproape.

Copacii din pădure erau străvechi, cu trunchiuri și înălțimi enorme, iar Ivy, aflată acum sub unul dintre ei, avea de ce să se minuneze. Coaja creștea în fâșii uriașe, zdrențuite, care uneori se desprindeau de trunchi și pluteau leneș spre sol, căzând cu o bufnitură surdă. Aceste zgomote neașteptate sporeau nespul starea de nervozitate a fetei; nu se simțea în largul ei în pădure și nu putea scăpa de senzația că nu erau singuri. Trecuse ceva timp de când se furișaseră lângă estacada lui Axle, dar Ivy tot mai avea impresia că ochii acelui înfricoșător Expulzat erau ațintiți asupra lor. Solul pădurii era moale și elastic și fata se surprinse căutând indicii care să-i arate dacă sunt urmăriți.

Pădurea adăpostea tot felul de plante. Era plină cu o mulțime incredibilă de specii străvechi, interesante. Rowan își scosese încântat *Atlasul*, proaspăt semnat de autor, și se apucase să caute în el noile descoperiri; dar curând se dovedi că acest lucru le încetinea mersul. Ivy dorea să înainteze – la urma urmei, avea un unchi de găsit și știa că drumul spre Templar nu e deloc ușor. Dar mai era ceva care plutea în aer și o făcea să se grăbească.

— Privește aici! strigă Rowan spre Ivy, care își tăia drum în fața lui. Specia asta de viță. Pot jura că e flox-de-noapte. L-aș recunoaște oriunde! Absolut o raritate, înflorește doar în miez de noapte.

— Aia? se întoarse fata să arunce o privire scurtă. Este doar volbură-comună, *Convolvulus scammonia*.

— Volbură zici? pufni Rowan disprețuitor. Te rog! Nu uita că am studiat toate astea ani de-a rândul, la Breaslă. Nu poate fi volbură. Uite, partea lemnoasă e mult prea groasă.

Se aplecă să se uite mai bine.

— E doar o viță bătrână, ridică Ivy din umeri. Nu a fost deranjată de nimeni. În locul tău, aș fi cu băgare de seamă... scrută porțiunea din fața ei, încercând să ghicească poteca îngustă ce unduia prin tufăriș... volbura se mișcă repede.

— Mulțumesc, răspunse Rowan sec, dar pentru că e vorba de flox-de-noapte, aș dori să tai o bucată, ca s-o compar cu cea din *Atlas*. Nu prea cred ...

Era deja prea târziu. Din spatele ei, Ivy auzi respirația întretăiată a băiatului.

— Rowan! strigă ea, întorcându-se exact la timp. Dă-te înapoi, repede!

Înainte ca el să mai poată face ceva – de-abia i se vedea nasul din cartea lui Axle –, gleznele îi fuseseră deja imobilizate de volbura cea iute, iar planta i se încolăcea rapid în jurul piciorului. Se dezechilibra, căzu într-o parte și vița își croi drum spre pieptul lui, așa cum fac toate soiurile de volbură, imobilizându-i brațele. *Atlasul* lui Axle căzu la pământ, urmat în scurt timp de Rowan, prăbușit grămadă într-un mod cât se poate de neprotocolar.

Ivy se întoarse rapid și pisă în picioare buruiana care avansa, călcând cu toată puterea vița care se zbătea sub piciorul ei, plesnind totul în jur. Deschise în grabă coșul cu merinde pregătit de Axle și pipăi înnebunită, până ce mâna ei găsi în sfârșit tacâmurile ordonat aranjate. Înșfăcă primul lucru care-i căzu sub mână și înjunghie bătrâna plantă cu una dintre furculițele de salată ale lui Axle. Rowan era împietrit de groază, sub asaltul buruienii ale cărei tentacule biciuiau poteca și îi strângeau cu putere pieptul. După o luptă aprigă, vița îi dădu în cele din urmă drumul, lăsându-l uluit și plin de bășici, să-și frece încheieturile mâinii și gleznele.

— Ți-am spus că e volbură, îl certă Ivy, cu sufletul la gură.

Degustătorul pufni, recuperându-și cu grijă *Atlasul* de prin tufișuri. Spre marea lui rușine, simți că fața i se îmbujorează și știu că se făcuse roșu ca un rac.

— E adevărat că volbura poate semăna foarte bine cu floxul, admise Ivy, văzându-i stânjeneala. Poate și eu aș fi comis aceeași greșeală.

Rowan zâmbi ușor. Nu prea îi venea să creadă una ca asta, însă vorbele ei îl făcură să se simtă mai bine. Totuși, după întâlnirea avută, deveni mult mai puțin curios. Se mulțumea acum să indice și să cerceteze cu vârful unui băț lung ori de câte ori vedea ceva interesant, cu mâna pregătită, gata să riposteze în cazul vreunui asalt.

După ce contemplă de la o lungime de braț câteva urzici înțepătoare și tufe de călin – Rowan știa că nu trebuie să se apropie de ele –, se plictisi de studiu. Împunse plin de curaj un frumos specimen al plantei ce purta nefericitul nume de iarbă-vomitivă, în timp ce pășea cu grijă peste o buruiună de bășică-proastă, însă în tot acest timp gândul îi zbura la coșul plin cu merinde pe care îl căra.

Ici-colo, pe unde întâlnea copacii uriași, solul se ridica în dâmburi mici, dând naștere la atrăgătoare așternuturi moi, de mușchi – locuri cum nu se poate mai potrivite pentru odihnă și picnic. Ultima dată când sugerase un moment de răgaz, Ivy îi amintise că ea n-are de gând să lânzezească, în timp ce unchiul ei era de negăsit. Rowan simțea cum din coș se ridică un miros extrem de plăcut – șuncă și brânză, pe pat proaspăt de pâine? Orice ar fi fost, era timpul să fie mâncat, își spuse. Avea să insiste – hotărî – după ce vor fi ocolit copacul negru ce se zărea dinaintea lor.

Dar, pe când se apropiau, pădurea dispăru din față.

— Privește!

Cei doi se opriră în fața unei priveriști pur și simplu ciudate. Copacul era unul ca oricare altul. Însă, în mod cu totul incredibil, în locul unde trunchiul bătrân și noduros întâlnea solul pădurii, stătea ghemuită o colibă scundă și foarte îmbietoare, care creștea – culmea! – chiar din trunchi. Cu mult, mult timp în urmă, masivul copac și coliba făcuseră un fel de pact.

— Absolut și total incredibil! exclamă Ivy.

— Mă întreb cine oare locuiește aici, zise Rowan, cam nervos. În ultimul timp nu-i prea mai plăceau persoanele necunoscute, mai ales cele fără limbă sau cele care făceau parte din neamul Taxus.

Construcția mică din lemn stătea acolo, cuibărită confortabil în chiar miezul copacului. Printre rădăcinile imense se profila într-o rână hornul, o grămadă de pietre vechi. Tulpini verzi de caprifoi, cu flori mari, rozalii, acopereau mare parte din fațadă, imaginea însăși a tihnei. Obloanele erau deschise. Chiar și de la distanța aceea, zăriră în spatele casei o altă fereastră și, prin ea, pădurea care se întindea nestingherită mai departe.

— Ce loc minunat pentru prânzul nostru! sugeră fostul degustător, al cărui stomac învinsese definitiv în lupta dintre foame și neliniște.

Ivy era deja la ușă, de unde scutură din cap, anunțând că era închisă.

— Ei, atunci n-avem decât să stăm pe terasă, spuse Rowan plin de hotărâre.

Stomacul îi ghiorțăia enervant. Pe când el se apucă să curețe mușchiul și murdăria de pe pietre, fata privi singura odaie a casei prin ferestruică.

— E o masă înăuntru! aranjată pentru două persoane!

Într-adevăr, o masă mică, simplă, lângă șemineul mare care umplea aproape toată laterala cabanei, aștepta să fie ocupată de locatarii necunoscuți. Totul era acoperit cu un praf fin, neclintit. După ce mai încercă o dată ușa, fără izbândă, fata se retrase și atunci zări ceva.

— Uită-te la piatra asta! zise, arătând spre bolovanul plat pe care Rowan pregătea masa. Degustătorul îl curățase de mai toată murdăria.

— Scrie ceva pe ea!

Cei doi se uitară cu atenție, în timp ce Ivy îndepărtă un strat încăpățânat de licheni.

— E un fel de marcaj, hotărî Rowan.

— 506 cioți. Ce-i aia un ciot?

— Habar n-am.

— 506 cioți, apoi săgeata asta.

— Probabil că un ciot e o unitate de măsură. Rowan spera să dea impresia că știe despre ce vorbește. Breasla Degustătorilor era extrem de strictă în privința lecțiilor despre greutate și unități de măsură, iar el nu prea se pricepea la astea.

Ivy încă mai dădea la o parte resturi de mușchi, care în sfârșit dispărură, lăsând în aer o dâră de praf fin.

Cei doi se holbară la ce mai rămăsese pe piatră.

506 cioți până la Pimcaux

Băiatul uită complet de alesele bucate ale lui Axle.

— Uaaa! poate că un ciot înseamnă doar câțiva pași!

Începu să pășească entuziasmat de colo-colo, căutând ceva ce-ar fi putut aduce cu un tărâm pierdut și uitat.

— Nu prea cred, spuse Ivy.

Orice ar fi putut însemna un ciot, deocamdată trebuia să-și mai aștepte explicația.

Pașii îl purtasera pe Rowan într-o poieniță din spatele cabanei, iar acolo avu dovada că nu erau singuri. În fața lui flutura o bucată de pânză albă, netivită, care-i străfulgeră ochii, obișnuiți deja cu întunericul pădurii. O clipă, rămase clipind des. Apoi, privi printre gene și se trezi uitându-se la un cort incredibil de frumos – o incintă spectaculoasă cu acoperișul plin de creste și flamuri, a cărei intrare era marcată de falduri generoase prinse cu panglici albe.

— Ce caută asta aici? întrebă Ivy, care venise și ea.

Cortul se unduia sub o adiere blândă.

— E cineva aici? strigă fata.

Ivy bănuia că nu era nimeni înăuntru, după felul în care flutura pânza, dar se gândi că e politicos să încerce. După ce mai strigă o dată, mai tare, se apropie de cort și încercă să-i desfacă faldurile.

— Nu pot să le apuc!

Nodurile largi păreau destul de ușor de dezlegat, însă panglicile erau neobișnuit de alunecoase, iar Ivy găsi că nu erau deloc prietenoase. Dând într-o parte prețioasa sticlă de la brâu, Ivy se aplecă. Încercă și Rowan și, împreună, abia reușiră să slăbească un nod.

— Crezi că ar fi vreo problemă dacă le-am tăia, pur și simplu? o întreabă Rowan, cu gândul la tacâmurile din coș.

Ivy gândi că, în situația dată, puțin vandalism nu strică.

Se dovedi însă că fata avusese dreptate să fie îngrijorată că ar putea fi urmăriți. Solul pădurii era prea moale. Cu spatele la potecă, niciunul dintre ei nu se aștepta la ceea ce urmă și, înainte de a se regrupa cum trebuie, fură despărțiți.

Ultima imagine pe care Rowan și-o amintea, înainte ca Ivy să dispară în cort – și parcă sub acesta – fu o hălăciugă sforăitoare și zburlită de peri albi.

Capitolul douăzeci și unu – Mistrețul căutător de nestemate

Un vârtej amețitor și strălucitor de alb se iscă preț de o clipă. Cortul, lumina, blana celui animal fornăitor păreau să fie peste tot în același timp. Ivy abia avu timp să înțeleagă ce se întâmplă, pe când era smulsă din fața intrării cortului și împinsă în jos, sub pământ.

Problema, se gândi Rowan mai târziu, era că nici nu-și putea explica faptul că Ivy înțelesese că este atacată – și probabil rănită – de un mistreț uriaș. Animalul apăruse ca un fulger, nici nu-l văzuse trecând pe lângă el. Tot ce știa e că încercase să intre într-un cort ciudat, iar în secunda următoare privea vârfurile îndepărtate ale copacilor dintr-o poziție destul de confortabilă, răsturnat pe spate. De fapt, ar mai fi rămas în aceea poziție odihnitoare, de n-ar fi cunoscut amănuntul de netăgăduit că mistreții pot fi periculoși, dacă nu chiar ucigători.

Într-o clipită, și luase urma animalului și a noii lui prietene, dincolo de intrarea în cort, unde nu găsi decât o gaură mică, săpată în pământ. Cum nu avea pe unde altundeva să meargă, Rowan îi urmă sub pământ.

Acolo o găsi pe Ivy, făcută ghem lângă animalul care mârâia și pufnea agitat.

— Vrea sticla! îi strigă Rowan fetei, sperând că aceasta i-o va da și, astfel, se va salva.

Avea dreptate; mistrețul era în mod evident atras de elixirul lui Ivy, pe care ea îl strângea cu putere la piept. Creatura dădea dovadă de o tenacitate uimitoare, de o încăpățănare și o hotărâre aprige, care o îngrijorau enorm pe Ivy, făcând-o să uite că are nevoie să-și tragă sufletul.

— Ei bine, porcul ăsta n-o s-o aibă!

— De fapt, ea vrea sticla, o corectă o voce.

Era o voce limpede și atrăgătoare, cu un ușor accent străin, iar cuvintele parcă mai plutiră încă în aer, mult timp după ce fuseseră rostite.

Pe când Ivy stătea ținută de podeaua subterană, în spațiul acela strâmt apără o femeie ale cărei înălțime și prestanță îl făcură până și pe Rowan să-și piardă răsuflarea.

Era așa de înaltă, mult mai înaltă decât băiatul, încât trebuia să se aplece sub tavanul scund, dar chiar și în această poziție neelegantă radia o încredere emoționantă, o stăpânire de sine pe care Ivy i le admiră de îndată. Își ținea o mână în șold, iar de sub ea cădeau în unghiuri precise faldurile rochiei lungi, de un alb strălucitor, cu o incredibil de frumoasă croială. Veșmântul atingea pământul și părea făcut din același material ca și cortul.

Din jurul gâtului îi cădea în falduri o eșarfă, la fel de neobișnuită, și, deși atât rochia, cât și eșarfa atingeau solul, niciuna nu părea întinată de vreun fir de praf. Era imaculată.

În cealaltă mână ținea o lampă cu ulei curat, în lumina căreia animalul putea fi zărit mai bine.

Era un mistreț, mult mai înalt decât Ivy și pe spinare i se arcuia o coamă zburlită, cu țepi fioroși. Cu excepția ochilor albastru-deschis, era alb ca zăpada, de la colți până la coadă, și părea la fel de neatins de colbul din Caux. Ivy îi remarcă mirosul: proaspăt și rece, mirosul creștelor semețe de munte.

— Ei, Măcușor, ce-ai găsit?

Vocea femeii umplu încăperea cu un susur blând.

Ivy nu mai țipa, dar teama nu-i dispăruse. Era enervant să fii obiectul atenției totale a unui mistreț, așa că se pregăti pentru o confruntare. Râțul lipicios al animalului fremătă de nerăbdare.

Femeia se apropie, întinse hotărâtă mâna, smulgând sticla din strânsoarea fetei.

— Hei, e a mea! Las-o!

Rowan nu înțelegea de ce fata nu voia să i-o dea. Cu siguranță, dacă acea apariție ciudată i-ar fi cerut lui ceva – roba, sau chiar *Atlasul* –, ar fi fost onorat să i le dea. Făcu un efort să se abțină ca să nu-i ofere coșul cu merinde al lui Axle, pe care-l ținea în mână.

Acum, prețioasa avere a lui Ivy se odihnea acum în palma deschisă a domniței.

Apoi, în mod straniu, ea începu să râdă. (Ce râs avea! un amestec de melodie și tril de păsări.)

— Măcușor, trebuia să-mi închi-pui! Ți-ai făcut rost de o nestemată!

De-abia atunci Rowan, oarecum specialist în porci, își dădu seama la ce se holba.

— Un mistreț căutător de nestemate! exclamă el.

Măcușor era într-adevăr un mistreț căutător de nestemate, folosit la extragerea nestematelor din Nodurile Povânite. Aveau capacitatea neobișnuită de a adulmeca pietrele îngropate în pereții minelor. Rowan nu mai văzuse vreunul până atunci – credea că trăiesc numai pe vârfurile acoperite de zăpezi ale munților – și întâlnirea era una cu totul deosebită pentru fiul unui porcar.

Femeia băgă mâna într-un buzunar lateral al rochiei sale albe și scoase a doua nestemată pe care Ivy o văzuse vreodată. Era portocalie și strălucitoare. O flutură prin aer și, când reuși să atragă atenția mistrețului, aruncă neprețuitul giuvaier înapoi, pe culoarul pe care venise. Mistrețul dispăru ca fulgerul, țopăind pe urmele jucăriei.

— Asta o s-o țină ocupată un timp. Cât despre noi, e cazul să trecem la prezentări.

În depărtare, Măcușor formăia bucuroasă. Din când în când, se auzea clinchetul pietrei care se lovea de colții ei.

— Mă numesc Rowan Truax. Degustător acreditat de Breaslă, în slujba dumneavoastră.

Ivy își dădu ochii peste cap. Încă nu-și revenise de pe urma întâlnirii cu Măcușor, așa că se gândi o clipă să nu spună nimic.

— Unde suntem? întrebă ea, în loc să se prezinte.

Întrebarea era logică, întrucât păreau să se afle într-o mică încăpere subterană.

— Ea este Ivy cea Otrăvitoare, se oferă Rowan să o prezinte, bucuros că are ocazia să spună ceva; cuvintele i se rostogoleau din gură. Ivy Manx, adică. Acolo, în sticla pe care o aveți în mână, e nestemata unchiului ei. Se spune că e goală pe dinăuntru. Dacă mă gândesc bine, probabil că din cauza asta i se spune Nestemata Scobită...

— Rowan! strigă Ivy, curmându-i trăncăneala.

— Ivy cea Otrăvitoare? Eu mă numesc Clothilde.

Gazda lor părea amuzată. Zâmbetul – o mică semilună cu colțuri ridicate – i se așternu ușor pe față.

Drept răspuns, Ivy îi aruncă o privire încruntată.

— Pot să-mi iau înapoi sticla, te rog? Clothilde?

— De ce nu? răspunse veselă femeia. Eu n-am ce face cu ea.

Asta îi se păru foarte ciudat copiilor, dar cum Clothilde părea gata să îi înapoieze sticla, Ivy avu înțelepciunea să nu spună nimic.

— O nestemată goală, spui? păru Clothilde să se răzgândească. Nu se poate.

Ivy îi aruncă degustătorului o privire muștrătoare.

În lumina clară a lămpii de ulei, piatra sclipea, captând lumina în crăpătura din mijloc și strălucind pentru o clipă ca o oglindă. Femeia ridică lampa în dreptul feței – pielea îi radia, nespus de albă în lumina puternică –, iar cu cealaltă mână ținu cu grijă sticla și cercetă piatra captivă. O nouă expresie îi apără pe chip, privirea i se îndulci, în timp ce răsucea sticla pentru a vedea mai bine piatra. Brusc, o rază de lumină, împede și strălucitoare ca nicio alta, îi lăsă pe chip o urmă în zigzag, de pe frunte până la bărbie. Se reflecta în mod straniu din sticlă, într-un joc de umbre – la început nelămurit, apoi tot mai deslușit, până ce desenă un contur clar.

Pe fața Clothildei, parcă proiectat din nestemată, apăruse un însemn vechi și curios, pe care copiii îl recunoscuseră: o floare cu cinci petale.

O floare de cincifoi.

— Da, spuse ea, dând drumul aerului din piept și privind-o pe Ivy. Îmi amintesc de nestemata asta.

— Nu, nu îți amintești nimic! Ivy întinse mâna să-și ia sti-cla. Ciudata viziune – floarea de cincifoi – dispăru, lăsând-o tulburată pe fată. Vreau să spun că nu ai cum. Este nestemata unchiului meu. O privi cum se leagănă ușor în lichidul ca de ambră, cercetând să vadă dacă nu fusese vătămată.

— Uimitor, reuși să îngaime Rowan, pe de-a-ntregul vrăjit.

Clothilde clipi o dată, iar Ivy avu impresia că voia să spună ceva. Abia observă ochii femeii: pupilele erau transparente, străvezii, ca apa, în timp ce marginile irisului se pierdeau într-o nuanță ruginie de brun-roșcat.

— Cum dorești, zise Clothilde.

În tăcerea care urmă, se auzea cum Măcușor își molfăie nestemata.

— Ei bine, Ivy Manx și Rowan Truax, absolvent al Bres-lei, dacă tot sunteți aici, veniți să vă arăt împrejurimile.

Capitolul douăzeci și doi – Subpădurea

Când crești la o fermă de porci – iar pe vremuri ferma familiei Truax era una dintre cele mai mari din regiune – ajungi să capeți ceea ce tatăl lui Rowan numea un simț porcesc. După cum se știe, porcii sunt animale foarte inteligente. Ceea ce înțelegea tatăl lui Rowan prin simț porcesc era un lucru simplu: dacă ajungi să gândești ca un porc, porcii ajung să gândească la fel ca tine. Așa ajungi să ai un porc fericit sau un fermier fericit. Iar unul dintre lucrurile pe care le știe un om cu simț porcesc e că porcilor le place să se distreze. Tatăl lui Rowan era tare încântat că are un fiu cu un simț porcesc foarte dezvoltat.

Măcușor se afla dinaintea unor uși mari situate pe peretele cel mai depărtat de cei trei, și fornăia cuprinsă de emoție. Mistrețul părea foarte încântat de prezența lui Rowan, așa că sări imediat să se posteze lângă el, fără să lase nestemata portocalie din gură.

— O, nu-ți face griji în privința ei, spuse Clothilde, văzând ezitarea lui Ivy. Acum, cu jucăria ei preferată, s-a liniștit. I-am luat-o ca să poată păzi intrarea. Oricum, și-a uitat îndatoririle.

O anumită tonalitate a vocii ei le dădu de înțeles copiilor că ar trebui să aibă grijă, să n-o dezamăgească vreodată.

Spre ușurarea lui Ivy, Măcușor tropăia fericită alături de Rowan. Clothilde o luă înainte și deschise marea ușă dublă arcuită, făcută dintr-un fel de împletitură deasă din ramuri lemnoase, și era acoperită cu o patină veche, depusă în ani buni. Lemnul părea să pulseze, ca și cum fiecare creangă ar fi fost vie, dând impresia că doar cu mare greutate reușește să-și păstreze forma dată. Ușa se deschise cu ușurință, dar nu era prinsă în balamale. S-ar fi zis că la atingerea ei, lemnul se mișcase din proprie voință.

Dar acesta era doar începutul. Pentru că locul în care intrară Ivy și Rowan era o încăpere cum nu se mai afla alta – dacă se putea numi încăpere un spațiu atât de vast și de complicat.

— Copii, bine ați venit în Subpădure!

Pereții, coloanele, tavanul îndepărtat se desfășurau înaintea lor ca o minunăție. Totul era alcătuit din rădăcini de tot soiul și din lăstari de lemn răsucit și încolăcit. Unele dintre lemne erau groase cât zece oameni, altele, subțiri și delicate ca o așchie. Toate erau minunat dispuse, formând cea mai impresionantă sală subterană pe care ei o văzuseră vreodată.

Subpădurea era scăldată într-o lucire blândă, plăcută, un fel de lumină difuză a cărei nuanță verzuie părea în același timp absolut naturală, dar și nepământeană. E greu de spus de unde venea acea lumină extraordinară – părea să aibă o greutate a ei, ca și cum ar fi putut fi captată și păstrată în buzunar, pentru un viitor moment mai întunecat. La fel ca în pădurea de deasupra, mirosea a proaspăt și a lemn.

— Uauu! se împletiră vocile celor doi.

În lumina slabă, capătul Marii Săli a Subpădurii nu se vedea. Impresia lui Ivy, că pereții aveau viață, deveni și mai puternică atunci când își trecu degetele peste suprafața unei coloane ornamentate de lângă ea. Nodurile ei formau o complicată împletitură răsucită, iar fata simți vigoarea străveche a elementelor.

— N-am mai văzut niciodată așa ceva, șopti ea.

— Ce... ce... este locul ăsta? întrebă Rowan.

— Demult, în zilele sale de glorie, Subpădurea era refugiul regelui Verdegriș, un loc al magiei și al meditației.

— Regele Verdegriș... a fost aici?

Degustătorului nu-i venea să creadă. Își aminti de viziunea din camera de lucru a lui Axle și de chipul mohorât al îndureratului rege din ultimele sale zile.

— Regele Verdegriș a construit-o, îl corectă Clothilde.

Ivy se uită la Rowan, impresionată. Înaintau unul lângă celălalt pe coridorul care părea nesfârșit.

— A creat-o din rădăcinile străvechi ale copacilor de deasupra, din Pădurea Sudică.

— Subpădurea este vie!

Ivy își dădea acum seama de ce pereții îi dăduseră la început impresia că pulsează.

— Da, spuse Clothilde. Deocamdată. Însă e pe moarte. Demult, rădăcinile astea erau tinere și verzi, iar noii lăstari și cărcei creșteau în voia lor.

La apogeul vieții, se răsucea continuu și se tot reinventa, formând noi și noi încăperi. Puteai să te pierzi ușor în ea sau puteai da, după colț, peste un loc complet nou pe care să-l explorezi. Dar asta a trecut. Poate pentru că marii copaci de deasupra au crescut prea mult. Sau poate creatorul lor trebuie să-i hrănească în alt fel. Iar regele Verdegriș, după cum știe și pădurea, nu mai e aici.

— Și acum cine vine aici? întrebă Rowan.

Locul părea gol, cu excepția prezenței lor, iar el spera că așa și este. Se gândi la Măcușor, care stătea de pază deasupra, și brusc se întrebă de ce primejdii se ferea Clothilde.

— Subpădurea a devenit refugiul renegaților, după ce Verdegriș l-a părăsit. Un loc al proscrișilor.

Nu asta era vestea pe care Rowan spera s-o afle. Ar fi fost frumos să se poată relaxa puțin fără să se gândească la neamul lui Turner Taxus sau la acel Expulzat. Se apucă să cerceteze mai cu atenție cele mai întunecate unghere ale încăperii subterane.

— Tu ce cauți aici? o întrebă Ivy, bănuitoare.

— Eu? Am venit aici în speranța că o să găsesc pe cineva.

— Pe cine?

— Un farmacopat.

— Un farmacopat? De ce credeai că l-ai găsi aici?

— Locul acesta a devenit sălașul lor după ce au fost obligați să ducă o existență ascunsă.

— Ascunsă, bine spus! comentă Rowan, privind împrejur. Hei, unchiul lui Ivy e farmacopat! Poate că e și el aici!

Același lucru îi trecuse prin minte și fetei, dar sperase să țină secret acest gând. Începea să o cam enerveze dorința lui Rowan de a-i împărtăși totul ciudatei domnițe. Clothilde, însă, părea să fie cu mintea în altă parte.

— Nu. Nu mai e nimeni aici.

Pentru prima oară, Ivy observă o undă de melancolie în glasul gazdei lor.

— Ești sigură? Locul ăsta pare atât de mare, spuse fata.

Poate că unchiul ei se ascundea pe undeva pe-acolo, gândi ea, venindu-i ideea că ar putea să îl strige.

— Da, sunt sigură.

— De ce ai nevoie de un farmacopat? Doar nu ești bolnavă, nu?

Fruntea lui Rowan se încreți de îngrijorare.

— Da' de unde, pufni ea. Par eu bolnavă?

Băiatul admise că era sănătatea întruchipată.

Ajunseseră acum la un mic hol cu tavanul boltit, din lemn, în care Clothilde intră aplecându-se. Lumina nepământească nu-i părăsi de-a lungul drumului, iar tavanul curbat îi amintea lui Ivy de interiorul unui butoi. Oprindu-se din drum, gazda lor se întoarse către ei, parcă și mai înaltă, încadrată cum era de rotunjimile noduroase ale tavanului cel scund. Clothilde aruncă o privire fugară către prețiosul coș de picnic din brațele lui Rowan, iar ochii i se îngustară.

— Pe aici, le făcu ea un semn cu brațul. Nu cred că degustătorul tău mai are răbdare cu masa, zise ea apoi către Ivy.

Roșu ca sfecla, băiatul se întrebă dacă nu cumva buna Clothilde îi auzise stomacul ghiorăind.

— O să vă spun totul după ce mâncăm cum se cuvine, în apartamentul regelui.

Apartamentul regelui Verdegris? Ivy și Rowan păstrau o tăcere plină de respect pășind de-a lungul sălii, urmați de Măcușor, care îl mușca jucăușă de călcâie pe degustător.

Capitolul douăzeci și trei - Camera de chihlimbar

Excepționalul simț de orientare pe care Ivy îl avea de obicei fusese deja anihilat aproape complet când ajunseră la capătul tunelului. Fata avea impresia clară că trecuseră de mai multe ori prin același loc. Se găseau acum cu toții în fața unei uși asemănătoare cu toate celelalte pe lângă care trecuseră, însă cu o diferență: mici ochiuri de vitraliu sclipeau către ei primitoare, într-o lumină care nu putea veni decât de la un șemineu din interiorul încăperii. Sticla era veche și, cum sticla veche se ondulează și se lasă, ajunsese să aibă o suprafață inegală. Avea toate nuanțele unei singure culori, deschise și închise, și multe semitonuri calde de chihlimbar.

Timpul, sau poate proscrisii, spărseseră un mic ochi de geam prin care Clothilde își vârî acum brațul lung înveșmântat în alb, iar apoi, găsind mânerul din interior, deschise ușa, cu un gest grațios.

Încăperea în care pătrunseră, cea pe care regele Verdegris o alesese să fie apartamentul său, era mică și primitoare, dar de o frumusețe perfectă, uluitoare. Ivy și Rowan simțiră imediat căldura focului și îl văzură reflectat înmiit în plăcile de sticlă care acopereau pereții și tavanul. Părea că fiecare pătrățel adăpostea propria lui flacără în miniatură. Șemineul se afla exact în fața lor, iar de o parte și de alta stăteau două fotolii somptuoase, atât de capitonate, încât catifeaua aurie care ținea prizonieră căptușeala amenința să pocnească pe la cusături. Rowan auzise doar de luxul rigid al Breslei, o condiție secretă rezervată numai subrectorilor. Dar confortul primitiv al apartamentului bunului rege reprezenta un răsfăț binevenit.

Ivy, mai aproape de perete, cercetă un rând de plăci aflate în dreptul ochilor și descoperi motivul pentru care luceau cu atâta putere.

— În fiecare dintre ele se află o cheiță de aur! spuse cu răsuflarea tăiată.

Era adevărat, fiecare placă avea în interior o cheie, diferită de toate celelalte. Ivy, care le examinase pe toate câte le putea vedea, era gata să demonstreze. Cheile străluceau vesel în lumina focului.

— Unde duc?

— Nicăieri, răspunse Clothilde.

Într-o clipă ajunse lângă perete și desprinsă una dintre plăcuțe. Când o ridică în aer, Ivy și Rowan se apropiară.

Era din chihlimbar transparent, la fel ca ușa, iar cheia – lungă și grațioasă, cu un capăt în formă de nestemată – părea veche și misterioasă. Parcă fără niciun efort, Clothilde sfărâmă în palma ei lungă și albă toată plăcuța; lui Ivy i se tăie răsuflarea când o dără fină de colb auriu se prelinse pe podeaua din pământ.

— Cheile sunt o iluzie; dispar, se prefac în colb de îndată ce chihlimbarul care le conține e spart.

Cuprinsă de disperare, Ivy privi în jur la toate cheile de neatins, sperând că gazda lor nu avea să mai distrugă încă una.

— Aceste plăcuțe au fost confecționate din seva marilor copaci de deasupra, din Pădurea Sudică, acum mulți, mulți ani. Încuietorii lor au dispărut de mult, dacă au existat vreodată. De fapt, întreaga încăpere, camera aceasta de chihlimbar, a fost mutată. Pe vremuri se afla în turla Bibliotecii din Rocamadour. A fost mutată la scurt timp după... după ce bunul rege s-a îmbolnăvit.

Rowan se gândi la intimidanta bibliotecă a fostei sale Bresle. Cunoștea chiar prea bine turla – străpungea norii întunecați de deasupra, iar la mijloc avea o ciudată fereastră în forma unui diamant, de unde se simțea urmărit fără încetare. Nu era defel un loc frumos – rece și auster, înspăimântător de fapt, îi apăruse de multe ori în visele lui agitate.

— Măcușor se strecură spre șemineu și se cuibărise confortabil, ghemuită ca o sferă, respirând ușor, încântată de ingenioasa ei poziție. A dormi curând, visând la țurțuri și fulgi de nea, asemeni tuturor mistreților căutători de nestemate.

— Rowan, vino lângă noi, spuse Clothilde cu un zâmbet larg. Avem nevoie de un degustător pentru masă.

Băiatul inspectă cu sărg mâncarea, în timp ce Ivy și Clothilde puneau masa. Picnicul pregătit de Axle era cât se poate de îmbelșugat.

Clothilde aranjă pe o mică farfurie tot felul de sendvișuri miniaturale pentru ceai, presărate generos cu zahăr și scor-țișoară, sendvișuri cu șuncă delicioasă și castraveți ori cu unt dulce de arahide sub un strat gros de gem. Un munte de măsline argintii și de mere tăiate felii, alături de crocanți biscuiți sărați. Pentru fiecare, era o ceașcă de ceai tare, aburind, întovărită de un platou cu celebrele prăjituri cu miere ale lui Axle, care trona alături de ceainic.

— Ce fericite suntem că avem alături de noi la masă un degustător acreditat de Breaslă! spuse Clothilde, ridicând ceașca spre Rowan, care roși plin de mândrie.

Când ochii lui Clothilde, strălucitori ca un far luminos, se opreau asupra ta, lumea îți devenea limpede și plină de sens. Băiatul începu să-i turuie gazdei lor despre îndatoririle unui degustător. Însă un far strălucește numai într-o singură direcție, așa că dacă Rowan era în largul lui alături de Clothilde, Ivy se simțea stingheră – ba chiar stânjenită. Nu putea face prea multe, doar să-și dea ochii peste cap, ascultând cum el povestește în timpul mesei diferite întâmplări legate de Breaslă. Rowan făcu o scurtă demonstrație, gustând mai întâi din farfuria Clothildei, apoi din cea a lui Ivy.

— Bună de mâncat, spuse, schițând discret un zâmbet către Clothilde.

— Mulțumesc, Rowan, îi zâmbi gazda cu surâsul ei deosebit, apoi se întoarse spre fată. Degustătorii au o meserie nobilă, nu crezi, Ivy? Să-ți potrivești simțurile în așa măsură, încât să trăiești de pe urma limbii tale. Să trăiești ori să mori.

— Rowan, îi aminti Ivy. Nu ți-ai abandonat tu clienții?

Rowan nu îi dădu atenție.

— Încearcă-le pe astea; arată minunat. Clothilde îi oferă degustătorului un pachet rotofei în care se aflau caramellele cu apă de trandafiri ale lui Axle. Fiecare bucată era garnisită cu un strat gros de zahăr pudră și părea întruchiparea perfecțiunii.

— Cu mare plăcere. Rowan își înclină capul, băgând cu grijă în gură o bucată.

— Poftim! se aplecă ea peste masă. Mai ia una! Degetele lungi și delicate ale lui Clothilde îi mai dădură câteva bucăți degustătorului. Mâna ei întârzia lângă buzele lui, retrăgându-se numai după ce se asigură că gura băiatului se umpluse cu dulciuri. Apoi gazda lor mai turnă încă o porție din ceaiul aromat în cana înflorată de metal a lui Axle.

— Știți, tocmai m-am întors de la Nestemata Scobită, începu Clothilde, după ce se aplecase să șteargă cu șervețelul urmele de zahăr din jurul gurii lui Rowan. Locul era foarte schimbat, întunecat.

Vorbea pe un ton lin, calm. Ușorul ei accent te vrăjea, iar la început Ivy aproape că nu o auzise. Apoi sări în picioare ca arsă:

— Poftim?

— Măcușor și cu mine ne-am întors de la Nestemata – așa i se spune, nu? Însă ușa de la intrare a dispărut, iar înăuntru părea ciudat de abandonată. Nu e nimeni acolo, doar o cioară bătrână și nesuferită. Bineînțeles, atunci am venit direct aici.

Domnița zâmbi. Farmecul lui Clothilde începu acum să-și reverse lumina asupra lui Ivy și în curând dispoziția fetei se schimbă. Brusc, ea descoperi că putea să o privească pe tână femeie fără vreo umbră de antipatie, că începea s-o îndrăgească – parcă fără să vrea. Peste o clipă, se chinuia să-și aducă aminte ce anume o făcuse să nu-i placă de Clothilde și se întreba ce motive o fi avut înainte ca să-i găsească vreun cusur.

— Și de ce, mă rog?

Bărbia lui Rowan atârna într-un mod total atipic pentru un degustător.

— V-am spus deja! îi aminti Clothilde. Căutam un farmacopat. Mai precis, aveam stabilită mai de mult o întâlnire.

— Un farmacopat? cu un farmacopat la Nestemata Scobită? Trebuie să fie vorba de unchiul lui Ivy! spuse băiatul dintr-o singură suflare.

— Rowan, îl avertiză Ivy, uitându-se furioasă la tovarășul ei cel prea guraliv.

Cu prima ocazie, avea să-l ia de-o parte pe degustător și să-i țină o predică despre discreție, dar deocamdată era tare nerăbdătoare să afle mai mult.

— Ce întâlnire aveți stabilită?

Rowan mai luă o mână de caramelle din apă de trandafiri și, fără să țină seama de pregătirea lui de degustător, le îndesă pe loc în gură, mestecând zgomotos. Aveau un gust delicios și ușor de parfum și i se topeau în gură.

— Era un lucru pe care-l stabilisem cu mulți ani în urmă. Vedeti voi, avea grijă de ceva, pentru mine.

— Ceva ce-ți aparține? Ce vrei să spui?

Mintea lui Ivy răscolea prin amintirea talmeș-balmeșului de bunuri ale unchiului ei, neputând să identifice nimic demn să fie în posesia princiară a acestei domnițe.

— Ceva de mare valoare.

— Nestemata? se întrebă cu voce tare Rowan.

Se înfioră când Clothilde îi aruncă o privire tăioasă.

— Nici pe departe.

Se întoarse spre fată, care își mușca nerăbdătoare buzele:

— Avea grijă de tine.

— De mine?

Lui Rowan i se tăie răsuflarea, de mirare:

— De Ivy?

Clothilde se uita țintă la fată:

— Da, Ivy. De tine.

Capitolul douăzeci și patru - Arta otrăvirii

Măcușor fu cea care rupse vraja ce părea că învăluisе încăperea. Mistrețul căutător de nestemate se ridică în picioare tropăind, cu perii zbârliți și colții dezveliți. Ivy își aminti de adevărata fire a porcului.

— Încerci să-ți speli păcatele? i se adresă blând Clothilde animalului, ridicându-se și scuzându-se cal-mă față de copii. Măcușor a auzit ceva.

Părăsi apoi rapid camera, în timp ce Ivy se întreba, neho-tărâtă, dacă pantofii eleganți ai domniței atingeau vreodată solul. În tăcerea care urmă, rămaseră preț de o clipă mișcați și uluiți. Agitația lui Măcușor era contagioasă și fiecare dintre ei se întreba care ar putea fi pericolul; oricine le-ar fi putut lua cu ușurință urma în Subpădure, iar Ivy era îngro-zită la gândul că renunțaseră să mai fie atenți. Cei doi stăteau acum înlemniți în fața mesei, cu urechile ciulite și pofta de mâncare dusă pe apa sâmbetei.

Și totuși, de îndată ce gazda lor plecă, strania vrajă dispăru, luând cu ea și stinghereala pe care o resimțiseră unul față de celălalt.

— Crezi că ne-o fi găsit Expulzatul? întrebă Ivy agitată.

Rowan privi în jur neliniștit.

— Sper că nu. Oricum, pun pariu că nu se poate măsura cu ea, adăugă el.

— Probabil că nu. Făcu o pauză. Rowan, ce crezi că a vrut să spună Clothilde, că Cecil avea grijă de mine pentru ea?

— Nu știu. De ce anume să te apere?

Ridicându-se, degustătorul scoase din robă *Atlasul* cel gros al estacagiului:

— Mă tot roade ceva de când am plecat de la Axle, zise cercetând în lumină volumul cel gros.

Ivy încerca fără succes să și-i imagineze, pe unchiul ei și pe gazda lor, discutând afaceri. Oare ce nu-i spusese Cecil?

— Uite, aici! Băiatul îi arată o pagină oarecare, pe care erau prezentate în detaliu diferitele tipuri de ierburi de mlaștină care creșteau pe lângă râurile și pâraiele din Caux. La început, Ivy nu observă nimic.

— Uite, vezi ce se întâmplă când o ții în lumină?

Pergamentul cel fin strălucea în lumină, devenind aproape transparent. Cam un minut, nu se întâmplă nimic, iar Ivy, exasperată, era pe punctul de a-și întoarce privirea. Apoi însă, observă un efect ciudat: scrisul de pe amamândouă paginile se combina într-o tipăritură mai apăsată, care se transforma într-un text nou. Un text secret.

— Cred că asta a vrut să spună Axle! exclamă Rowan. Focul dansa dincolo de pergament, iar Rowan începu să urmărească entuziasmat rândurile cu degetul. Aici este consemnată povestea lui Verdegris!

— Ce spune? Ochii lui Ivy obosiseră din cauza efortului.

Rowan citi, poticnit:

A fost odată – nu cu mult timp în urmă – un rege care avea o singură fiică. El era bunul rege Verdegris, din Caux, un om foarte înțelept și puternic. Când fiica lui, prințesa Violeta, ajunse la vârsta măritişului, fata se îndrăgosti de un prinț din regatul înfrățit, tărâmul învecinat, Pimcaux. Nicicând nu se mai văzuse o pereche atât de îndrăgostită. Prințesa și prințul se cununară, iar sărbătoarea ținu o lună încheiată, la sfârșitul căreia ea părăsi regatul Caux pentru a locui împreună cu prințul în țara lui – un tărâm de o frumusețe maiestuoasă.

La început, cei doi trăiră fericiți. Apoi însă, nefericirea se năpusti peste ei. Exact la un an de la data când își juraseră credință, prințesa Violeta își află sfârșitul în mod tragic, otrăvită în timpul unui ospăț. Când vestea ajunse la tatăl ei, acesta căzu în disperare adâncă, peste măsură de supărat pe prinț, pe care îl considera unicul vinovat de moartea fiicei sale. Cum se face, se șoptea, că prințul trăiește, iar prințesa murise, de vreme ce mâncau din aceeași farfurie?

Regele din Caux dădu ordin ca Intrarea către tărâmul Pimcaux să fie ferecată pe vecie, iar cheia să fie distrusă. Îi trecu apoi puterea lui Vidal Vinegret, sfătuitorul său cel trădător. Dar atunci când bunul rege Verdegris închise intrarea către Pimcaux, fără să-și dea seama își despărți și poporul de adevărata sa fire, condamnând pe toată lumea la o viață de fărădelegi și temeri. Ros de mâhnire, bunul rege abdică și în locul lui se ridică noul și îngrozitorul rege Mătrăgună.

Pe Ivy povestea o captivase într-atât, încât nici măcar nu-și dăduse seama că, pe măsură ce citea, vocea lui Rowan devenea tot mai slabă. În sfârșit, cu o tuse stinsă și o gâlgâială ciudată, el tăcu.

— Rowan?

Fata îi aruncă o privire și observă cu groază că băiatul nu arăta prea bine. Era palid, iar pe frunte avea broboane de sudoare.

Cât despre degustător, acesta vedea prea bine că Ivy îl fixează cu privirea, dar asta nu-i îmbunătățea cu nimic starea. Îi era prea cald, poate de la foc sau de la efortul depus pentru a citi fragmentul ascuns. Simți că nu mai poate gândi și începu să nutrească speranța că, dacă se ridică în picioare, i se va limpezi mintea. Cu efort, se împinse în scaunul de pluș, încercând fără prea mult succes să se desprindă din îmbrățișarea-i moale. Însă ceea ce reuși să obțină fu doar o bruscă senzație de amețeală, iar amețeala alături de oboseală creează o combinație năucitoare.

— Nu... nu mă simt prea bine, abia reuși să îngaiمة Rowan, ducându-și mâna la stomac.

— Nici nu arăți prea bine!

Un gând groaznic îi trecu prin minte.

— Cred că... cred că e ceva ce am mâncat.

Rowan se uită neputincios la prietena lui. Știa că era absolut nelalocul lui ca un absolvent al Breslei să se găsească într-o astfel de situație, compromițătoare.

— Cum? Doar nu vrei să spui...

— Ivy, cred că am fost otrăvit!

— Nu se poate! Ivy se uită disperată spre masă. Tot ce e aici a fost preparat de Axle!

Dar în clipa următoare fata înlemni.

— Ea n-a mâncat nimic, observă fata. Clothilde, nu s-a atins de mâncare!

Se întoarce spre băiat.

— Rowan! Nu ai gustat absolut nimic?

El dădu din cap, nenorocit. Fusese mult prea fermecat de gazda lor. Inima îi bătea cu putere și se simțea îmbujorat și tare slăbit.

— Sunt un degustător atât de jalnic! se vaită, în timp ce tonurile de chihlimbar ale încăperii se învăteau amenințător, dispărând apoi, înghițite de întuneric.

Încercă să o strige pe Ivy, dar își dădu brusc seama că nu se mai putea mișca și, pe când întunericul se apropia tot mai mult de el, gândurile îi zburară către Turner Taxus – prima și unica lui misiune. Dăduse greș! Neamul Taxus – îi vor cere Citania, și... Mintea i se împotmoli. Prin fața ochilor îi zburau pagini din *Atlas*; mici șiruri de litere familiare se răsuceau, se curbau, unele transformându-se într-un scris ciudat, de neînțeles,

paginile creșteau uriașe, rotindu-se și devenind deodată un enorm turn de tipărituri îmbibate în cerneală. Acum, deasupra lui se ridica amenințătoare turla neagră a Bibliotecii, iar el îngheță de frică în umbra ei. Breasla Degustătorilor! Fără îndoială că scutierii ei întunecați aveau să-l găsească și să-l pedepsească amarnic. Ochiul orb și desfigurat al groaznicului Director pluti în această viziune, căutându-l, văzându-l. Orbirea lui Vinegret, teribila sa orbire atotvăzătoare!

Pe când Ivy, aplecată deasupra lui, îl zgâlțâia pe degustător, își dădu seama că Măcușor apăruse dintr-odată lângă ea, iar Clothilde era în spatele ei. Domnița era agitată și nu părea să bage de seamă chinurile prin care trecea degustătorul. Dimpotrivă, îi anunță că trebuiau să plece.

— Am fost urmărite. Cineva mi-a luat urma, de la birt.

— Dar lui Rowan îi e rău! protestă Ivy, panicată.

O clipă, Clothilde se strâmbă de parcă ar fi gustat ceva amar. Ochii ei ca de cristal se îngustară și clipiră.

— Hmm... Așa e.

Nu o spusese pe un ton îngrijorat.

Femeia cea înaltă trase de degustător, ridicându-l în picioare, și îl așeză fără prea mare grijă pe spatele mistrețului, îndemnând-o pe Ivy să îi urmeze. Din doi pași, traversă încăperea și ingenunche lângă șemineu. Fără să-i pese de flăcări, întinse mâna în vatră și pipăi peretele plin de funingine, căutând ceva. Spre marea mirare a lui Ivy, o ușiță de piatră se deschise într-o parte a masivului șemineu. Dar înainte ca ea să se mai poată minuna de această nouă și interesantă evoluție a situației, un zgomot venit din spate îi distrase atenția.

În locul în care stătuse maiestuoasa domniță, în fața ușii placate cu chihlimbar, se întâmpla ceva și mai miraculos. Des-chizătura era acoperită cu repeziciune de noi lăstari și cârcei, care se împleteau laolaltă, ca într-un labirint de vegetație. Subpădurea sigila ușa în urma lor, acoperind plăcuțele de chihlimbar cu un strat asemănător unui rug de mure.

— Vino! strigă Clothilde de lângă șemineu. N-avem timp de pierdut. În curând Expulzatul va fi aici.

Alergând spre noua intrare minusculă, Ivy se opri brusc. Făcu repede cale îtoarsă, se luptă să ajungă la masă și reuși să-și ia sticla în care se afla nestemata, chiar în clipa în care pădurea le înghițea picnicul.

Capitolul douăzeci și cinci – Temnița

Pe când regele dormita fără vise, grație tonicului, regina era ocupată să facă turul domeniului. Regina Artilla era în drum spre Grădinile Cenușii – cu adevărat o mare încercare în castelul din Templar, din cauza coridoarelor lui șerpuitoare și a sălilor cotite. Părea că în mintea arhitectului domnise o mare confuzie în momentul în care făcuse planurile castelului. În fiecare an, regina venea și încerca să parcurgă exact același itinerar și în fiecare an ajungea să se rătăcească, deznădăjduită, ca și cum castelului i-ar fi crescut noi săli și mari aripi de clădire în lipsa ei.

Grădinile Cenușii erau spectaculos de nesupuse. Regina Artilla nu reușea să facă să crească nimic colorat în ele. Până și enormii trandafiri ce atârnavu grei pe lujerele lor pline de țepi aveau o nuanță neutră de gri. Iedera gri și un covor gros de plante mărunte invadaseră locul. Mușchi gri, pufos creștea pe băncile și pe statuile din piatră. Era ca și cum culoarea s-ar fi scurs din tot ce era viu și singurul lucru de care te mai puteai bucura erau miresmele pătrunzătoare.

Printre frunzele argintii, din trunchiurile spălăcite și tari ale măslinilor creșteau măslina cenușii. Apa limpede se adu-na într-o adâncitură aflată lângă o serie de pietre ce țineau loc de trepte, reflectând doar nori de furtună. Tot ce planta regina aici creștea cu spor, dar fără pic de culoare, dându-i majestății sale o iluzie a vieții, pe un fundal posomorât.

Asta îi făcea o plăcere nețărunită. Regina se afla acum în turnul din colț, cuprinsă de un sentiment amestecat, de confuzie și de iritare. Privea panorama din spatele unei ferestre zăbrelete. Un mic turn de apărare se înălța deasupra zidului fortificat și în acel punct găsi o intrare spre o cale dosnică, un podeț lung de lemn ce ducea peste solul mlăștinos de lângă șanțul cu apă. Șanțul fusese ideea inspirată a soțului ei și singura îmbunătățire pe care catadicsisera să o facă Mătrăgunele. Nici nu-și putea imagina cum reușise monarhul anterior să-i țină departe pe oamenii de rând fără un astfel de șanț de apărare.

Un străjer regal se afla în dreptul intrării boltite, așa că regina îl întrebă pe unde să o ia:
— Grădinile?

Acesta încuviință din cap și, dându-se la o parte, o pofți prin pasajul exterior care făcea legătura între cele două uriașe aripi ale castelului. În șanțul de dedesubt, un soi de peliculă uleioasă lucea pe suprafața apei, care bolborosea răutăcios, emanând gaze otrăvitoare. De aici, de sus, regina putea vedea aproape tot orașul, cu străzile lui tare întortocheate și fațadele ascunse ale prăvăliilor.

Ajunse cu repeziciune la capătul pasarelei și ceru să i se deschidă masiva ușă de lemn.
— Grădinile? o întrebă pe santinela postată la intrare.

După ce se gândi un moment, încruntată, santinela o îndrumă spre o scară aflată exact în fața lor, iar regina își relua mersul maiestuos și o luă în jos pe trepte. Curând, printr-o ușă scundă, ajunse într-o parte a castelului în care nu mai fusese până atunci. În fața ei se afla o masă joasă, așezată pe podeaua de pământ. În fundul încăperii ardea un foc mic, sub un ceaun din care ieșeau aburi, iar regina își dădu seama, iritată, că nimerise în bucătăria servitorilor.

Îngăduindu-și un răgaz, ca să se distreze pe seama unei situații neplăcute, regina îl căută cu privirea pe Umilus sau pe vreunul dintre angajații lui, cu gândul să facă o inspecție prin surprindere, dar nu avu pe cine să sperie. (Se aflau cu toții undeva cu mult deasupra ei, la primirea unui alt transport de bagaje regale.) Ridicând capacul ceaunului enorm agățat deasupra focului care trosnea, aruncă înăuntru o privire vag interesată.

Luând-o mai departe pe o ușă dublă, regina ieși într-un hol larg care părea să servească și drept depozit de vechituri. Era plin cu tot felul de nimicuri – vechi armuri murdare și arme ruginite, teancuri de tablouri mucegaite, un scut cu blazonul lui Verdegris, toate purtând însemnul acelei enervante flori prăpădite.

Antichități!
Cu o tresărire, regina Mătrăgună își dădu seama la ce afront era martoră. Soțul ei interzisese toate acele lucruri, dar, în ciuda deciziei lui, iată-le depozitate acolo – se pare că de ceva timp –, sfidând ordinul de distrugere dat de rege. Trecu iute în revistă câteva dintre cele mai noi și mai jignitoare obiecte, printre care și un set de taburete pentru picior a căror unică vină era că îi aminteau regelui de detestabila lui infirmitate.

O să rezolve ea această impertinență. Pe față i se ivi un zâmbet răutăcios; știa exact ce are de făcut.

Ridicându-și veșmântul bogat, regina Mătrăgună o luă înapoi, îndreptându-se direct spre cazanul care bolborosea, și, cu un gest rapid al mâinii, deschise frumosul inel cu smarald, dând la iveală locașul din interior. Din el se degajă un dens vapor alburiu care ajunse în tocana servitorilor. Regina Artilla amestecă tocana cu lingura veche de lemn, ce atârna într-un cârlig pe polița de deasupra, și încheie cu o mișcare aprobatoare a capului. Răsucindu-se pe călcâie, își relua plim-barea, gândindu-se la turul ei cu un entuziasm renăscut.

Până la urmă, holul cel întortocheat se dovedi a fi o hoinăreală plăcută care, spre ușurarea ei, o conduse într-unul dintre locurile sale preferate: temnița castelului. Ajunsesese exact sub grădini, știa asta întrucât celulele asemănătoare unor cripte erau construite de Vidal Vinegret exact dedesubt. Aici era ultima oprire a celor necredincioși, a dușmanilor monarhiei și a tuturor celor care pur și simplu nu le făceau pe plac înălțimilor lor. În mod neobișnuit, era goală, pentru că familia regală de-abia sosise.

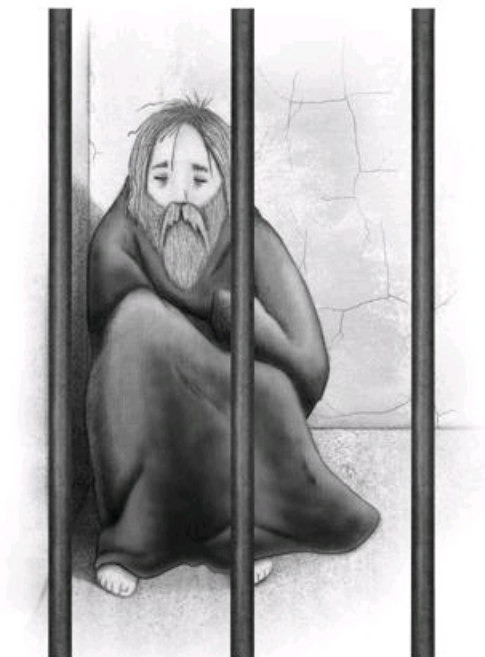
Goală, cu excepția ultimei celule. Regina auzea un sforăit puternic venind din capătul coridorului boltit, așa că, apropiindu-se de grilajul de fier, dădu la o parte o pânză de păianjen în drumul ei și vru să afle cine era cel care îi încălcase proprietatea.

— Tu, de-acolo! Trezește-te! Ce cauți în temnița mea?
Omul, îmbrăcat în zdrențe și învelit într-o pătură roasă, se trezi cu un sforăit zgomotos și sări în picioare. Buimac, părea că nu are habar ce se întâmplă.

— Ăăă, înălțimea voastră m-a trimis aici, spuse el.
— Aiurea! De-abia am sosit.
— Să-mi fie cu iertare, dar așa este, majestate.
— Îți contrazici regina?
— Dacă îmi permiteți, m-ați închis aici anul trecut.
— Anul trecut? întrebă regina, neîncrezătoare.
— Da, înălțimea voastră.
— Cu ce vină?
— Să vedem... cred că era vorba de șarlatanie.
— Șarlatanie? Ești farmacopat?
Îl măsură cu un amestec de silă și dispreț și, deși bine ascunsă, chiar cu o urmă de curiozitate, pe care o avea de obicei față de degustătorii ei începători.

— Da, înălțimea voastră.

- Nu-mi amintesc de tine.
- Am răspuns și eu la apelul general de a vindeca piciorul regelui.
- Aha, înțeleg.
- Am fost arestat înainte de a avea ocazia să încerc.
- Bineînțeles, farmacopatii sunt proscriși.

- Așa se pare.
- Pedepsiți cu moartea.
- Așa am auzit.
- Regina îi examinează celula curată.
- Cum ai supraviețuit?
- M-am descurcat.
- Hmm. Așa se pare.

Îl privea gânditoare pe prizonier. O parte a firii ei malefice ar fi apreciat o discuție după toate regulile uzanței cu acest farmacopat, despre toate minunile artei lui. Temnița îi dădea întotdeauna idei bune.

- Ce e acolo, în spatele tău, prizonier?
- Regina zărise ceva în colțul umed al celulei, ceva care creștea în pofida absenței luminii soarelui.
- Într-adevăr, nu-i așa că-i minunat? răspunse el.
- Ce este?

- A apărut chiar azi dimineață. O cincifoi!
- Regina Artilla reacționează ca și când ar fi văzut un șobolan.
- Cum e posibil așa ceva?

Podeaua de pământ era tasată și stearpă, de atâția ani de când prizonierii dormeau pe ea. Nu putea crește nimic acolo. Vocea ei deveni tăioasă.

- Distruge-o imediat!
- Ooo, dar nu am cum.
- Trebuie, și o vei face!

Prizonierul ridică din umeri, se aplecă și rupse din tulpină micuța floare galbenă. Imediat, petalele căzură pe sol și acolo fiecare dădu naștere unei alte cincifoi. Regina căscă gura de mirare.

- Foarte bine, farmacopatul.

Făcu o pauză răutăcioasă.

— Îmi pare rău că te-am făcut să aștepti atât; nu e ceva obișnuit. Desigur, șarlatania este într-adevăr o fărădelege serioasă. Voi avea grijă ca sentința ta să fie dusă la îndeplinire în cel mai scurt timp. Va fi o adevărată plăcere să mă ocup de asta personal. Îmi pare rău pentru orice inconvenient pe care situația asta l-a provocat.

- N-aveți de ce.
- Regina se uită înapoi, în direcția de unde venise.
- Pe aici e ieșirea?
- Așa cred.
- La revedere!
- La revedere, înălțimea voastră!

Regina Artilla se îndreaptă spre cușca santinelei:

- Prizonierul de acolo a stat aici peste iarnă?
- Da, înălțimea voastră.
- Știi cum îl cheamă?
- Da, înălțimea voastră.

- Ei bine, cum?
- Își spune Manx. Cecil Manx.

Capitolul douăzeci și șase - Cizmarul regal

Regele Mătrăgună stătea pe un taburet micuț și se văita. Sursa necazurilor lui era la picioarele sale. Primise vizita Cizmarului ortopedic regal, un maistru foarte talentat care potrivea atât piciorul cel bun, cât și piciorul bolnav al regelui într-o varietate remarcabilă de încălțări inteligent fabricate.

Găgăuță, căci acesta era numele lui, îi făcuse regelui un pantof drept potrivit, dar adevărata artă se putea vedea la piciorul stâng. Acolo, Găgăuță transformase uriașa terminație în formă de gheară a regelui Mătrăgună – plină de negi și încleștată într-o permanentă contorsiune – în ceva care se potrivea cu perechea. E adevărat, exista o distanță de câțiva centimetri față de sol și nimeni nu ar fi putut ascunde diferența de mărime, dar era totuși o lucrare de maestru.

Singura problemă, atât pentru rege, cât și pentru personalul său, era faptul că fiecare nouă pereche necesita o probă, o probă dureroasă, ca aceea pe care regele o îndura în acel moment.

— Găgăuță, te rog, dacă ții la viața ta, termină-ți treaba mai repede! Proba asta e mai rea decât cataplasma cu muștar și lipitorile!

Regele se referea la un celebru experiment pe care îl îndurase sub mâna unuia dintre primii candidați vindecători.

— Îmi pare rău, înălțimea voastră, însă aproape am terminat de probat.

Găgăuță părea culmea profesionalismului, în timp ce măsura degetul mare al regelui, extrem de umflat, cu o pereche de clești gradați.

Din colțul în care cineva împinsese căruciorul prințului Francis se auzea un sforăit ușor. Umilus lărbăneagră era însă treaz, foarte treaz chiar, și încerca din răputeri să găsească un loc în care să-și fixeze privirea, altul decât monstruoziitatea de picior a regelui. Fruntea îi era acoperită de broboane de sudoare; se simțea îngrozitor, absolut îngrozitor, dar nu din cauza probei care era în toi în fața lui – deși piciorul dezgolit al regelui era un motiv suficient ca să facă pe oricine să încremenească. Umilus fusese în bucătăria servitorilor, ca să ia ceva în gură, și de atunci măruntaiele îi forfoteau aprig.

— Pot îndrăzni să vă recomand de această dată piele verde, înălțimea voastră?

— E moale?

— Cea mai moale din câte există.

— Bine, atunci.

Găgăuță prindea și desfăcea pe piciorul regelui un fel de curele foarte incomode, făcând între timp mici retușuri. Regele gemea și își abătea atenția de la tortură gândindu-se la nestemate. Va avea destul timp să-și ia tonicul înainte de sosirea reginei pentru ora mesei.

Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, intră regina:

— Dragul meu, se pare că în castelul ăsta nenorocit nu pot să găesc pe nimeni care să mă ajute. Se opri și privi jilțul în care alesese să se așeze soțul ei.

— Drăguț tron!

Regele oftă, în timp ce visul la minunatul lui tonic se ducea pe apa sâmbetei. Hotărî să nu o bage în seamă; orice era mai bun decât o vechitură.

— Cu ce să te ajute, draga mea? Întrebă el.

— Ah, voiam să schițez o invitație regală pentru pustnicul care e autorul cărții mele preferate.

— Care carte?

— Cartea mea preferată, rosti apăsât, privind amenințător la soțul ei, *Atlasul ținutului Caux*.

— Hmm... Regele Mătrăgună nu era interesat de spusele ei. Ceea ce meșterea Găgăuță în acel moment îl cam gâdila, iar asta îl împiedica să se concentreze.

— Totuși, o să am nevoie de ajutor pentru a afla unde locuiește. Regina se duse cu gândul la multe dintre modalitățile ei teribile de interogare. La urma urmei, e un pustnic.

— Un proiect nemaipomenit, Artilla, fu de acord regele Mătrăgună, gândind că orice proiect care o distrăgea de la propriile lui planuri era bun.

— Dar nu pot găsi niciun servitor.

— Ai sunat ca să-i chemi?

— Desigur.

— Ai strigat, atunci?

— M-am gândit să trec mai întâi pe aici. Am început să strig. Umilus – se întoarse către valet – unde e toată lumea? Ce-i neobrăzarea asta?

Umilus lărbăneagră tocmai se lupta cu un puternic val de greață și rămase mut în fața reginei.

Într-un final, observând paloarea servitorului, regele se întoarse către soția sa.

— Artilla, Umilus nu arată prea bine. Umilus, ai mâncat ceva de curând? se interesă el pe un ton firesc, privind țință în ochii soției sale.

Întrebarea avu un efect imediat asupra reginei, exact așa cum regele intenționase.

— Doar puțină supă, înălțimea voastră, nimic ce m-ar fi ținut prea mult departe de domnia-voastră.

— Așa, deci!

Brusc, reginei parcă începuse să i se împleticească limba, iar ochii i se perindau prin cameră pentru a evita privirea regelui. În entuziasmul ei, uitase de mica întâmplare cu inelul, din bucătăria servitorilor.

— Umilus, zise ea, de vreme ce ești aici, poate poți să scrii un mesaj pentru mine, o să-ți dictez, și să ai grijă să ajungă în mâinile cui trebuie.

— Dar mai întâi, Umilus, interveni regele, ar fi bine să le spui celorlalți servitori să ocolească supa. S-ar părea că e o idee bună, nu-i așa?

Regele își îndulci tonul și se aplecă spre soția sa.

— Știu că așa ți-e firea, draga mea. Cred însă că ești de acord cu mine că avem într-adevăr nevoie de toată lumea pentru a pregăti festivalul.

— Ah, apropo! Am fost în temniță, dragul meu, și n-ai să ghicești ce am găsit acolo.

— Spune-mi, te rog!

În timpul acesta, Găgăuță își punea instrumentele ciudate la loc într-un săculeț din piele și făcea sul eșantioanele de piele. Scopul lui era să plece cât mai repede, atât pentru a se apuca în cel mai scurt timp de pantofii pentru festival al regelui, cât și pentru a se afla cât mai departe de regină. Se întoarse, pentru a trage pe piciorul strâmb al regelui o șosetă uriașă și un imens papuc de catifea.

— Un prizonier!

— Un prizonier? Cum se poate? Abia am sosit.

— Da, asta am spus și eu. Din cât se pare, a stat aici toată iarna în grija santinelor!

— O! Asta-i interesant!

— Da, m-am gândit eu că o să ți se pară amuzant. Și, Arsenius, este farmacopat! A venit să-și încerce iscusința pe piciorul tău.

La auzul numelui acestei meserii proscrise și rușinoase, Găgăuță scăpă din mână toate rulourile de piele.

— Un farmacopat? Nu-mi amintesc să fi întâlnit vreun farmacopat anul trecut. Cu siguranță n-aș fi uitat așa ceva.

— Cred că a fost arestat imediat. La urma urmei, este una dintre îndeletnicirile pe care le-ai interzis... Oare să-l chemăm pe Vinegret? Întrebă ea într-o doară.

La insistențele lui Vinegret interzisese regele această ramură a medicinei, cândva atât de populară, și se știa că Directorul trebuia chemat imediat în caz că era prins vreunul dintre acești proscriși.

— Nuuuu, spuse regele. Farmacopatul ăsta...

— Cecil nu-știu-cum, parcă.

— Farmacopatul să fie adus la mine, să-i dăm o șansă. Dacă tot a venit până aici...

Regele nu se gândea doar la binele lui, ci și la faptul că asta avea să-l înfurie peste măsură pe Directorul Breslei.

— Și dacă nu-ți poate vindeca piciorul?

— Atunci, draga mea Artilla, îl las pe mâinile tale talentate, ca întotdeauna.

Chiar asta spera și regina.

Capitolul douăzeci și șapte - Prizonierul nr. 11 802

Sorrel Flux știa că pentru a reuși să rămână în viață în castel, după următoarea masă, avea nevoie să se folosească de toate resursele sale interioare. Trecuseră mulți ani de când făcuse pe degustătorul și chiar și atunci fusese doar pentru clienții cei mai puțin pretențioși din saloanele Breslei, demnitari veniți în vizită și oaspeți ai Directorului. Oricare dintre aceștia era el însuși un degustător desăvârșit sau beneficia de serviciile unui degustător pus la dispoziție de gazda sa – din motive ușor de ghicit, acest obicei exista numai între prieteni și asociați foarte apropiați și numai în saloanele cele mai exclusiviste ale celor bogați și puternici. Între membrii elitei exista o degajare care nu scăpase neobservată de Sorrel și pe care, uneori, Vidal Vinegret îl pusese să o folosească în avantajul său.

Vinegret îl îndemnase pe Flux să-și cultive și alte talente, activități ilicite care îl făceau pe tenebrosul Director încă și mai puternic și temut. Era omul potrivit pentru livrările secrete de la miezul nopții sau, chiar mai rău, pentru trimiterea ocazională a câtorva picături din vreo licoare mortală către inamicii Breslei. Ca o ciudată întorsătură a sorții, Flux părea să fie mult mai priceput la ascunderea otrăvii decât la detectarea ei.

Iar acum era aici, în Templar, ca degustător al reginei. Își ieșise din mână, iar asta nu era bine deloc.

Înainte de a pleca, Vinegret îl liniștise, asigurându-l că aici era nevoie de el, că prezența lui avea să le abată atenția membrilor familiei regale, în timp ce Directorul avea să reușească ceea ce nu-i ieșise lui Flux – să pună mâna pe copila aceea nesuferită. Sorrel Flux însă nu era pe deplin convins de asta; în mintea lui uneltitoare începuse să sune un semnal de alarmă. Nu putea să scape de sentimentul obscur și neliniștitor că era pedepsit pentru mișcările greșite pe care le făcuse la Nestemata Scobită.

Trebuia să nu atragă atenția asupra lui. Își dădu repede seama că pentru a supraviețui trebuia să găsească ceva, orice ar fi fost necesar, care să le abată gândurile, astfel încât regina să nu aibă timp să-și amintească de el. La urma urmei, Sorrel era în stare de multe. Se hotărî să se împrietenească rapid cu un servitor a cărui însărcinare era să supravegheze bucătăria regelui. Și cum lărbăneagră nu se simțea prea bine, momentul se dovedi a fi numai bun.

— Prizonierul unsprezece mii opt sute doi, înălțimea voastră, spuse santinela aflată în poziție de drept în fața uriașei uși duble.

Prizonierul unsprezece mii opt sute doi era foarte încântat să iasă din izolarea lui, chiar dacă doar pentru moment, și se înclină adânc în fața familiei regale reunite. Chiar și această mișcare simplă îi era îngreunată de un enorm nod de frânghie care îi ținea prinse în față mâinile, evident, pentru a-l împiedica pe farmacopat să purceadă la vreunul dintre trucerile lui de vindecător. Dacă frânghia nu l-ar fi putut opri, un număr impresionant de gărzi era acolo pentru a proteja familia regală de pericolul șarlatan cu ajutorul bastoanelor ascuțite.

Sorrel Flux, aflat la post, lipit de peretele din spatele reginei, îl întâlnește numai o dată pe Cecil și, uimit, îl identifică pe prizonier ca fiind fostul său angajator. Omul era murdar și palid, hainele îi erau numai zdrențe. Farmacopatul afișa însă o teribilă demnitate tăcută, iar această calitate – o stăpânire de sine care era atât de străină de caracterul lui Sorrel Flux – îl supără pe degustător, făcându-l să privească îngâmfat la chinurile nefericitului om.

Când Sorrel își reveni din surpriză (la urma urmei, în fața lui se afla cel în patul căruia dormise în tot acel an nenorocit), se dădu ușor într-o parte, acoperit cu totul de regină.

— Hmm, spuse regele, repetând de câteva ori. Hmm...

Tăcerea care urmă fu ruptă de Cronicarul regal.

— Regele contemplă! explică el.

De fapt, regele nu mai văzuse un farmacopat în carne și oase – și nici regina – până la această întâlnire din pivnița umedă a castelului.

După lovitura care îi adusese la putere pe cei din neamul Mătrăgunelor, farmacopații erau într-adevăr apariții rare. Chiar și înainte de preluarea puterii, Vinegret avuse grijă ca întreaga tagmă să fie persecutată, cât timp se mai bucurase încă de ascultarea regelui Verdegris. Se spunea că în cel mai bun caz sunt șarlatani, iar în cel mai rău caz, ei bine, regele Mătrăgună nu știa exact cum spusese Vinegret că sunt cei mai răi dintre ei. Doar că nu trebuia să ai încredere în felul lor de a tămădui și că erau în stare de multe rele, ca acelea provocate de Verdegris.

Și acum iată că în fața lor se afla unul, în carne și oase.

Nici nu prea aveai la ce să te uiți.

— Farmacopatul, ai un nume? întrebă regele.

— Da, înălțimea voastră. Cecil Manx, înălțimea voastră.

— Spui că poți să îl vindec pe rege? întrebă Umilus, care după cum arăta ar fi trebuit să fie în pat, cu o sticlă de apă caldă și cu o carte bună.

— Așa speram, încuviință Cecil.

— Doare? întrebă regele Mătrăgună, având încă proaspătă în minte amintirea ultimei probe pentru Găgăuță.

— Nu, n-aș crede, înălțimea voastră. E vorba doar de câteva picături pe limbă, dintr-o tinctură brevetată.

— Bine, atunci.

Regele privi prin încăpere, apoi, amintindu-și de cizmar și de următoarea probă dureroasă, luă rapid o hotărâre.

— O să încerc. Asta, bineînțeles, în cazul în care încerci dumneata întâi tinctura. Știi doar, e mai bine să fii prevăzător, preciză regele, atingând ușor, cu afecțiune, mâna soției sale.

— Păi, înălțimea voastră, problema este că... mi-a fost luat medicamentul când m-au arestat. Dacă l-aș putea recupera...

Umilus lărbăneagră își dresе vocea și consultă un sul lung de pergament.

— Da. În mod sigur i-au confiscat medicamentul când a fost arestat.

— Nu poate fi adus de unde este ținut?

— În mod normal, a fost distrus, înălțimea voastră.

Regele oftă. Încă o dezamăgire.

— Dar poate că farmacopatul ar putea să fabrice din nou tinctura? sugeră lărbăneagră.

Regele se învioră:

— Ei, da, e o idee! Ai putea să mai produci încă o sticlă. Soția mea ar fi mai mult decât bucuroasă să îți împrumute laboratorul ei pentru aceasta.

— Chiar așa? întrebă regina.

— Toți preamăresc generozitatea regelui! strecură în completare Cronicarul regal.

— Poate că Mawn ar putea să-i dea o mână de ajutor?

Însă înainte ca regina să găsească un motiv pentru care parfumierul său de încredere nu putea să ajute la vindecarea diformității soțului ei, prizonierul vorbea.

— Ei bine, înălțimea voastră, problema este că de fapt nu știu care sunt ingredientele.

— Nu știi ce se află în propria dumitale sticlă, în medicamentul pe care l-ai făcut?
Cronicarul regal scria în grabă, străduindu-se să țină pasul cu vorbele lui Arsenius.

— Știi, nepoata mea l-a preparat.

— Nepoata dumitale?

— Da, nepoata mea; e foarte pricepută la astfel de lucruri.

— Nepoata dumitale...

Regele bătea darabana cu degetele. La drept vorbind, toate acestea cam începeau să-l plictisească. Îl încerca bănuiala că și nepoata asta părea să fie tot o proscrisă.

Sorrel Flux se gândi la copila răzgâiată care îl enerva me-reu. Se simțea insultat de interesul pe care stăpânul lui i-l acorda fetei și, în aceeași măsură, era suspicios. Din cauza ei se afla aici, în castelul ăsta înspăimântător! Stăpânul lui s-ar fi înfuriat dacă regele își îndrepta atenția asupra ei. Breasla voia să o țină departe de rege cu orice preț. În ce scop, oare? El nu vedea ce câștig aducea tovărășia copilei, în afară de plictiseală. De fapt, deși vanitatea lui îl făcea să nu meargă prea departe cu presupunerile, avea o oarecare bănuială că neobrăzata aia mică îl otrăvise în timpul cât stătuse la ea.

În consecință, bineînțeles că îi convenea dacă planurile atent urzite de Vinegret ar fi dat greș, dar gândi că pentru moment era mai prudent să privească doar și să asculte.

— Sunt sigur că ar putea să îl prepare din nou, încercă Cecil plin de speranță. Am putea merge să o luăm...

Umilus Iarbăneagră își dresă iar vocea și consultă documentele pe care le ținea în mână.

— Oamenii Coroanei au mers la reședința acestei persoane, un birt care se pare că se numește Nestemata Ciobită, și au raportat că nu au găsit pe nimeni. Nicio fată. Nimeni în afară de douăzeci de santinele moarte.

Când acest lucru fu anunțat, Sorrel își ascunse prudent capul în spatele tronului reginei.

— Chiar așa? Ce ciudat, spuse regele, referindu-se, după cum se dovedi, nu la oamenii morți. Toată lumea știe că nestematele nu pot fi ciobite! Ce nume ciudat! zâmbi regele la acest gând. Farmacopatul, asta vine de la firea ta de poet?

Iarbăneagră răsfoia preocupat un alt teanc de documente din apropiere.

— Ăăă, înălțimea voastră... Ar mai fi ceva. Nu este consemnat nicăieri că prizonierul unsprezece mii opt sute doi ar avea vreo nepoată.

— Cum adică? Nicio nepoată? strigă regele.

Toată povestea asta îi dădea dureri de cap. Cu sau fără nepoată, farmacopatul-poet nu se ridica la așteptările sale. N-ar fi trebuit ei să folosească forțele pădurii după bunul lor plac? Nu dădeau ei la iveală adevărata natură secretă a plantelor prin marea lor putere de percepție? Sosise vremea să-l dea pe acest prizonier pe mâna soției sale.

Cecil se opri. Era cât pe ce să-și încalce promisiunea făcută unui estacagiu – dată fiind situația, nu era un lucru bun –, dar își dădu seama că acum interviul nu se desfășura deloc în avantajul lui.

— Majestatea Voastră, dacă îmi permiteți! De fapt, nu este nepoata mea. Pe când era bebeluș, a fost găsită plutind pe râu, în Anotimpul Vânturilor. Am botezat-o Ivy și am crescut-o ca pe copilul meu.

Odată cu această mărturisire, numeroasele bănuieli ale lui Sorrel Flux fură, dacă nu confirmate, cel puțin validate. Era unul dintre puținii care aveau acces la ce mai rămăsese din vechile cărți prăfuite ale Bibliotecii de la Rocamadour, unde numeroși învățați descifrau zi și noapte, fără răgaz, operele de neînțeles. Acum înțelegea de ce îl dezamăgise într-atât pe stăpânul său. Sorrel Flux puse datele cap la cap și descoperi o nouă întorsătură de situație, absolut fascinantă.

Știa că în marea și vechea Profetie era vorba despre un copil de pripas.

Partea a III-a - Vânturile din Caux

Vânturile din Caux

Nici inima slabă, nici mintea slabă nu-și vor găsi adăpost în fața Vânturilor din Caux.

—Atlasul ținutului Caux

Capitolul douăzeci și opt – Licoarea

Ivy își dădea seama că doar o ini-mă delicată putea vedea ce frumos este un mistreț țepos. Măcușor era enormă pentru oricine, dar mai ales pentru o fetiță de unsprezece ani. Înălțimea la greabăn a animalului o depășea cu mult pe cea a lui Ivy. Scobitura musculoasă dintre omoplați era acoperită de mari țepi ascuțiți, asemenea unei coroane zburlite. Era lată, pe jumătate cât era de înaltă, astfel că părea destul de îndesată, iar un trup îndesat este doar rareori considerat frumos, dacă nu chiar niciodată.

Apoi mai erau și colții. Lungi și curbați, ieșeau din gingiile rozalii, accentuându-i botul incredibil de lung și fixându-i pe chip un rânjet permanent. Avea însă ochii adânci și blânzi, ca doi nasturi albaștrui, și în acești ochi, Ivy găsi speranță.

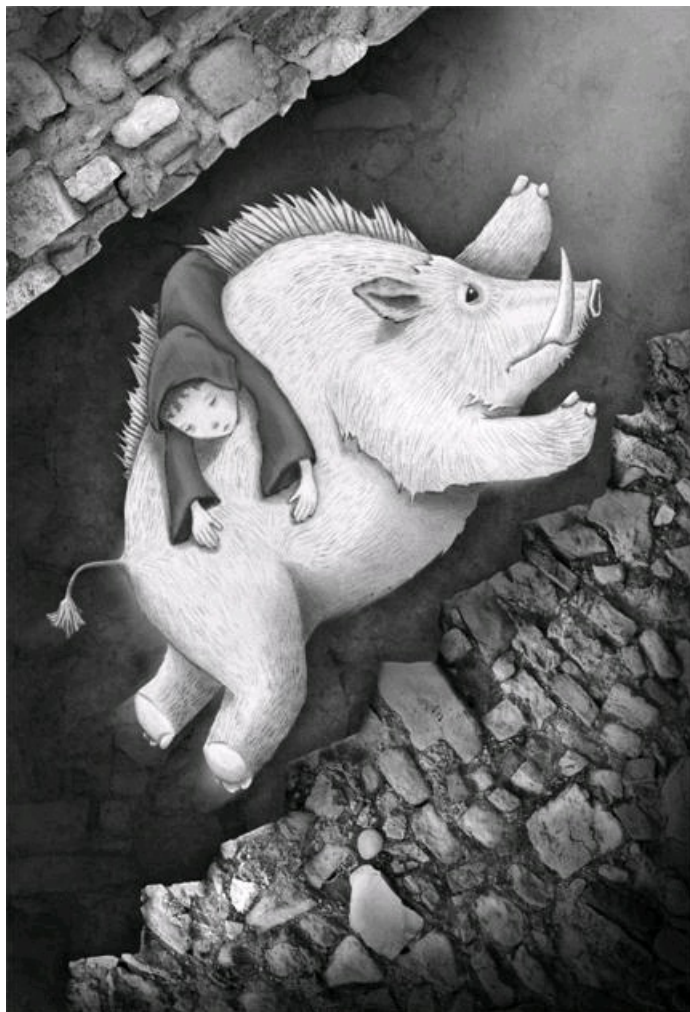
Minerii căutători de nestemate prețuiau tocmai acest bot lung: putea să adulmece o vână de pietre brute dincolo de roca tare, de nepătruns. O altă îndeletnicire importantă a mistreților căutători de nestemate de la Nodurile Povărnite era transportul. Nu al unei încărcături umane, ca în momentul de față, ci al uneia la fel de prețioase: nestematele proaspăt scoase din pământ.

Măcușor îl căra cu grijă pe degustător prin ieșirea secretă. Pasajul se îngusta în sus și, în lumina slabă, părea să fie nesfârșit. Ivy țopăia în spatele ei. Uneori, drumul era destul de îngust și de abrupt, dar cum Măcușor era născută și făcută să-și găsească drum pe poteci abrupte de munte, îl transportă cu ușurință pe degustător, în sus, pe treptele inegale din piatră.

Clothilde era ultima. Rămăsese doar cât să stingă focul din șemineu. Aruncând o ultimă privire fermecatei camere de chihlimbar, sanctuarul celui mai minunat dintre regii din Caux, închise ușa Subpădurii, o sigilă și o lăsă pradă destinului ei.

În cele din urmă, scara îi duse într-o cămăruță, unde Ivy, sub imboldul unui val de afecțiune, trase în piept aerul dimineții ce începea; era o adevărată surpriză să vadă că petrecuseră toată noaptea sub pădure.

Ieșiră la suprafață din pasajul de lângă șemineu printr-o ușă tăiată în piatră. În cameră nu se aflau decât un șemineu, câteva ferestre deschise și o masă rustică. La prima vedere, se părea că părăsiseră Subpădurea prin micuța cabană din copac. Un foc primitor ardea în vatră, unde Măcușor îl depuse pe degustătorul bolnav, așezându-i cu mare grijă corpul fără vlagă pe podeaua de piatră. Se așeză apoi lângă el, cu picioarele ieșindu-i de sub pântecul masiv.

Când Ivy se uită la el, Rowan era foarte palid. Respirația îi era slabă, iar ochii, deși deschiși, erau împăienjeniți și priveau în gol. Bolborosea îngrijorat ceva, iar Ivy îl auzi de mai multe ori pronunțând cuvântul neam.

— Are nevoie de ajutor, spuse Clothilde pe un ton sec. Are nevoie de un farmacopat. Îl cercetă pe degustător, aplecându-se ca să-i vadă mai bine pupilele dilatate. Nu te-a pregătit Cecil tocmai pentru așa ceva? Nu trebuie să-i calci pe urme? Bănuiesc că ai deja câțiva ani de pregătire.

Cecil, unchiul fetei, ar ști ce să facă. De s-ar fi ținut de învățătură, în loc să fie atât de neascultătoare! Încercă să-și adune gândurile și să evalueze simptomele exact așa cum fusese învățată, dar nu putea să-și amintească nimic.

— Crede că au venit după el cei din neamul Taxus, se trezi Ivy vorbind fără rost.

Acum sărmanul degustător gemea stins. Măcușor părea îngrijorată când îi adulmecă fața cu râțul ei umed.

— Ce anume te-a învățat? întrebă cu precizie Clothilde.

— Chiar dacă aș ști ce să-i dau, mi-am lăsat toate medicamentele la Axle, se plânse Ivy, simțind cum i se pune un nod în gât de panică.

— Gândește-te, o îmboldi domnița. Ceva mai puțin... tra-dițional? Sunt convinsă că poți improviza ceva.

Într-adevăr, exista ceva.

Un lucru foarte prețios și care se dovedise un leac miraculos. Există elixirul pe care îl avea cu ea.

Dar a-l deschide însemna să-și încalce promisiunea făcută unui estacagiu, iar așa ceva nu trebuia să facă nimeni, niciodată. Pe când se aflau la estacadă, Axle o luase de-o parte, în timp ce Rowan încă mai dormea, și o pusese să facă legământ că nu va irosi nicio picătură, spunându-i că va ști când a venit momentul să-l folosească. Totuși, cu siguranță Axle nu ar fi vrut să-l lase pe prietenul ei să moară.

Ivy nu dorea să deschidă sticla și de teamă ca nu cumva Măcușor să o atace din nou, dacă avea să adulmece nestemata. Se simțea presată și de Clothilde, și de mistreț. Nu-i păsa de expresia din ochii Clothildei, ce exprima un amuzament distant. Era ciudată și neliniștitoare, dată fiind situația.

Ivy își dădu seama că nu avea de ales, iar când scoase sticla de coniac, Măcușor abia dacă-și săltă capul, adulmecând cu râțul, apoi își reîntoarce privirea către degustătorul aflat în suferință. Ivy deschise delicatul dop din sticlă al elixirului, desfăcând spirala de aur. În interior, nestemata scăpăra în lumina focului. Spirala sigiliului se desprinsese cu ușurință. Deschizându-i lui Rowan gura, ea îi turnă cu grijă pe limbă câteva picături din lichidul auriu.

Efectul fu uluitor de rapid.

Pe pielea tânărului degustător, cu o culoare îngrijorător de cenușie, când tonicul îi atinse limba se răspândi un lent val auriu, începând de la gură spre părțile laterale și în partea de sus a feței, apoi în jos pe gât, până spre vârfurile degetelor de la mâini și de la picioare. Părea că scânteiază. O boare nevăzută îi răscoli părul, coborând spre roba întunecată și spre tălpile ghetelor. Mici vârtejuri de scânteii aurii îi jucară în obraji, lăsând în urma lor o îmbujorare vărată, apoi dispărură sticlind. Din gură îi scăpă un oftat adânc, de totală mulțumire, iar chipul său părea acum întruchiparea liniștii.

Ochii îi clipiră și se deschiseră, iar când văzu că toată lumea se holba la el, fața i se acoperi de o îmbujorare ce-i trăda sănătatea.

— Așa, spuse încet Clothilde, așa.

— Ce... ce s-a întâmplat? reuși să îngâime Rowan.

Simți că roșește, dar, pentru prima dată în viață, nu-i mai păsa de asta.

În cameră plutea tăcerea.

— Ce ai ascuns acolo, draga mea?

Ochii Clothildei se îngustaseră, trădându-i interesul.

— Nimic, spuse Ivy, pe când răsucea la loc spirala subțire de sârmă.

Era hotărâtă să dea totul uitării.

— Țasta da coniac, insistă Clothilde.

— Așa e, fu de acord Rowan.

— Pot să văd, te rog? întrebă Clothilde.

— Nu, nu cred, replică Ivy, care nu prea avea chef să stea la discuții.

— Dă-o încoace, comandă Clothilde pe un ton ce nu suporta un refuz.

— Nu, spuse Ivy, mai apăsă.

Duse sticla la spate și o străfulgeră cu privirea pe domnița înveșmântată în alb.

— Ivy Manx, începu cu grijă Clothilde, pe un ton amenințător. Brațele i se încordară pe lângă trup, iar Ivy începu să se întrebe dacă avea de gând să-i ia sticla cu forță. Însă brusc tonul ei se schimbă. Cum dorești, spuse, mai calm de data asta, cu perfectă stăpânire de sine. Important e să păstrăm sticla în siguranță. Nu cred că îți dai seama ce ai acolo.

— Ba cred că da, mormăi Ivy.

— Pot să mai beau un pic, te rog? întrebă nerăbdător Rowan.

Se simțea mai bine decât își amintea să se fi simțit vreodată. Inima îi bătea în piept într-un ritm plăcut și lumea i se părea mai plină de culoare. Își întinse picioarele, care încă îl furnicau în mod plăcut.

— Nici n-ar fi trebuit să-l folosesc, dacă nu l-ai fi otrăvit tu! spuse Ivy, uitându-se urât la Clothilde.

Rowan căscă ochii, amintindu-și de fapta nelegiuită.

— A fost neașteptat de ușor, ridică din umeri Clothilde și se gândiră toți trei la nepriceperea lui ca degustător.

— Ei bine, a fost o faptă mășavă, spuse Ivy înfuriată. Ar fi putut muri! Și pentru ce? Ce ți-a făcut?

— Rowan nu s-a aflat nicio clipă în pericol. Nu a fost decât o mică doză de arbaț...

Auzind acestea, bietul degustător gemu. Era o otrăvă elementară, una pe care orice boboc ar fi identificat-o.

— ... și dacă tu nu ai fi putut să-l vindeci, aveam eu antidotul, adăugă Clothilde, scoțând din buzunar o fiolă mică. Ivy, numai așa puteam fi sigură că tu ești cea care mi s-a spus că ești.

— Ce înseamnă asta? Ivy bombănea, spunând că nu reușește să înțeleagă de ce otrăvirea prietenului ei fusese o etapă necesară.

— Trebuia ca Cecil să îți fi explicat deja totul.

Era enervată și oarecum supărata.

— N-a fost înțelept să amân atât de mult, continuă ea. Acum trebuie să o fac eu.

— Unchiul meu nu a adus niciodată vorba despre tine. Și eu nu știu nimic despre vreo întâlnire, se burzului Ivy.

Auzind acestea, Clothilde reveni la un ton mai potolit.

— Nu, bănuiesc că nu. Învoiala s-a făcut cu mult timp în urmă. Erai doar o copilă. Făcu o pauză. Ivy, l-am otrăvit pe Rowan pentru a-ți da ocazia să-l vindeci.

Se întoarse către degustător, concentrată:

— Îmi cer scuze, Rowan.

Clătinând din cap, Rowan îi acceptă scuzele, buimăcit.

— Trebuia să știu dacă tu ești aceea.

Ochii de cristal ai Clothildei clipiră.

— Aceea? Care aceea?

Exact în acel moment soarele se hotărî să străpungă noaptea, declarând în mod oficial începutul unei noi dimineți. Lumina blândă tremură pe podeaua de scânduri, înaintând de-a curmezișul ei pentru a atinge peretele. Și elimină complet distanța, așa cum poate lumina soarelui să o facă uneori.

— Nobilul Vlăstar, care a venit să salveze tărâmul Caux.

Capitolul douăzeci și nouă - Pietre mesager

Este o situație ciudată să fii într-o zi cineva, iar a doua zi altcineva, complet diferit. Ia închipuiți-vă: sunteți ceva și adormiți, iar când vă treziți, ați devenit total altceva; două stări, separate doar de liniștea și odihna viselor voastre. Timp de unsprezece ani, Ivy Manx s-a jucat liniștită pe malurile de calcar ale râului Marcel și a făcut experiențe în grădină și în atelier. Era cu adevărat uluitor să afle – așa cum tocmai se întâmplase – că unchiul ei și Axle îi ascuseseră ceva în toți acești ani, ceva extrem de important.

Și-apoi, să se gândească, așa cum trebuia să procedeze Ivy, că dacă ea era cineva complet diferit de ce știuse, atunci poate că și unchiul ei trebuia privit cu totul altfel, dintr-un alt unghi.

Clothilde îi oferea această ocazie.

— Da, Cecil Manx a fost și este farmacopat. Însă nu unul oarecare. Este Maestru farmacopat, ultimul dintr-un lung șir. Unchiul tău – așa cum îl numești tu – era într-o vreme o persoană foarte importantă în Templar.

— Cecil?

— Da. Era sfătuitorul personal al bunului rege.

Asta chiar cerea un efort de imaginație.

— Al regelui Verdegris? Ești sigură?

— Da. Era farmacopatul personal al regelui.

În scurt timp, copiii avură șansa să afle despre bătrânul rege, despre colecțiile lui mari și minunate, în special cele de cărți și de planșe medicinale, pe care le ținea în Biblioteca de la Rocamadour. Aflară despre prezența lui Cecil acolo și de rolul lui în acele vremuri blânde, despre descoperirile lui (era un cercetător perseverent, răbdător, care făcuse multe inovații în arta vindecării – o întreagă aripă a unuia dintre cele mai prestigioase colegii îi purta numele!). Capacitățile sale de a face descoperiri erau nelimitate; îndemânarea de a folosi plante tămăduitoare era legendară.

Imaginația vie a lui Ivy putea cu ușurință să recreeze o misterioasă scenă de conversație serioasă între unchiul ei și bunul rege Verdegris, deși asupra ei mai plutea încă o undă de neîncredere. După ce Clothilde încheie, Ivy se simțea și mai nelămurită decât fusese la începutul povestirii. Se întreba cum de ajunsese această domniță de neam nobil să-l cunoască pe unchiul ei – și mai ales ce avea asta de-a face cu ea.

— Erai și tu în Templar pe atunci, să înțeleg? Întrebă Ivy cu oarecare timiditate.

— Desigur, răspunse Clothilde, netezindu-și o cută invizibilă a rochiei. Dar nu l-am cunoscut pe Cecil decât mai târziu. Și trebuie să adaug că, fără îndoială, dispariția lui îmi creează acum mari probleme.

— Și atunci când a plecat regele? Întrebă Rowan.

— Unchiul lui Ivy a plecat fără vâlvă. Ca mulți alți oameni ai timpurilor de demult, a așteptat.

— Ce a așteptat?

— Să se îplinească Profeția. Te-a așteptat pe tine, se pare.

Peste cei trei se așternu liniștea.

— Profeția asta, ești sigură că are legătură cu mine?

— Sigură? pufni cu dispreț, întorcându-se cu spatele la fereastră, unde Ivy avusese impresia că își admirase până atunci propria imagine.

— Din păcate, sunt sigură.

Își ținea capul sus, cu maxilarele încleștate. În lumina dimineții, profilul ei strălucea spre Ivy ca o monedă de aur.

— Înainte de povestea cu acel elixir, nu aș fi fost. Dar lucrurile se întâmplă așa cum e scris.

Copiii nu putură să nu remarce dezamăgirea amară ce îi umplea glasul.

În liniștea care urmă, Rowan se ridică pentru a-și dezmoři picioarele și, însoțit de Măcușor, care țopăia alături de el, se întoarse spre șemineul unde zăcuse când se simțise rău.

— Ăăă, Ivy, șopti Rowan. Vii puțin încoace?

Degustătorul se odihni pe o piatră foarte interesantă.

— 479 de cioți ... până la Pimcaux, citiră împreună.

O scurtă privire peste umăr le confirmă faptul că din nou Clothilde era la fereastră.

— Se pare că ne apropiem, sublinie Rowan.

— Da, spuse Ivy, întinzând mâna să atingă piatra.

Era netedă, cioplită de o mână pricepută, cu o scriere complicată, așa cum văzuseră și în Pădurea Sudică.

— Pare caldă. Uite, pune mâna!

Măinile lor – cea mică și delicată a lui Ivy și cea puțin mai puternică a lui Rowan – se odihniră una lângă alta pe vechea lespede.

— E o piatră mesager, se auzi brusc din spatele lor vocea mândră a Clothildei.

Copiii tresăriră.

— Odinioară, pietrele mesager se aflau peste tot – la fiecare răscruce sau chiar pe cea din urmă potecă; se întâmpla pe când Verdegris era aici. Dacă te rătăceai, păreau să crească din pământ lângă tine exact acolo unde aveai nevoie de ele. Acum însă pietrele mesager sunt foarte rare, căci noul rege le-a închis pe toate. Prin natura lor, atunci când se deplasează, se schimbă și informațiile pe care le dau.

— Ce înseamnă? Întrebă Rowan, după ce-și reveni puțin din sperietură.

— Păi, aș spune că e destul de clar. Ia să vedem: asta spune 479 de cioți...

— Ce-i un ciot? o întrerupse el.

Privirea ei îl avertiză să n-o mai întrerupă vreodată.

— O veche măsură pentru distanțe.

Cei doi așteptară ca ea să continue.

— Cu aproximație, unei persoane i-ar lua cam o oră să parcurgă un ciot. Eu însă am mers și mai repede, adăugă ea, zâmbind cu satisfacție.

— Asta înseamnă că ne aflăm în apropiere de Pimcaux? Întrebă Ivy plină de speranță.

— Nici pe departe.

— Ai fost acolo?

— Bineînțeles. De acolo sunt.

Clothilde examinează cele două fețe buimăcite și izbucni deodată într-un râs înviorător.

— Iar ca să ajung acolo, continuă ea, sau oriunde altundeva, am nevoie de un estacagiu. De cel care se află sub podețul de acolo, cea mai apropiată estacadă. Dacă vrem să plecăm vreodată de pe insula asta, avem nevoie de ceva de la el.

— Insulă?

Ivy alergă la fereastră. Nu încăpea îndoială, se aflau în mijlocul unui lac mare și calm. Cum de nu observase? Întregul lac era punctat de insule minuscule, cât vedeau cu ochii, fiecare ca o mingiuță verde plutind pe apa nemișcată. Un abur alb acoperea suprafața lacului, sub soarele care devenea tot mai puternic.

— Unde ne aflăm? întrebă ea.

— În Ținutul Lacurilor.

— Ținutul Lacurilor?

Ivy nu putea pricepe cum de călătoriseră atât de departe pe sub pământ. Trecuseră, nu se știe cum, pe sub întreaga Pădure Sudică și ajunseseră la aceste minunate ape, despre care se spunea odată că aveau puteri tămăduitoare.

— Vă aflați într-o Cabană regală, le explică Clothilde. Există mai multe în tot regatul, toate identice, toate pregătite pentru întoarcerea regelui.

Ivy își dădu acum seama că și coliba din Pădurea Sudică era tot una dintre ele.

— Ceva îmi spune că nu te referi la regele Mătrăgună, zise Rowan.

— Vorbesc despre bunicul meu. Regele Verdegris.

— Prințesa Violeta a avut o fată? Ivy se gândi la povestea descoperită de Rowan în *Atlas*. Dar și la însemnul florii de cincifoi, care apăruse pe fața Clothildei în Subpădure. Chiar că era de neam ales.

Domnița cea înaltă încuviință din cap și își strânse mai bine părul. Privi enormul lac așa cum l-ar privi stăpâna lui.

Copiii rămaseră muți de uimire.

— Dar cum o să ajungi acolo? întrebă Ivy în cele din urmă, uitându-se pe fereastră la frumoasa priveliște. Estacada face legătura între insulele de colo. Între ele și noi nu e altceva decât apă!

— Înot, cum altfel!

Cu aceste vorbe, Clothilde deschise ușa cabanei și făcu doi pași mari, plonjând grațioasă în lumina dimineții.

Dacă pe cei doi plecarea ei îi lăsă cu gura căscată, nu avu aproape niciun efect asupra mistrețului, care își molfăia coada cu îndârjire.

Capitolul treizeci - Sfârleze de vânt

De îndată ce domnița cea înaltă părăsi încăperea, starea celor doi se schimbă din nou. De data asta, îi copleşii o nerăbdare mohorâtă, iar îngândurarea alungată de strălucirea Clothildei își aruncă din nou asupra lor umbra cenușie. Ivy avea senzația că așteaptă să se întâmple ceva.

— Profeția asta, începu fata. Nu scrie nimic despre ea în *Atlasul* lui Axle?

— Nimic, clătină din cap Rowan.

— Când eram la estacadă, Axle mi-a spus că Cecil a plecat la Temple în locul meu.

— De ce? Ca să te apere? Poate din cauza asta nu ți-a spus nimic despre ea. Făcu un semn cu capul înspre ușă. Ivy, pe mine mă sperie.

Ivy dădu din cap, în semn că e de acord cu el. Știa totuși că au nevoie de ea ca să plece de pe insulă, așa că încercă din răspuț să-și scoată din minte faptul că ea îi otrăvise prietenul cu arbalț.

Cei doi se înghesuiră pe piatra mesager, care acum, spre neliniștea lor, părea să se afle cam prea aproape de ușa cea mică și de treptele întunecate dinspre Subpădure.

— Doar nu crezi că Expulzatul ar fi putut să ne urmărească până aici, nu? Ivy aruncă o privire înapoi către hornul de piatră.

Rowan fu străbătut de un fior care îi accentuă și mai tare gândurile negre.

— Nu cred. Oricum, suntem blocați aici. Uită-te la toată apa asta!

Erau înconjurați de clipocitul blând, dar persistent al apei care lovea ușor insula și bătrâna cabană. Rowan, deși destul de athletic, nu era un înotător prea bun, chiar de-ar fi avut echipamentul potrivit. Apa îi dădea degustătorului un sentiment de nervozitate și, ca să nu-i împărtășească asta noii lui prietene, preferă să recapituleze scurta lui întâlnire cu moartea. Îi reveni în fața ochilor imaginea lui Vidal Vinegret și, odată cu ea, și amintirea unor lucruri învățate la Breaslă. Inima aproape că i se opri.

— Problema cu Expulzații este că sunt insistenți. Nu dau greș niciodată. N-o să se întoarcă la Rocamadour cu mâna goală. Nu are voie.

Ivy se încruntă. Asta nu se potrivea deloc cu planul ei de a-și găsi unchiul.

— Mă întreb dacă asta e valabil și pentru domnul Flux, șopti ea. Era ca o căpușă, mic, dar insistent.

Domnița în alb se întoarse foarte repede și un zgomot, asemănător unui clic-clac, îi anunță venirea; odată cu ea apărură și soarele. Ușa se deschise și Clothilde intră ținând ceva ce îi păru lui Ivy un fel de umbrelă veche. Obiectul era bine pliat, ca orice umbrelă, numai că nu era acoperit cu material impermeabil, ceea ce îl făcea absolut inutil în caz de furtună. Avea un harnașament care prindea în diagonală pieptul și umerii, iar de mâner atârna legănându-se un mic șnur care părea să fie folosit la deschidere.

— Una pentru tine și cealaltă pentru tine.

Clothilde îi înmână fiecăruia câte un obiect identic.

— Ce...? începu Ivy.

— Sfârleze de vânt, zâmbi Clothilde radioasă.

— Ce fel de sfârleze? întrebă Rowan, căscând gura.

— Sfârleze de vânt, pentru zburat. De la estacagiu. Sunt niște oameni foarte inventivi, nu credeți? Uneori sunt chiar foarte folositori. Ciudați, totuși, absolut toți.

Într-adevăr, jucăria părea bine alcătuită, deși neverosimilă. Era mai grea decât i se păruse lui Ivy și nu prea părea potrivită să zboare. Din tija centrală se desfășeau patru lopeți care probabil se puteau învârti suficient de puternic pentru a o transporta dintr-un loc în altul.

— Nu e periculos?

— Nu. Clothilde îi aruncă o privire aspră. Zău așa! Ar trebui să te liniștești un pic.

— Și cu Măcușor cum rămâne? întrebă Ivy.

Aveau numai trei sfârleze de vânt.

— Măcușor? Ce caraghios! Porcii nu zboară! râse, amuzată de idee.

Clothilde pocni din degete și imediat Măcușor sări spre ea, abandonându-l pe Rowan. Ea se aplecă și începu să șoptească la urechea ciulită a mistrețului alb ceva ce părea o confesiune neobișnuit de lungă făcută unui animal. Ivy și Rowan schimbau priviri îngrijorate. Apoi Clothilde se ridică și făcu un pas înapoi, în timp ce prin ușa deschisă se întrezărea noua dimineată.

— Vedeți voi, Măcușor se duce acasă.

— Acasă? strigă Ivy. Începuse să îi placă tovărășia mistrețului alb.

— Nu! îi împărtăși Rowan sentimentele, căci, la urma urmei, Măcușor contribuise la salvarea lui, iar băiatul se atașa cu ușurință de orice fel de porci.

— Cum? Nu vă prostiți! Avem nevoie de ea ca să chemăm pe cineva în ajutor. Rapid. Măcușor știe drumul, nu e departe de aici, dacă mergi în linie dreaptă.

Ivy își petrecu brațele în jurul gâtului lat și muscular al mistrețului. Mirosea ca un îngheț neașteptat, rece și curat.

— La revedere, Măcușor! Ai grijă de tine, îi șopti ea, în timp ce Rowan scărpină animalul după ureche.

— Acum du-te, repede, îi comandă Clothilde.

Cum o auzi, uriașul mistreț alb se întoarse și tropăi cu copitele sale despicate de-a curmezișul podelei cabanei, apoi, cu mai puțină grație decât stăpâna sa, dar destul de sprinten, plonjă pe burtă în apele Ținutului Lacurilor. Ivy privi din prag animalul care înainta surprinzător de iute, dispărând în ceață.

Sfârlezele – făcute pe măsura unui estacagiu – se dovediră a fi în stare bună de funcționare. Șnururile de tragere scoaseră un clinchet plăcut când fură încercate, iar lopețile se desfășurară toate și se întinseră, începând să se rotească ușor, gata de acțiune. După un minut sau două, dispozitivele chiar începură să îi ridice în aer pe purtători, care fură cuprinși, în consecință, de o senzație de voioșie, după ce dispărură balansul de la început.

Ivy era cea mai mică dintre cei trei, așa că avea cele mai puține probleme cu păstrarea unei înălțimi suficiente, deși, oricât încerca, invenția aceea nu zbura mai sus de câteva zeci de centimetri deasupra apei. Părea construită astfel încât să îl facă pe călător aproape să atingă suprafața apei, ducându-l parcă într-o plăcută plimbare de duminică, fără grija că vremea se va schimba pe neașteptate.

Dar sfârleaza lui Rowan părea că are apucături mai personale. Roba lui amenință imediat să îi intre în apă, așa că el se văzu obligat să o adune cu mâna liberă și să o țină ridicată ca să nu se ude prea mult și să devină prea grea pentru zbor. Aceasta îngreună pe dată lucrurile, căci dispozitivul era mai ușor de manevrat cu două mâini. În plus, trebuia să facă față și problemelor suplimentare cauzate de numeroasele sale buzunare, ce conțineau calabalâcul reglementar care îl însoțea pe un băiat cu statutul lui, mult mai obișnuit cu degustatul decât cu zborul.

Clothilde, nu mai e cazul să o spunem, era specialistă în toate subtilitățile zborului. Plutea uneori cam nerăbdătoare pe suprafața netedă a apei – în felul celor ce nu admit imperfecțiunea –, dându-i sfaturi concise degustătorului aflat la ananghie.

— Îndreaptă-ți brațul! Relaxează umărul! Ține sfârleaza perfect verticală, altfel o să faci o baie.

Era înnebunitor, dar Rowan reuși până la urmă să stăpânească zborul, nu cu foarte multă grație, dar destul de eficient, spera el, încât să ajungă unde trebuia. Se îndreptau către un loc despre care domnița îi asigurase că era la scurtă distanță peste ape pe cea mai mare dintre insule, de unde, dacă totul mergea conform planului, aveau să porceadă cât mai repede spre Templar.

Erau cu toții de acord, nici că exista un loc mai frumos pentru un zbor matinal. Ținutul Lacurilor era una dintre bijuteriile naturii din Caux, o zonă întinsă și adâncă, aflată la picioarele Nodurilor Povârните. Apele erau presărate cu insulițe plăcute – mici cocoșe verzi ale căror spinări despica valurile. Rochia Clothildei se umfla afectată sub ea, refuzând să se lase lovită de briză; reușea să rămână uscată și pură, în ciuda partidei de înot de mai devreme. Zbura în frunte, urmată de Rowan și de Ivy.

Soarele era aproape deasupra munților din răsărit, iar Rowan, care de când își amintea nutrise speranța să vadă Nodurile Povârните la față locului, simți cum se naște în el un val de bucurie, acel sentiment pe care ți-l creează numai marile vârfuri acoperite de zăpadă. Erau chiar munții la care visase de nenumărate ori! Ivy, la rândul ei, se simți pe dată mică și copleșită de emoție; contrastul dintre stâncă și imaginea ei reflectată în apă îi tăia respirația. Acolo, sus, vârfurile se ridicau din pământ spre culmi zimțate în înaltul cerului albastru și printre ele, pe undeva, Măcușor își croia, poate, drumul. Pe când înainta huruind, cu sticla de coniac bine prinsă la brâu, Ivy se întreba ce șanse avea mistrețul să-și ducă la capăt călătoria.

Apoi, pe când ocoleau o insulă neobișnuit de mare, văzură în sfârșit semne de viață. În fața lor se ridicau două turle solide, cu vârfurile ținând în direcții opuse, așa că Rowan și Ivy cercetară nerăbdători apele. Turnurile pântecoase, unite în partea centrală de o pasarelă acoperită, erau misterioase și interesante, dar, spre regretul lui Ivy, nu înspre acel loc se îndrepta grupul. De fapt, Clothilde chiar mări viteza.

Mai aveau de înfruntat o problemă: una atmosferică. Apa, care în timpul dimineții fusese liniștită ca o oglindă, forma acum sub ei mici valuri șfichiuitoare, iar unele aveau chiar cununi de spumă. Observase și Ivy. Zborul este mai sigur și mai lesne atunci când nu există vânturi neastâmpărate cu care să te lupti. Din fericire, se părea că vânturile îi duceau spre destinația dorită și nu în direcția opusă, dar, ca și cum le-ar fi jucat un fel de farsă crudă, păreau și să-i împingă tot mai jos, iar atunci când rafalele băteau dinspre munte, erau în mare pericol să fie loviți și izbiți de valuri.

Rowan, care rămăsese în urmă, se lupta de zor cu aceste vânturi păguboase. Sfârleaza lui nu fusese prea cooperantă de când îl ridicase în zbor, iar acum era clar că își pierdea puterile. El observă îngrijorat că zbura tot mai jos și uneori era chiar obligat să-și ridice călcâiele. Îi trecuse prin minte să se oprească pentru scurt timp pe una dintre insulele din apropiere, dar acest gând fu învins de teama că n-o să mai fie în stare să-și pomească iar dispozitivul. În plus, fu îmboldit și de convingerea că întrezărise o pereche de ochi care îl priveau de la o fereastră îngustă și întunecată a unuia dintre cele două turnuri și care dispărură la fel de iute cum apăruseră.

— Se schimbă vremea, îi strigă Ivy Clothildei, care era în fața ei, însă vântul nu-i purtă vorbele către domniță.

Ivy se întoarse să vadă ce face prietenul ei și observă că picioarele îi intrau din când în când în apă. Pierdea rapid înălțime, iar în curând avea să

fie nevoit să înoate. Își mână înainte sfârleaza și în sfârșit reuși să atragă atenția Clothildei.

— Să aterizăm pe insula aia cu turnuri? o întrebă.

Spera că se puteau întoarce.

— Nu-i o idee bună.

— Nu cred că sfârleaza lui o să mai reziste mult!

Chiar așa și era; lopețile lui Rowan tușiră și se opriră, apoi reveniră la viață.

— Insula Turnurilor este un avanpost al Mătrăgunelor, îi strigă Clothilde peste umăr.

În față, Ivy văzu bucuroasă că se apropiau de cea mai mare dintre insulele de pe lac, numită Eath. Clothilde făcuse cale întoarsă și coborâse exact la timp pentru a-l prinde de guler pe degustător și a-l trage după ea, plin de apă.

În acest mod neelegant, ud learcă și târât prin valuri, ajunse Rowan pe malul unui vechi loc de refugiu.

Aici, pe insula care era de departe cea mai mare dintre toate, întâlnirea dintre lac și Noduri crea un contrast dramatic între apă și stâncă. Tot aici, din cauza formei munților și a originii vânturilor de deasupra, se găsea unul dintre cele mai periculoase locuri în care să aștepți să treacă Anotimpul Vânturilor. Era faimos pentru cât era de primejdios. Numărul mare de construcții din lemn de pe insulă nu se potrivea cu un astfel de asalt; pe vremuri, un îngrijitor răspundea de izolarea clădirilor destul de bine încât să reziste atacurilor Vânturilor, principala lui sarcină fiind baricadarea cu obloane și scânduri a tuturor ferestrelor. Numai că ferestrele erau acum acoperite de vegetație, iar îngrijitorul fusese de mult otrăvit de noii locuitori ai insulei.

Capitolul treizeci și unu - Surorile Mucegai

Ivy își plie sfârleaza până o aduse la o dimensiune destul de mică, apoi își verifică imediat povara. Spre ușurarea ei, sticla de coniac era legată strâns la loc sigur. Se întoarse ca să îl ajute pe Rowan, care până și pe uscat se lupta cu dispozitivul lui; acesta refuza să se pli-eze, iar degustătorul începuse să îl lovească înfuriat, cu picioarele, pe plaja stâncoasă pe care Clothilde îl pusese, sub forma unei grămezi deloc elegante. Nemișcată, domnița stătea în bătaia vântului dezlănțuit, lângă niște bolovani acoperiți de ferigi, meniți să apere o clădire ce părea construită dintr-o imitație de cărămizi și tencuială din buruieni.

— Oare cine ar putea locui aici? se miră Ivy.

Degustătorul se opri, cu o expresie de iritare pe față, și își pipăi roba. În cele din urmă, cu un oftat de ușurare, scoase dintr-un buzunar interior *Atlasul* lui Axle, umflat și plin de apă de pe urma partidei de înot.

Copiii se înghesuiră în jurul lui; Ivy se bucura să vadă coperta cunoscută pe un tărâm atât de necunoscut lor.

— E tot flească, se tângui Rowan.

— O să se usuce. Ce cauți?

Rowan începuse să răsfoiască paginile lipite de apa lacului, până când ajunse la o porțiune în care erau informații despre insula Eath.

— „O vizită pe insula Eath era cândva un adevărat privilegiu, de care se bucurau puțini locuitori din Caux. Cu toate acestea, în prezent veți observa că vremurile bune ale refu-giului au apus”, citi Rowan paginile ce fluturau în vânt.

— Mie-mi spui? fu de acord Ivy.

— „Cei ce rămân acolo așteaptă ziua în care pădurile se vor reîntoarce la adevărata lor natură. Încercările lor de a invoca spiritele plantelor au dus însă doar la cotropirea castelului de către plante și la ruina lui.” În tăcere, Rowan trecu rapid cu privirea peste restul pasajului, pentru a afla câte ceva despre gazdele lor.

— Grozav, spuse el morocănos. Fii atentă la asta: „În cazul în care ajungeți pe Eath, sunteți sfătuiți să nu purtați robă de degustător sau de receptor, pentru că este greu de spus care dintre cele două îndeletniciri este mai detestată acolo.”

— Dar nu avem unde să mergem în altă parte, îi aminti Ivy.

Rowan se gândi la ochii amenințători pe care îi zărise din aer pe când ocoleau insula celor două turnuri.

— Trebuie să intrăm undeva, la adăpost de Vânturi, adă-ugă îngrijorată Ivy.

Vânturile din Caux suflă dinspre nord și se învârtesc prin Nodurile Povârnite, unde își măresc viteza și forța, așa cum o fac dintotdeauna, an după an, în aceeași perioadă. Ciudate și cumplite, Vânturile strecoară fiori reci în oase și, după cum e scris, gânduri rele în inimile slabe.

Deasupra țărmlui acoperit de buruieni, undeva în depărtare, rochia albă a Clothildei strălucea pe fundalul unui grup de clădiri în ruină. Le salută pe gazdele lor, indiferentă la ce făceau copiii, și, fără să arunce nicio privire înapoi, dispăru înăuntru.

— Da, cred că da, răspunse sec Rowan. Călătoria fusese extrem de obositoare pentru el, iar acum era înghețat și ud și neobișnuit cu o astfel de purtare, pe care o găsea nepoliticoasă. Era cuprins de regrete. Dacă ar mai fi putut, s-ar fi adăpostit în Templar din calea năprasnicelor Vânturi, ca orice om civilizat. Știa unde îi era locul și cu siguranță nu era aici.

Cu greu, cei doi se opintiră spre refugiu, mergând împotriva vântului.

Eath, pe vremuri o destinație foarte căutată, era acum o ruină sortită paraginii. Marile sale turnuri de lemn și drumurile frumos umbrite cu bolți de verdeață zăceau putrezite și distruse. Sala principală de la intrare fusese cotropită de buruieni și dormita în întuneric. Un sânger falnic creștea printr-o gaură din dușumea, iar lăstari izolați ieșeau dintre scânduri și de sub covorul distrus. Din tavanul prin care se vedea cerul picurau stropi cenușii; cu greu s-ar fi crezut că încăperea aceea face parte dintr-o clădire. „Ăsta nu e un refugiu”, gândi Ivy. Vânturile aveau să se strecoare cu ușurință printre scândurile podelei și prin crăpăturile pereților; de fapt, pe oriunde aveau să găsească un loc cât de mic.

O găsiră pe Clothilde stând liniștită de vorbă cu trei ființe mai mult decât ciudate. Dacă acele trei femei care le erau gazde avuseseră vreodată vreo urmă de frumusețe, aceasta fusese de mult distrusă de umezeală. Stăteau lângă un morman de oase acoperite de mușchi, ghemuite lângă un foc firav, care șuiera fără vlagă, amenințând să se stingă în orice clipă. Pe fața celei dintâi creșteau mici ciuperci gălbui, atât de multe, încât toată pielea îi era plină de gloduri. Cea de-a doua era înfășurată într-o pelerină de mușchi și ferigi ce creșteau în jurul ei, atât de bine prinse, încât se părea că nu mai avea cum să le îndepărteze vreodată. O familie de melci își făcuse culcuș pe umerii săi. Ultima dintre surorile Mucegai, căci acesta le era numele, era plină de mucegai pe pielea marmorată, iar carnea părea că stă să i se sfărâme, ca o brânză bine învechită. Beau împreună dintr-o ditamai stacana de ceai, întunecat și urât mirositor, pe care o treceau cu conștiinciozitate de la una la alta.

La apariția lui Ivy, discuția se întrerupse. Cea mai înaltă dintre ele, ce aducea cu un copac, își înfipse un cot osos în pântecul celei de lângă ea, făcând un semn cu capul spre ușă, unde apăruseră copiii. Îi venise rândul la stacana de ceai și brusc aruncă băutura întunecată în fața ei pe covorul uzat, iar surorile se grăbiră să descifreze mesajul. Se holbară la frunzele umede și se scârpinară în bărbii.

— Pădurea se va trezi, croncâni cea cu veșmânt de iederă.

— Dar plante întunecate se amestecă cu cele ale luminii, avertiză sora înciupercată.

— Un rege va fi tămăduit de un copil, profeți sora cu desen de mucegai.

Surorile își ridicară privirile.

— Ea este, o arătară ele pe Ivy cu degetul. Stă chiar acolo, lângă degustător.

Ea căscă gura, plină de uimire, dar o închise pe dată când auzi cuvintele ce urmau.

— Fata e binevenită. El însă nu.

Timp de câteva minute, vocile lor croncăniră că acolo nu are ce căuta un membru al Breslei, până când Clothilde, foarte enervată, le întrerupse.

— Doamnelor, le explică ea, cu ceva nerăbdare, Rowan Truax este oaspetele meu, prin urmare și al vostru. Deși este într-adevăr un învățacel al Breslei, trebuie să fie tratat nepărtinitor. În plus, adăugă după un moment de gândire, el a renunțat la însărcinarea oficială pentru că nu a reușit să-și exercite îndatoririle.

Clothilde chiar obținuse un mare succes, convingându-le pe cele trei surori să accepte prezența unui degustător, dar când își văzu camera păraginită, Rowan se întrebă dacă nu cumva ar fi fost mai în siguranță afară, pradă stihilor. Își croi drum printr-un strat de iarbă de zizanie (era sigur că asta era), crescută printre scândurile sparte din dușumea, și până la urmă reuși să dibuiască un mic pat de ierburi și o măsuță.

Făcu o baie cu apă abia încropită și tulbure, apoi, după ce își goli dezamăgit buzunarele umede, își aranjă cu grijă di-feritele instrumente și ustensile, alături de prea-iubitul *Atlas*, deschis, ca să se usuce. Roba trebuia curățată și reparată, după tipicul pe care îl învățase de-a lungul atâtor ani de pregătire, și Rowan avu bucuria să-și găsească într-unul dintre buzunărașe trusa de cusut, încă în stare bună.

Însă, când ieși din baie, i se opri inima văzând că veșmântul lui de degustător nu se mai vedea pe nicăieri. În locul lui, pe pat, se afla o robă verde, ușor mucegăită. Nu se împăca deloc cu gândul că altcineva ținea în mână roba lui de degustător, așa că porni să o caute pe Ivy pentru a i se plânga.

Camera ei se afla imediat după holul plin de crăpături. Pe când își croia drum pe covorul putrezit, auzi de undeva un pian singuratic; pesemne că gazdele lor aveau și alte pasiuni în afară de frunzele de ceai. Pereții scorjiți, tavanele lăsate, totul era plin de petele întunecate și de materia vegetală în descompunere din licorile lor dense. După câte se părea, când făceau preziceri, surorile Mucegai își aruncau ceaiul pe unde apucau.

Surprins, Rowan găsi ușa lui Ivy întredeschisă. Când o împinse, aceasta protestă cu un scârțâit al balamalelor încărcate de rugină. În timp ce-și dregea glasul pentru a-și anunța vizita, aruncând o privire în cameră, se trezi în fața unei scene la care nu se așteptase. Înăuntru, lângă Ivy, se afla Clothilde. Ținea în mână sticla cea prețioasă.

— Hei! strigă el, uitând complet de roba dispărută. Este a lui Ivy!

Clothilde se întoarse spre el, rotind sticla în interiorul căreia se învârteja lichidul chihlimburiu.

— Ce gust are, degustătorule? Ori nu știi să spui?

Îngrijorat, Rowan observă că Ivy nu se trezise și un gând sumbru îi trecu prin minte. Dacă o otrăvise și pe ea Clothilde?

— Ce i-ai făcut lui Ivy?

O privi mânios. Atenția îi fu o clipă atrasă de niște băți ritmate, bătăile inimii lui. Băiatul își strigă tare prietena, uitându-se îngrijorat la ea, dar fetița nu făcu nicio mișcare.

La început nu știu sigur dacă nu cumva era o iluzie provocată de micul felinar din cameră, căci sticla din mâna palidă a domniței emana o strălucire neobișnuită. Lumina nestematei scânteia straniu. Exagera linia curbată a sprâncenelor Clothildei, făcând-o deodată să pară bătrână și lacomă, în timp ce Rowan deveni dintr-odată arțăgos și răutăcios. Ivy, în schimb, era înconjurată de aura pașnică a unui copil. (Lăsa chiar să-i scape un mic oftat somnoros.)

Ușurat, Rowan își dădu atunci seama că prietena lui pă-re-a pur și simplu adormită; avea respirația și culoarea cuiva care doarme buștean. Totuși, nu se trezea. O strigă din nou.

— Toți anii ăștia! murmura Clothilde. Pentru asta! Din partea unui copil!

Ca și cum ar fi fost alimentată de forța pasiunii ei, strălucirea crescuse treptat pe măsură ce vorbea.

— O răspundere atât de mare pe capul cuiva atât de tânăr!

Lumina ce ieșea din mâna Clothildei devenise aproape insuportabil de strălucitoare. Însă Rowan nu-și putea dezlipi ochii de la ea. Nestemata scânteia magnific, iar lichidul ca de ambră se rostogolea în sticlă gros și vâscos. Se simți ca și cum s-ar fi aflat pe un vas, legănându-se și rostogolindu-se odată cu elixirul; stomacul i se agita violent. Fereastra se deschise brusc, spărgându-se; vânturile șfichiuiră rochia Clothildei, care începu să fluture în jurul ei precum pânzele unei corăbii.

— Oare cunoști, poți să-ți imaginezi valoarea unui astfel de lucru? Dacă ar fi să cadă în mâini nepotrivite...

Rowan se întrebă înfiorat dacă nu cumva chiar asta se și întâmplase.

Trase adânc aer în piept, încercând să-și amintească lecțiile de dezarmare pe care le învățase în cadrul Breslei.

O clipă, degustătorul crezu că poate să recupereze sticla. Se mișcă însă prea încet, exact atunci când nestemata scăpără, dezvăluindu-și puterea magică; o lumină strălucitoare, rapidă și puternică. Degetele lungi ale Clothildei, până adineauri atât de delicate, păreau acum o gheară înțeleștată, iar strălucirea albă se revărsa dintre ele. Deodată ea țipă ca și cum s-ar fi ars și își trase înapoi mâna îndurerată, lăsând o secundă sticla acolo, suspendată în aer, într-o imposibilă stare de plutire.

Apoi, așa cum era de așteptat, sticluța se prăbuși pe podea și se sparse.

O aromă cunoscută, grea, învălui camera și o trezi până la urmă pe Ivy, spre ușurarea lui Rowan.

— Ce-ai făcut?! exclamă fata, cu voce răgușită.

Îngrozit, Rowan observă că Ivy se uita la el. Privind în jos, descoperi surprins că ținea în palme nestemata unchiului ei. De jur împrejurul lui, lichidul chihlimbariu al licorii era înghițit rapid de podeaua însetată.

— Nu mi-a plăcut niciodată mirosul aceluia parfum, spuse Clothilde adulmecând.

Deși Rowan renunțase la Breaslă, era totuși un produs al acesteia, iar în adâncul sufletului avea un mare respect față de neprețuita nestemată, amuleta supremă în fața otrăvurilor și a relelor de tot felul. Dar niciodată până atunci nu mai ținuse una în mână. O simți atârnându-i în palmă neașteptat de grea, iar șanțurile forme ei naturale dădeau impresia că piatra fusese de fapt tăiată de mâna cuiva, sculptată ca pentru a reprezenta vag o creatură înaripată, cu aripile pliate în jurul corpului, așteptând să-și ia zborul. Ai fi zis că e coconul unei insecte. Era și mai caldă decât se așteptase. Pe scurt, Rowan avu brusc impresia că se potrivea de minune în palma lui, ca și cum ar fi fost o prelungire naturală a acesteia.

— Sticla! Ai spart-o, iar elixirul s-a pierdut!

Ivy îl fulgera cu privirea, turbată de furie.

— Nu! Ea încerca să o fure! își aminti degustătorul. Am intrat și am prins-o asupra faptului.

— Asta-i o prostie, îi respinse Clothilde acuzațiile cu un gest al mâinii. Am venit să văd ce face Ivy. În schimb, dă-mi voie să întreb, tu ce căutai aici, degustătorule?

Rowan aproape că tremura de furie.

— Am venit să-mi caut roba, se răsti el, privind-o mânios. Mi-a luat-o cineva.

Ridică nestemata, cu intenția de a i-o înapoia imediat proprietarului ei de drept, dar ceva îi atrase atenția. Crăpătura centrală a pietrei devenise și mai adâncă de când fusese scoasă din sticlă. Înăuntru, nestemata era aproape tăiată în două, iar scobitura din interior era acum și mai evidentă. Părea să scânteieze ca focul.

Ivy o luă imediat înapoi, iar Rowan fu cuprins de o adâncă amărăciune, atât din cauza despărțirii de nestemată, cât și a privirii pe care i-o aruncase prietena lui. Nu știa sigur dacă ea îl credea sau nu.

Capitolul treizeci și doi – Zălogul

Rowan nu-și mai putea ascunde aversiunea față de gazdele lui și de locuința lor scârțâitoare. leși din încăpere ca o furtună în momentul în care Clothilde insinuase că el își dorise nestemata într-atât, încât era gata s-o fure; era înfuriat și pentru că Ivy părea să se ia după spusele ei. Era tare amărât și avea un nod în stomac din cauza privirii ucigătoare pe care i-o aruncase prietena lui. Voia să vadă dacă îi fusese înapoiată roba dispărută. Avea să le reproșeze asta surorilor Mucegai și să facă o plângere.

Ideea de gospodărie a surorilor Mucegai nu avea nicio legătură cu ordinea și reparațiile făcute la timp; ele preferau haosul și ruina. Vechiul refugiu părea o adunătură de clădiri mai mici, legate prin alei de grădină și poteci cu arcade, pe vremuri locuri spectaculoase în care să-ți petreci vara. În întuneric, licărea o lumină, care părea să vină de la un candelabru ce se chinuia să rămână nemișcat. Nimeri peste o ușiță ce ducea la o potecă și o deschise, dar vântul o dădu în lături cu putere. Trebui să-și adune toate forțele pentru a o închide din nou; pe când se chinuia, roba de împrumut îl strângea în spate într-un mod neplăcut, ca o aluzie iritantă la scopul presant al acestei căutări.

Afară se opri, neputând decât să-și imagineze ce se afla în jurul lui, căci noaptea și furtuna cufundaseră totul într-un întuneric de mormânt. Băiatul încercă să nu se gândească la bezna în care se afla, așa că se concentră asupra luminii aurii din fața lui. În licărirea ei începu să vadă lungi tentacule de viță, eliberate de vânt de pe suportul lor. Se zbăteau deasupra arcadei ca niște bice nemiloase, care îi șfichiură lui Rowan obrazii. Își acoperi la timp fața cu brațul ca să nu fie orbit; arcada îi sângera deja. Fu străbătut de un fior la gândul că fusese atât de aproape de o nenorocire și îi veni în minte imaginea Directorului orb Vinegret și a cicatricilor lui noduroase, care fuseseră cândva doi ochi. Oare ce ar putea să-l împingă pe un om să-și ia singur vederea?

Printr-un mic ochi de geam, Rowan privi în interiorul unei încăperi ce fusese odinioară o sufragerie elegantă, dar care în timpul surorilor Mucegai ajunsese un fel de depozit pentru mese și scaune vechi. Abia în acel moment își dădu seama că îi era foame, însă mâna îi împietri în drum spre mânerul ușii. Dinăuntru răzbătea zgomotul cunoscut al unui serviciu de ceai: clinchetul lingurițelor și zgomotul zglobiu al lichidului ce umple o ceașcă, stropi dați din greșeală pe de lături.

— O să ne deranjeze doar o noapte; băiatul recunoscuse glasul răgușit pe care îl atribui surorii înciupercate.

Drept răspuns, se auziră un geamăt și un oftat.

— Un membru al Breslei aici! Țsta nu poate fi semn bun! mormăi cea plină de mucegai.

— Mda, ei, am putea să-l legăm de plută și să-l trimitem spre Insula Turnurilor, sugera cea de-a treia. Planurile ei nu o includ decât pe fată.

Auzind acestea, Rowan uită cu totul de foame.

— A spus că el e căutat, știți doar. S-a pus un zălog pe capul lui. Se oferă o sumă frumușică.

Rowan se trase înapoi înspăimântat.

— Ar putea fi a noastră, dacă-l prindem noi.

Ultimele cuvinte îl făcură pe băiat să se răsucească pe călcâie și s-o pornească spre țarm.

Ajunse imediat afară, luptându-se din nou cu încălceala șfichiuitoare a vițelor. Își feri fața cât putu de bine în timp ce înainta orbește printre tufe, alergând spre țarm. Începuse să plouă, așa că în curând ajunse learcă și, deși în mod normal asta l-ar fi făcut să-și caute un adăpost, acum nici nu se gândi la așa ceva. Începuse să se obișnuiască cu supliciile călătorilor.

În urechi îi mai răsună încă ecoul dureros al conversației pe care o surprinsese.

Nu mă pot preda neamului Taxus dacă nu mă găsesc, se gândi el cu amărăciune. Avusese o zi absolut îngrozitoare: fusese otrăvit chiar de mâinile gazdei lor, primise o sfârlează defectă, apoi își bătuseră joc de el la sosirea în locul ăsta cumplit. Colac peste pupăză, mai rămăsese și fără robă!

În curând avea să termine cu amintirile dureroase de pe aceste tărâmur.

Plaja plină de pietricele forma un mic golf, pe care îl zărise la sosire; își aminti că văzuse acolo o luntre cam șubredă. Orice era bun, cu condiția să plutească. Își croi drum până la ea, împotriva rafalelor de vânt, dar nu-și putu reține un geamăt când văzu în ce stare era barca. În timpul scurtului drum, își imaginase cum pornește pe apă, folosind cu îndemănare vântul după voința și curajul lui. Era o imagine eroică, ar fi fost o plecare eroică.

Curând însă, după ce își șterse șiroaiele de ploaie de pe față, constată că avea două posibilități. Niciuna nu era mai brează. Putea să se agațe de o plută și să spere să traverseze marea întindere de apă fără a avea nici măcar cum să cârmească, sau putea să înhațe o bărcuță cu pedale deteriorată, din cele făcute mai degrabă pentru agrement decât pentru o evadare în pripă. În ambele cazuri, dacă nu ajungea pe fundul lacului, risca să acosteze pe Insula Turnurilor, devenind astfel prizonierul Mătrăgunelor.

Bărcuța cu pedale părea cea mai sigură dintre cele două, așa că se hotărî pentru ea.

Se apucă să dezlege frânghia veche și destrămată, treabă care îi strecură frigul în oase, așa că până la urmă se mulțumi doar să o slăbească într-atât încât să poată porni. Pe când își freca mâinile ca să se încălzească și se așeza, pregătindu-și picioarele pentru pedalat împotriva talazurilor care se spărgeau la țarm, fu cuprins de primul regret.

Nu era cel mai mare dintre toate; păreau să apară nu în ordinea importanței, ci în porții mici, pe care le putea suporta. Rămase însă în barcă, nemișcat, pe gânduri. Își amintise de cartea lui favorită, care se găsea încă acolo unde o lăsase, în cameră. Se gândise la *Atlasul* lui Axle, cu mesajul lui personal, deși enigmatic. *Gustă și informează*. De ce oare îi scrisese estacagiul tocmai acest crez, atât de prețuit de cei din Breaslă? La urma urmelor, Axle disprețuia Breasla Degustătorilor mai mult decât oricare altul. Așa cum se întâmplă adesea cu gândurile, această mică amintire îl duse către spre următorul lui regret.

De la cartea estacagiului, gândul îi zbură, mai intens, la Axle însuși. Și la promisiunea pe care acesta o obținuse de la el înainte de plecare: să rămână alături de Ivy. Chiar avea de gând să-și încalce promisiunea? Tot cântărind acest gând cumplit în minte, în timp ce furtuna și docul se aliaseră ca să-i distrugă bărcuța cu pedale, nu mai putu să fie atent la nimic altceva. Prin urmare, nu observă apariția unei alte persoane pe docul cel șubred. O ființă impunătoare, înveșmântată în alb imaculat, ce părea să aibă în ea o lumină delicată care îi arăta primejdioasa cale.

— N-o să ajungi prea departe cu hârbul ăla, răzbătu până la el prin vânt vocea puternică a Clothildei. Vino la mall!

La sunetul vocii ei, Rowan își alungă regretele apăsătoare și, aruncând o privire peste umăr, începu să pedaleze.

— Mulțumesc, o să-mi încerc norocul la traversarea apei, strigă el cu putere.

— Asta-i o prostie.

Clothilde avea la ea o umbrelă albă de mari dimensiuni și nu-i fu deloc greu să o aplece ușor înainte, astfel încât să o acopere nu numai pe ea, ci și pe căpitanul bărcuței cu pedale. Efectul umbrelei era remarcabil. Nu doar că-l apăra de ploaie, ci îi amintea și de căldura unei zile de vară, așa că în curând Rowan nu mai dori să se desprindă din acest loc confortabil. Brusc copleșit de oboseală, apucă mâna întinsă a Clothildei și se întoarse lângă ea pe docul ceva mai sigur.

— Ești cam nesăbuit, să știi, remarcă ea.

Umbrela cea albă a Clothildei crea o vreme a ei, diferită, descoperi acum Rowan. Se uită împrejur și, spre surprinderea lui, văzu că se aflau într-o oază apărată de ploaia și vântul dezlănțuite, lucru pe care ar trebui să-l facă orice umbrelă. Numai că sub cupola ei albă nu era umbră, ci o zi însorită sau o după-amiază, sau poate strălucirea unui frumos apus de vară; Rowan nu-și dădea prea bine seama, pentru că seara era foarte întunecată, iar umbrela cum nu se poate mai primitoare. Începu să se usuce.

— Cineva le-a spus surorilor Mucegai despre neamul Taxus și aș prefera să nu aștept să mă predea, începu Rowan.

— Cineva?

Rowan dădu din cap.

— Iar tu crezi că eu le-am încurajat, desigur...

— Ăăă...

— Rowan Truax! Nu înțelegi că acum neamul Taxus este cea mai mică problemă pe care o ai? Dacă ești prins de Mătrăgune – sau de oricine altcineva, la urma urmei, care te va da pe mâinile celor din Breaslă – îți dai seama ce te așteaptă?

Clothilde se aplecă spre el, scrutând chipul tânărului degustător în lumina de vară de sub umbrelă. O molie își găsise drum în spațiul protejat al umbrelei, atrasă de lumina caldă, iar Rowan o privi cum zboară de jur împrejur.

— E un viitor sumbru. Vei da ochii cu Directorul, iar ca pedeapsă pentru încălcarea Jurământului, vei fi degâtlejuit. Pedeapsa absolută pentru un degustător dezonorat. Îți vor tăia limba, iar atunci ce vei fi, degustătorule?

Rowan abia îngăimă răspunsul:

— Un Expulzat.

Capitolul treizeci și trei – Plecarea

Dimineața următoare aduse cu ea iluzia unui răsărit. De fapt, o mare parte a nopții se hotărî să rămână acolo, neinvitată, iar Ivy cu greu întrezărea ceva din priveliște de la fereastra camerei ei. Cenușiul întunecat al apelor ce izbeau întăritate insula Eath putea fi distins de norii negri de furtună doar printr-un efort de voință.

Ivy stătea sprijinită de pervaz, privind peisajul mohorât. Își dorea nespus să părăsească insula Eath, cu orice preț. Decorul neprimitor nu o ajuta deloc să alunge amărăciunea cu care se gândea la licoarea pierdută. Axle îi spusese să aibă grijă de ea, dar uite ce se întâmplase. Nu avea cum să o refacă, pentru că nu-și notase observațiile, iar până la urmă ajunsese la experimentarea după ureche a tuturor ingredientelor pe care le folosisese. Oftă, gândindu-se la Hâș, care se tot rotise atunci pe deasupra ei. Dacă ar putea s-o convingă pe pasărea cea arțăgoasă să vorbească, precis că ea ar ști rețeta.

Cu sau fără elixir, trebuia să ajungă la Templar ca să-și găsească unchiul.

Problema era cum s-o facă. În trecut, cabana surorilor Mucegai le oferea oaspeților tot soiul de posibilități, care de care mai încântătoare, de a-și petrece timpul vara, dar odată cu dispariția îngrijitorului din afara sezonului, cele câteva ambarcațiuni care mai rămăseseră fuseseră abandonate, prionite la întâmplare. Ivy le putea zări cu greu de la fereastră, pline de apă și având mare nevoie de reparații. O platformă plutitoare, odinioară destinația înotătorilor, sălta povârnită pe apă în depărtare. Privea cum vântul apuca valurile de ceafă și le tăia creasta, azvârlindu-le apoi pe mal.

Vremea avea să se înrăutățească și mai mult, așa că nu era de rămas aici, dar din ce văzuse pe fereastră, nu aveau cum să ajungă de partea cealaltă. Chiar dacă Rowan ar fi acceptat soluția sfârlezelor, nici nu se punea problema să le folosească pe o asemenea vijelie.

Se auzi o bătaie în ușă, iar Ivy își întâmpină bucuroasă prietenul:

— Rowan! Roba ta!

Într-adevăr, degustătorul era din nou în veșmântul lui închis la culoare, curat și călcat, în stare suficient de bună pentru a fi purtat.

— Da, răspunse el cu o oarecare ezitare. Clothilde mi-a dat-o în dimineața asta. Când mi-a adus micul dejun.

— Ți-a adus micul dejun? se miră Ivy, care nu mâncase.

Rowan roși și privi încurcat prin cameră.

— Ascultă, spuse el repede, voiam să-ți spun ceva. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat aseară. Axle mi-a spus să am grijă de tine, așa că nu trebuia să plec așa de furios.

— Rowan... voi să-i ceară scuze fata, pentru că îl bănuise că a încercat să-i fure nestemata, dar el n-o lăsă să vorbească.

— De asemenea, voiam să-ți mulțumesc că mi-ai salvat viața, Ivy. Mai înainte, în cabană.

Fu rândul ei să roșească.

— Cred că știu cum s-a simțit Hâș după ce i-a dat Axle să bea din licoarea ta.

Așa era. După însănătoșirea rapidă și uluitoare, inima îi bătea în piept într-un ritm plăcut, iar gândurile îi erau surprinzător de curate. Rowan se considera norocos că încercase licoarea.

Chipul lui Ivy se umbri iar la gândul că pierduse elixirul. Sticla ar fi fost în siguranță dacă nu ar fi atins-o Clothilde. Supărată, îi spuse asta prietenului ei.

— Și mai e ceva. Nu o să ne ducă niciodată la Templar, fu concluzia lui Ivy.

— Ba da! Așa a spus.

Rowan era sigur. Era chiar convins că impunătoarea domniță avea să-i ducă și mai departe, până la Pimcaux, dar se feri să spună asta. De fapt, după întâlnirea de sub umbrelă, sentimentele lui față de Clothilde erau luminoase și calde.

Ivy îl privea supărată, cu brațele încrucișate.

— Ce ți-a mai spus?

El trase aer în piept.

— Că poți să mai faci din licoarea aia.

— Nu, nu mai pot.

— Aș putea să te ajut, Ivy!

Ea dădu din cap, deznădăjduită.

— Și-n plus, nici nu vreau.

Așteptă să vadă dacă Rowan avea ceva de obiectat, dar pe fața degustătorului nu se zări decât o scurtă încruntătură de uimire.

— Vreau doar să-l găsesc pe unchiul Cecil și apoi să merg acasă. Nu-mi pasă de Profetia lui Axle!

— Stai puțin! zise el, scoțând dintr-un buzunar ascuns minunatul volum al estacagiului. Vreau să-ți arăt ceva.

Rowan îi arătă pagina pe care Axle îi scrisese degustătorului urarea personală.

— „Gustă și informează”, citi Ivy. Și ce-i cu asta?

— Este crezul Degustătorilor, îi explică Rowan. Dar mă gândeam că nu e doar o dedicație. Sunt instrucțiuni.

Se uită la ea, dar pe chipul ei adăsta încă o strâmbătură.

Apoi fata întinse mâna:

— Îmi dai voie să mă uit?

Îi întinse repede *Atlasul*, însă Ivy dădu paginile până la mijlocul cărții și începu să desfacă o hartă.

— Trebuie să ajung la Templar. Chiar dacă asta înseamnă să mă duc singură, spuse ea hotărâtă.

Dacă ar fi avut timp, Ivy știa că avea destulă putere de convingere încât să-l atragă de partea ei pe Rowan. Dar discuția lor se întrerupse brusc, deoarece Clothilde venise lângă ei. Ivy văzu cum îi străluceau ochii lui Rowan când o privi și strânse sfidător din dinți.

— E timpul să plecăm, anunță domnița. Rowan dădu din cap aprobator, privind-o pe Ivy cu un aer de superioritate.

— Repede, totuși, dacă nu vă e cu supărare. Mă tem că nesăbuitele alea de Surori chiar i-au chemat până la urmă pe gardienii Mătrăgunelor, care sunt aici, jos, și așteaptă să vă ia cu ei.

După zgomotul de dincolo de ușă, santinelele își pierduseră răbdarea și nu mai așteptau.

Capitolul treizeci și patru - Gloria Zenitului

La mare adâncime sub Eath, trecând chiar și pe sub apele care se loveau de țărni, exista un minunat exemplu de veche pricepere. Era vorba de un tunel, care își croia o cale șerpuitoare spre poalele munților, unde ieșea la suprafață într-un urcuș abrupt. Dar, la fel ca și sălașul surorilor Mucegai de deasupra lui, se afla într-o primejdioasă stare de paragină și avea nevoie de reparații. Plăcile de ceramică, ce înfățișau tot soiul de nestemate de toate formele și culorile, erau crăpate și ici-colo lipseau. Locul era copleșit de umezeală.

Accesul se făcea numai cu un lift mic și șubred, în care Ivy, Rowan și Clothilde se refugiaseră în ultimul moment, cât pe-acți să ia cu ei un batalion de gărzi ale Mătrăgunelor. Când masivele uși de fier se închiseră în sfârșit, Ivy avea un nod în stomac de spaimă, iar Clothilde părea palidă și furioasă. Mecanismul avu nevoie de un minut bun pentru a se pune în mișcare cu un scârțâit și, în tot acest timp, santinelele strigau una la alta și se zgâiau la ei din spatele ușilor.

În sfârșit, după o coborâre chinuitoare de înceată, ușile acordeon se deschiseră, dând la iveală alte două, ce purtau blazonul cunoscut, care îi mai ridică moralul lui Ivy: Calea Ferată Regală din Caux.

Era o gară subterană.

O lumină slabă, pâlpâitoare, părea că vine de peste tot și de nicăieri, însoțită de un bâzâit abia auzit. Plăcile de pe peronul lat luceau pline de bălți, dând mai degrabă iluzia unei băi decât a unei stații terminus ce fusese cândva o culme a eleganței. Totuși, în ciuda ruinei și a anilor de uitare, luxul locului nu putea trece neobservat.

Rowan, Ivy și Clothilde așteptau în gara jilavă, tăiată cu mulți ani în urmă în măruntaiele insulei. Priveau fix în întuneric, iar în urechi le răsună zgomotul neconținut al picurilor de apă. În fața lor se afla o șină goală. Pe când grupul aștepta nerăbdător, o placă se desprinsese din tavanul arcuit, mai să-l lovească în cap pe Rowan. Nu-l nimeri, dar șuvoiul de apă care o urmă îl atinse din plin.

Ivy auzi prima trenul care se apropia.

— Vine! strigă ea, dând uitării toate gândurile legate de lift.

În sfârșit, bâzâitul deveni un uruit grav, iar călătorii începură brusc să se agite. Îi așteptau mai multe cutii uriașe de piele (Clothilde dăduse iama prin proviziile bucătarului) și aveau misiunea să le mențină uscate. Un fluierat îi chemă din adâncimile tunelului. Și, deși urma să mai treacă ceva timp până ce unicul far avea să se deslușească, deoarece arhitectura tunelului și panta abruptă împiedicau lumina să ajungă înapoi ca trenul să fie aproape lângă ei, se relaxară cu toții și mai că-i cuprinse veselia.

Farul se arată, în sfârșit; lumina puternic cele trei fețe în așteptare și umplea de o strălucire orbitoare plăcuțele de faianță ce tapetau clădirea gării. Dar și mugetul și ecoul lui deveniră de nesuportat. Rochia Clothildei se transformă într-o flacără albă în lumina trenului care avansa. Ivy își astupă urechile când el se opri, scuipând un nor de aburi.

În liniștea care urmă, o singură ușă se deschise . Era o ușă mică, de lemn, menită a invita la bord un unic șir de pasageri politicoși.

Ivy nu se mai putu abține. Habar n-avea unde anume duce trenul (în sus, de asta era sigură), dar era de ajuns pentru a părăsi insula Eath. N-ar fi putut s-o oprească nici măcar zornăitul plăcuțelor de pe tavan ce s-ar fi prăbușit pe podea exact în drumul ei, urmate de un periculos șuvoi mare de apă. Iar asta, pentru că știa, așa cum ar spune oricine, că nu există decât un singur mod de a călători cu adevărat: cu trenul. Era pur și simplu cel mai bun mod de a vedea absolut orice.

Așa că se înghesui să urce prima.

Trenul, care purta numele Gloria Zenitului, nu semăna cu majoritatea celor din Caux. Avea roți dințate, iar acestea scoteau uruitul pe care îl auziseră cu toții. Zimții roților, îmbinați cu cei de pe șinele pe care mergeau, ajutau trenul să urce pante rezervate în mod obișnuit numai caprelor de munte sau mistreților căutători de nestemate. Roțile dințate, aidoma măruntaielor unui ceas, nu lăsau trenul să alunece.

De îndată ce Clothilde termină să le explice aceste lucruri tovarășilor ei de călătorie, trenul se trezi iar la viață și porniră, în direcția inversă celei din care venise.

Călătoreau acum pe sub Eath, fapt care îl cam neliniștea pe Rowan. Nu se putea abține să se gândească la toată apa aia de deasupra lor și să-și amintească starea de ruină a gării subterane. Mai rău, de cum porniră, la bord lumina scăzu brusc.

După o bucată de vreme, simțiră cum încep să urce. Exact atunci, tunelul de sub lacuri se termină, iar ziua însorită își scăpără prin geam lumina orbitoare. Ivy și Rowan clipeau orbii de strălucirea uriașelor Noduri Povărnite.

Capitolul treizeci și cinci - Capăt de linie

Pe când își netezea rochia, așezată în fotoliul ei de pluș, Clothilde oftă:

— Ei, slavă cerului că s-a terminat odată cu asta!

Cei doi credeau că se referă la obositoarea așteptare a trenului, dar următoarea propoziție avea să le arate că se înșelaseră.

— Exact la timp. Groaznic de plictisitoare mai sunt și băbățiile alea, surorile Mucegai!

Ivy era întru totul de acord cu ea, însă o deranja faptul că Rowan se uita pierdut la Clothilde în timp ce vorbea.

— Sunt pline de amărăciune și nefericite și așteaptă de la alții speranța unor zile mai bune. Prin ce se deosebesc de cei din Caux? Nu doream să vă aduc aici, dar era necesar. Nu aveam cum altfel să prindem trenul, iar asta ne-a ieșit de minune. Ceea ce înseamnă, spre marea mea mulțumire, că Măcușor a dus mesajul la destinație. Așa că v-aș sfătui să vă relaxați și să vă bucurați de această călătorie; vă așteaptă priveliști spectaculoase.

— Unde ne duci? Nu se poate ca ăsta să fie drumul spre Templar, se repezi pe nerăsuflăte Ivy.

Rowan îl aruncă o privire tăioasă, pe care n-o luă în seamă.

— Așa e, o aprobă Clothilde cu o voce seacă. Nu prea avem cum să ajungem la Templar pe un drum sau cu un tren obișnuit, nu? Asta este singura cale sigură. Este un drum uitat, cu un tren vechi, și am aranjat totul cu mari eforturi. Voi doi sunteți dușmani ai ținutului, iar eu, oricât de specială aș fi, cam ies în evidență pe aici, nu credeți? Dacă nu ne batem capul cu Expulzatul, și pornim la drum pe o cale obișnuită, ar trebui să trecem prin Rocamadour, ceea ce niciunul dintre noi nu e dornic să facă, nu-i așa? Prin urmare, mergem spre Templar în cel mai ușor mod cu putință și pe un drum drept. Traversăm direct Nodurile Povârните.

— Ăăă, Clothilde, sunt convins că ai un plan, dar dacă, așa cum spui, suntem dușmani ai ținutului, cum o să ne deplasăm prin cel mai bine păzit oraș din Caux? Locul colcăie de santinele ale Mătrăgunelor. Ca să nu mai spun că regele se află acolo în perioada asta... împreună cu regina.

Spunând acestea, Rowan fu străbătut de un fior. Locuise la Templar cu Turner Taxus, așa că știa bine cum stăteau lucrurile acolo. Orașul era o adevărată fortăreață, remarcabilă prin faptul că era îndeajuns de solidă pentru a supraviețui impasibilă oricăror Vânturi din Caux.

Clothilde lăsă clar să se înțeleagă că terminase discuția, ignorându-i complet întrebarea. Iar Rowan, cae nu voia să pară la fel de plictisitor ca surorile Mucegai, se gândi că e mai bine să nu mai aștepte niciun răspuns.

— Ți-am spus eu că ne duce la Templar, îi șopti lui Ivy, care se încruntă.

Dar o clipă mai târziu, când o rază de soare își tăie drum printr-un nor, ea simți că optimismul îi revine. Se aplecă și îi aminti degustătorului:

— La Templar, Axle a spus să îl căutăm pe fratele lui, Peps. El o să știe ce e de făcut.

Auzind acestea, și Rowan se simți mult mai îmbărbătat.

Când Gloria Zenitului se opinti în sus și apoi peste o creastă, lumea de dedesubt li se arătă în fața ochilor pentru prima dată de când părăsiseră Subpădurea. Iar vederea era plină de măreție. Uscatul era o îmbinare de bucățele. Exact astfel încercase zadarnic să-și închipuie Rowan munții în visele lui din copilărie. Pământul se vălurea pornind de la poalele Nodurilor și se întâlnea cu cerul într-o ceață cenușie undeva în depărtare, deasupra mării învolburate.

Următorul lucru pe care îl zări Rowan, însă, deși nu era decât un punct la distanță, îl făcu să-și simtă inima grea și genunchii tremurând. Bătrânii munți adăposteau la poalele lor stâncoase multe golfulețe. Pe partea cealaltă a muntelui care cobora până la Ținutul Lacurilor, înconjurat de garduri de țepi otrăvitori de păducel, se afla locul de care se temea cel mai mult.

Rocamadour.

Văzu mai întâi vulturii cei mari, opintindu-se împotriva vânturilor, dar reușind mereu să-și mențină poziția, zburând, ca întotdeauna, în jurul negrei turle sfredelitoare a Bibliotecii.

Breasla Degustătorilor. Locul unde învățase cândva îl umplu de o spaimă cum nu mai simțise vreodată. Turla întunecată, îndepărtată, aidoma unui ac, se ridica clocotitoare din câtunul mohorât de dedesubt.

— Ivy, șopti Rowan răgușit.

Vocea părea să îi vină de departe.

— E ceea ce cred eu că e? șușoti ea.

Mut, Rowan dădu aprobator din cap. Ivy nu mai putea de nerăbdare să vadă Breasla cea temută și faimoasă de la distanță, unde era într-o oarecare siguranță. Își lipi fața de geam, însă chiar în clipa aceea trenul intră într-un tunel.

Pe când zornăiau înainte în întuneric, degustătorul fu cuprins de panică.

— Ce... ce se întâmplă? strigă el, renunțând la orice efort de a-și păstra calmul.

— E un tunel, strigă Clothilde, unul ca multe altele. La urma urmei, avem de urcat un munte!

Bătrânul tren încă nu arătase tot ce poate, așa că în cele din urmă reuși să aprindă destulă lumină pentru pasagerii lui. Micuțele lămpi de citit aflate în dreptul fiecărui fotoliu se treziră la viață cu un pâlpăit, iar vagonul deveni din nou un loc plăcut și primitor.

— Rowan! se întoarse Ivy spre prietenul ei, dorind să-l încurajeze. Munții! N-ai vrut tu încă de mic să urci Nodurile?

Numai că, atunci când veni lumina, Ivy descoperi că băiatul nu se mai afla lângă ea. Când se făcuse întuneric, se mutase lângă Clothilde, iar acum citea împreună cu ea. Singură, Ivy profită de lampa ei de citit și se cufundă în lectura *Atlasul* lui Rowan.

Răsfoind paginile cu text cunoscut (Nodurile Povârните, câmpiile lor joase și geologia lor), Ivy se simți mai bine. Dacă în trecut pasajul i s-ar fi părut plictisitor și prea încărcat de detalii, acum era un mod de a fi mai aproape de Axle, iar ea se bucura să îl citească. Se bucura, de asemenea, că este în drum spre fosta capitală, Templar.

Și merseă tot înainte, câteodată cu priveliștea în față, alteori lipsiți de ea, dar tot mai sus pe munții cei abrupti. Lăsară în urmă Rocamadour și curând alunecau peste enormi bolovani povârniți, în formațiuni masive și austere. Peisajul pustiu era acoperit de chiciură. Apoi de gheață și zăpadă. Apoi apăru o cascadă înghețată; lungi fuioare cenușii, împletite din apă înghețată. Strângând la piept cartea ferfenițită și prinzând doar frânturi din conversația dintre degustător și Clothilde, Ivy înghițea des, ca să-și destupe urechile înfundate.

Depășiră linia copacilor; de aici înainte nu aveau să mai vadă vreo frunză de copac sau vreun ac de brad. Apoi trecură și de linia plantelor pitice. Și merseă înainte. Cristale de apă înghețată tăiau în felii lumina soarelui, în crâmpoie de culoare ordonate care dansau în interiorul trenului.

Apoi, sus, sus, sus, cu urechile pocnind, și pe urmă din nou într-un tunel, cel mai întunecos de până atunci, i se păru fetei. Acum coteau, apoi se ridicară și în sfârșit, parcă pe neașteptate, Gloria Zenitului începu să coboare. Trenul mergea încet în jos, chiar în măruntaiele muntelui. În cele din urmă, după un drum lung, care l-ar fi satisfăcut și pe cel mai mare iubitor de trenuri, călătoria se sfârși brusc pe un mic peron.

— Capăt de linie, strigă Clothilde după ce încetă zgomotul asurzitor al opririi. Toată lumea jos!

Căznindu-se să privească prin geamul aburit, după ce ochii i se obișnuiră cu întunericul, Ivy clipi, uluită de tot ceea ce se înfățișa privirii ei.

Se pregăteau să coboare pe o estacadă imposibil de veche și incredibil de șubredă.

Capitolul treizeci și șase – Minele

Ivy fusese prima care urcase în Gloria Zenitului și ultima care coborî.

Clothilde îl pusese deja pe Rowan să o ajute să descarce bagajele, o sarcină pe care el abia aștepta s-o îndeplinească. Pe Ivy o dăduseră uitării, ceea ce era cum nu se putea mai bine. Fata simțea nevoia să rămână câteva clipe singură în fața estacadei care învăluia capătul tunelului într-un neconținut amurg. Masivă și ruginită, estacada se căsca peste un defileu uriaș.

Deși păărăginită și abandonată, îi amintea de casă. Era construită destul de asemănător cu cea a lui Axle, și fata se simți pe dată cuprinsă de un vârtej de amintiri despre locuința solidă și primitoare a estacagiului, cu împletiturile de viță în care se cuibăreau porumbei tânguitori.

Platforma de lemn, observă apoi Ivy, nu prea era cine știe ce, în contrast izbitor cu luxul trenului. Pe ici, pe colo era complet putrezită și scânduri întregi lipseau exact în locurile unde ar fi fost mai necesare. Mai mult, avea impresia că bătrânul pod se legăna cam tare și se întreba dacă era înțelept ca un tren atât de greu să oprească acolo.

Mai în față, liniile erau blocate de stânci prăvălite din peretele muntelui și, după cum se părea, trecuse ceva timp de când se întâmplase acest lucru. Găuri enorme lăsau să se vadă partea mai joasă a structurii podului și încălceli de sârmă ghimpată. Strecurându-se să vadă mai bine, Ivy observă că lemnul învechit avea o consistență neobișnuită, ușoară și aerată, ca a cretei. Sub ea, hăul se întindea într-un covor întunecat de stânci și de ecouri.

— Hei! strigă ea. Își dădu seama că spera să obțină vreo dovadă că estacada era locuită. Strânse cu putere în brațe volumul lui Axle, căci simțise un dor teribil de bătrânul ei prieten.

— Hei! Hei! Hei! Venind înapoi spre ea, propria voce i se părea mică și speriată.

Un ciudat stol de păsări – ciori, poate, însă zdrențuite și neîngrijite – fu izgonit de sosirea ei. Croncăniră toate deo-dată, atât de urât, încât Ivy nici măcar nu putu să le asemuie cu vechea ei prietenă Hâș.

— O, nu vă mai plângeți atât! strigă ea, îndepărtând cu mâna norul de praf și pene ce plutea în jurul ei ca un pumn de confeti. Privi cum păsările coboară, dispărând în abisul cel negru. În cealaltă mână *Atlasul* lui Rowan îi atârna greu, așa că îl deschise, curioasă.

Atenția îi fu atrasă de prima pagină, pe care trona scrisul rotund al lui Axle.

Gustă și informează.

Nu-i spusese Rowan ceva pe când se aflau pe insula Eath, despre faptul că poate Axle intenționase ca mesajul să fie mai mult decât o dedicație? Își trecu degetul peste rândurile întunecate. Cerneala se uscaseră, formând o ușoară ridicătură pe hârtie. Ridicând din umeri, își duse la gură degetul pentru a gusta.

Deodată se auzi un trosnet puternic, foarte asemănător cu cel produs de un fulger. Zgomotul le alungă pe ultimele păsări nesuferite care mai rămăseseră în cuiburile lor prăpădite, iar Ivy se feri când acestea țâșniră înfricoșate, rotindu-se pe lângă capul ei. Bubuitura fu amplificată îngrozitor de-a lungul întregului defileu.

Privind în jos, își dădu seama că sursa zgomotului se afla în mâinile sale. Spre groaza ei, coperta *Atlasului* lui Rowan se rupseseră. Paginile eliberate din legăturile lor se împrăștiu peste tot pe vechea estacadă, căzând la picioarele ei ca frunzele. Rețete de cidru aromat, îndrumări pentru diferite noduri folositoare, instrucțiuni pentru așezarea mesei și pentru ceaiul de ciuperci otrăvitoare, toate erau acum într-o mare harababură de nedescurcat pe care Ivy o aduna înnebunită, încurcând-o și mai mult. Dincolo de marginea estacadei zburau capitale întregi și hărți, plutind în amurg ca pe suprafața unui lac și îndreptându-se spre mlaștina de dedesubt. Câteva fragmente de pergament erau prinse fără speranță în încălceala de sârmă ghimpată de sub pod, fluturând total neajutorate.

Ivy simți că leșină, amețită. Ce-o să spună Rowan? Neprețuita lui carte!

Văzu apoi, cum în aerul rarefiat plutește în preajma ei o floare presată.

Floarea de cincifoi a lui Axle.

Își pocni palmele una de alta, prinzând-o. Țipetele înnebunite ale păsărilor începură să se stingă, iar dintre ele se desluși o voce. Deși slabă și îndepărtată, fără nicio îndoială era vocea prietenului ei Axle.

„Ivy Manx”, auzi ea, pe când întunericul defileului se închise în juru-i și, în mod inexplicabil, începură vânturile.

Rowan, pe de altă parte, se simțea foarte bine. Starea lui nu se schimbă nici măcar atunci când îi fu cu neputință să miște vreun cufăr de unul singur, iar Clothilde îl luă în râs din cauza disproporției dintre statura și forța lui. Dorința lui de aventură din copilărie – de a urca pe cel mai înalt munte din Caux – se împlinise. Putea să-și umple plămânii cu aerul rarefiat și simțea pe spate răceala muntelui.

Clothilde o luase înaintea cu pași mari, iar el fu nevoit să alerge ca să poată ține pasul cu ea. Curând se trezi într-un mic tunel, luminat cu un simplu fir de becuri pâlpâitoare. În față, silueta albă a Clothildei radia luminoasă în interiorul muntelui.

Poteca se îndrepta în jos, tot mai adânc și mai adânc, în pânțele muntelui.

Nu după mult timp, ajunseră într-o sală mare, unde Rowan zări o mulțime de căsuțe albe aruncate care pe unde putea. Fiecare avea un cerc drept intrare și un acoperiș înalt, ascuțit; băiatului îi dădeau impresia că sunt o îngrămădeală ciudată de căsuțe uriașe de păsări. Nu-și bătu însă mult timp capul cu ele, căci atenția îi fu atrasă de o cunoscută străfulgerare de țepi albi. Din una dintre aceste căsuțe se năpusti afară Măcușor – aveau mărimea potrivită pentru a adăposti un mistreț, își dădu el seama acum –, iar Rowan se trezi pe podeaua stâncoasă într-o îmbrățișare de bun-venit cu mistrețul căutător de nestemate.

— O, Măcușor! Ne-a fost dor de tine, fetițo! strigă el, acoperindu-i grohăiturile și pufniturele afectuoase. Cât mă bucur să te văd!

— Zău așa, Măcușor! o certă Clothilde. Tare îți place să te dai în spectacol!

Mistrețul se retrase câțiva pași, dar rămase în apropierea degustătorului.

Când Rowan se ridică, destul de șifonat, văzu că în jur se adunaseră o mulțime de oameni. Era lucru rar ca în mine să apară vizitatori. Minerii – fiecare împreună cu propriul mistreț căutător de nestemate – se strânseseră să îi salute. Aveau bărbi înțepătoare, iar mustățile lor stufoase erau fixate pe obraji cu ceară, fapt ce le făcea să semene destul de bine cu o pereche de colți. În mâinile lor, bețele lungi ale torțelor aprinse erau îndreptate spre vizitatori.

— Arțar, văd că Măcușor a ajuns la timp cu mesajul meu, i se adresă Clothilde șefului minerilor, după care, drept recompensă, îi aruncă mistreței nestemata ei portocalie iar aceasta o prinse cu entuziasm. Ne-am bucurat să vedem cum sosește bătrânul tren.

— Am spus oricând, așa că ne-am ținut de cuvânt, îi răspunse bărbatul cel mătăhălos, al cărui mistreț aduimea aerul, lipit de el.

— Nu vă pot spune cât de recunoscătoare vă sunt. Pentru a vă mulțumi, v-am adus câte ceva.

Minerii nu păreau să fi dus lipsă de provizii, gândi Rowan, dacă era să te iei după talia lor, însă părură încântați de veste.

— Greutatea a fost prea mare pentru degustător, mai adăugă Clothilde, așa că le-am lăsat lângă tren.

— Degustător?

Minerul pe nume Arțar își îndreptă torța spre Rowan.

— Mă însoțește în misiune, răspunse domnița, iar explicația respectivă păru de ajuns.

Rowan se dumiri că se afla într-o mină. Prezența minerilor și a mistreților căutători de nestemate nu putea însemna decât un lucru, dar era oare posibil să se afle chiar în adâncul unei mine de nestemate, unde neprețuitele pietre ale regatului erau extrase cu grijă din pereții vii de stâncă? În chiar sursa bogăției țărâmului Caux?

Privi în jur cu un ochi mai cercetător de-a lungul coridorului întunecat, dar nu erau prea multe indicii despre magia care sălășluia în adâncul Nodurilor Povârните.

Lângă ei, peștera se lărgea, formând un mic spațiu mai larg. Minerii își terminară discuția cu Clothilde și câțiva dintre ei deschiseră niște sticle curbate, umplând spațiul cu un miros iute și amărui. Cu vârful unui instrument care de obicei îi atârna într-o parte, prins de cureaua lată de piele, Arțar arătă spre un ungher.

Mistrețul minerului o luă înaintea către acel colț, tropăind. În stânca tare se afla o crăpătură, o vână de argilă. Acum, că o observase, Rowan își dădu seama că acest sol sfărâmicios se găsea peste tot în pereții muntelui. Întregul munte era brăzdat de astfel de fâșii și, după cum avea să vadă, din aceste straturi se scoteau nestematele.

Animalul, scurmând entuziasmat în vână, începu să adul-mece nerăbdător întreaga zonă de lucru, vârându-și botul lung în pământul gras. Sărea de colo-colo cu entuziasm, pufnind; o dată chiar strănută. Curând descoperi ceea ce căuta și tot corpul i se încordă. Începu să sape cu frenezie.

Arțar își luă furca și îi comandă mistrețului să revină lângă el, lucru destul de greu de făcut pentru animalul surescitat. Omul începu să sape cu grijă în argilă, uneori dând chiar la o parte cu mâna bulgării mari. În stânca sterilă, solul negricios avea un miros greu și fecund, care îi aminti lui Rowan cum săpa tatăl lui cu grijă în grădină după cartofi. Din anii de studii, băiatul știa că minerul trebuia să fie atent, căci nestematele ies din pământ moi și rășinoase și pot fi deteriorate ușor. În contact cu aerul, se întăresc imediat, devenind incasabile, iar singura care poate sparge o nestemată este o altă nestemată.

Arțar săpa însă de zor și curând fu răsplătit cu o descoperire. Se întoarse spre grup pentru a le arăta nestemata: o piatră mică, verzuie, de care erau încă lipite mici gloduri de pământ.

— O amintire, spuse șeful minerilor și i-o aruncă degajat lui Rowan. Un freamăt de dorință trecu printre mistreți. Băiatul o prinse și privi neîncrezător de jur-împrejur în peștera slab luminată.

— Pentru mine?

— Un dar. De la gazda ta, Vidal Vinegret, spuse el sobru. Rowan aproape că scăpă din mână piatra, care încă era caldă și destul de alunecoasă.

Bineînțeles că minele se aflau sub controlul lui Vinegret; era de așteptat să-și întindă gheara asupra acestor mărfuri pre-țioase. În entuziasmul lui, Rowan uitase acest lucru. Acum, auzind numele Directorului, simți că se sufocă. Însă Clothilde părea că nici nu observase cele întâmplate și reîncepuse să vorbească în șoaptă cu un alt miner. Era bine că își regăsise roba, se gândi el.

— Dacă nu-ți place, poți să i-o dai mistrețului, îl sfătui Arțar, interpretând greșit privirea degustătorului. Măcușor, aflată lângă Rowan, privea nestemata cu o intensitate acordată întotdeauna numai prăzii.

Nici nu se punea problema să i-o dea. Rowan rosti niște mulțumiri bâlbâite. La urma urmei, el era un produs al ținutului Caux și tocmai promise ceva ce numai puțini oameni își puteau permite să cumpere. O piatră excepțională, verde-închis ca marea, minunată.

Uimirea lui se transformă în surprindere când își dădu seama că Ivy nu se zărea pe nicaieri. Presupusese că era în spatele lui. Gândindu-se că era încă la estacadă, se oferă să meargă împreună cu Clothilde și cu grupul de mineri ca să ia cuferele, sperând să îi arate fetei noua lui comoară.

Capitolul treizeci și șapte - Nestemata scobită

Nu era deloc întuneric, își dădu seama Ivy, ci o furtună întunecată la care asista în viziunea ce se derula în fața ochilor ei. Cunoscutele Vânturi din Caux se dezlănțuiseră neîndurătoare în jurul ei. În față, se învolbura râul Marcel. Era aproape imposibil să zărească marginea apelor tumultuoase pe care le vedea pe fun-dalul negru al cerului și prin loviturile ramurilor care biciuiau malul. Putea să distingă vag uriașul schelet de oțel al unei estacade binecunoscute.

Pe când asculta vocea ascutită a prietenului ei, viziunea deveni mai limpede. Pe fundalul cenușiu-închis, observă silueta micuță a estacagiului care se opintea împotriva vântului (era ceva neobișnuit ca Axle să fie afară pe o astfel de vreme!), croindu-și drum spre țărm. Acolo, cu ajutorul bastonului întins, el încerca să desprindă o ladă mică ce sălta pe ape, prinsă într-o grămadă de lemne plutitoare.

Era foarte periculos și nu o dată își pierdu echilibrul, fiind nevoit să se prindă de ierburile de pe mal ca să evite căderea. Ud leoarcă și extenuat, în cele din urmă avu totuși succes. Aduse lada la țărm, iar de acolo în locuința sa călduroasă, unde o desfăcu, sub privirile lui Ivy.

La lumina focului, ea văzu ce se afla înăuntru. O legătură, înfășurată într-un fel de voal – un cunoscut material alb ce părea să nu poată fi atins de murdărie și umezeală. În legătură, la căldură și în perfectă siguranță, dormea un bebeluș miraculos. O fetiță. Ivy știu imediat ce vedea: acel copilăș adormit din brațele estacagiului era ea. În plus, pe când mâinile nervoase ale lui Axle desfăceau vălul cel alb care o înfășa, văzu că lângă ea era cuibărită o nestemată roșie. Chiar cea care dăduse numele Nestematei Scobite.

„Un copil de viță aleasă – născut în împrejurări excepționale”, spunea Axle.

Viziunea se pierdea, iar odată cu ea și încărcătura de electricitate.

„Deși nu voiam altceva decât să te țin în siguranță...” vocea lui Axle se pierdea în depărtare. „Sunt, la urma urmei, estacagiu (și încă unul neobișnuit) și știam că trebuia să te întorci printre ai tăi. Așa că Cecil te-a crescut ca pe propria lui fiică și am jurat împreună să păstrăm secretul nașterii tale, chiar față de tine, până la momentul potrivit.”

Ivy nu mai putea să deslușească vocea lui Axle și își dădu seama că se află din nou lângă trenul cu roți dințate, cu mult deasupra hăului întunecat. La picioarele ei era cartea lui Rowan, care, în mod surprinzător, rămăsese intactă.

Să fie oare Clothilde mama ei? Atunci bunul rege Verdegris era străbunicul ei? Lui Ivy i se învârtea capul.

Vălul acela alb îi era cunoscut; era inconfundabil. „Copil de viță aleasă”. Amintindu-și că în buzunarul de la piept avea nestemata cea roșie, Ivy își duse mâna la inimă.

Fu smulsă însă din gândurile în care era pierdută, căci urechile îi fură invadate de un muget cum nu mai auzise până atunci. Spațiul cel larg se umplu de mârâituri, de sforăituri și de tropot de copite, iar lui Ivy îi trecu prin minte un gând absurd: se părea că nu toți mistreții căutători de nestemate sunt albi. În fața ei, aproape umplând întreaga scobitură a muntelui, se afla o armată de mistreți. Alergând înspre ea. De fapt, deși mulți erau albi ca Măcușor, la fel de mulți aveau alte culori – unii erau pătați și împeștrițați, alții erau flocoși și dungați –, dar toți scoteau aburi pe nări pe când galopau spre ea în aerul rece de munte. O secundă, Ivy îl zări pe Rowan, cu o față entuziasmată, dar el dispăru aproape imediat printre animale.

Din câte își dădea seama Ivy, totul era o mare de colți și de peri.

Apoi, prin marea de mistreți, Rowan apăru brusc lângă ea.

Începea să fie cuprinsă de panică, dar sosirea prietenului ei o mai liniști puțin. Totuși, făcu singurul lucru pe care îl putea face: ținu nestemata ridicată deasupra capului, într-o încercare disperată de a stăvili năvala animalelor sforăitoare și întăritate, dornice să o apuce.

Prin aer răsună apoi un cor strașnic de fluierături, fără îndoială menit să atragă atenția mistreților, și, spre marea ușurare a lui Ivy, animalele împietriră, cu ochii la pumnul ei ridicat, cu răturile tremurând de nerăbdare. Câțiva mineri zdraveni își făcură loc prin grămadă. Lui Ivy i se păru că e o adunare tare ciudată. Ochii lui Rowan, de fapt, toți ochii erau ațintiți asupra brațului ei ridicat.

Peștera deveni deodată apăsător de tăcută, iar Ivy observă că prinsese o nouă lumină, ciudată. Întregul grup, de altfel, era scăldat într-o lumină blândă, iar animalele și oamenii priveau fix, fără să clipească, sursa acesteia.

Venea de deasupra ei.

În pumnul ei încheștat, ridicat deasupra capului, nestemata lui Ivy strălucea cu o intensitate pe care nu o văzuse până atunci la niciun foc. Mâna îi era o flăcără de un roșu aprins, iar din punctele în care se întâlneau degetele ei mici se scurgea lumină, de parcă ar fi ținut în palmă o stea.

Ivy își coborî încet mâna tremurândă și o deschise, sprijinită în palma cealaltă.

O clipă, înainte ca ochii să i se obișnuiască, fu copleșită de o lumină puternică, orbitoare, ce se micșoră iute până ajunse o strălucire potolită, iar sub ochii tuturor radiația interioară a nestematei scăzu puțin, ajungând să pulseze în palma ei.

Din mulțime izbucni un strigăt:

— Semnul bunului rege!

Aflat lângă ea, Rowan văzu că pe chipul lui Ivy strălucea conturul unei flori de cincifoi.

— Blazonul lui Verdegris, îl auzi pe Arțar murmurând de undeva din apropiere, cu voce răgușită și tremurată.

Apoi, ca o ultimă surpriză, nestemata se încălzi în palma ei întinsă și făcu o săritură, ca o pulsație mică sau un freamăt. Era de netăgăduit, iar fata fu atât de surprinsă, încât mai că o scăpă din mână.

Capitolul treizeci și opt – Poarta

Clothilde își rotea de zor ochii prin peștera întunecată; apoi își fixă privirea în ochii lui Arțar, spunându-i cu voce aspră:

— Așa că îți dai seama de ce trebuie să-i duc pe copii la Templar. Prin Zenit.

Minerii se strânseseră în jurul ei într-un grup tăcut, apoi începură să vorbească în șoaptă.

Cu capetele lipite, Rowan și Ivy priveau în mâinile făcute căuș, scăldați într-o lumină trandafirie.

— Blazonul! Ivy, îl aveau pe față, exact ca și Clothilde! șopti Rowan. După apariția semnului regelui pe fața prietenei lui, se simțea timid și prostănac lângă ea.

— Trebuie să plecăm, spuse repede Ivy. Numai noi doi. Îți explic mai târziu.

— Ce crezi că e Zenitul ăla? întrebă Rowan.

Ivy îi aruncă o privire care îi trăda enervarea.

— Ce importanță are? Sunt convinsă că pe ea ai urma-o acolo, indiferent ce-ar fi.

— Ce vrei să spui? Rowan îi țintui privirea spre vârful picioarelor, știind exact ce voise să spună.

— Nu zic decât că ai fost mult prea prietenos cu cineva care te-a otrăvit. Își strânse degetele, acoperind lumina liniștitoare din palmă, și își îndreptă spatele.

— Uite acolo o potecă, îl provocă ea. Hai să pornim acum, cât mai avem ocazia.

Rowan se uită în jur și luă rapid o hotărâre.

— Bine, dar o luăm și pe Măcușor. Nu-și putea imagina că ar putea să se despartă de mistreț.

— Bine, îi strigă ea, pe când Rowan chema animalul.

Băiatul observă că în stâncă erau săpate niște trepte care mergeau în sus, ascunse în umbră. Adulții purtau o discuție aprinsă, iar printre ei se foia o masă de blănuri și peri zburlite.

— Așa a fost scris cu mult timp în urmă, protestă șeful minerilor. Trebuie să știți că am fost preveniți. Există anchete regulate întreprinse de Breaslă.

— Aceasta este sarcina mea și, deși îți apreciez punctul de vedere, Arțar, nu sunt de aceeași părere, îl contrazise cu toată tăria Clothilde.

Până la urmă, minerul dădu din cap și păru că dorește să se sfătuiască mai departe cu ea, dar sub privirea ei directă, se răzgândi și se întoarse spre unul dintre tovarășii săi, cerându-i vești despre crestele muntelui.

Aflată acum aproape de treptele săpate în stâncă, Ivy începu să alerge. Îl auzi pe Rowan, aflat chiar în spatele ei, când începu să urce treptele instabile.

— Ivy! O voce limpede se auzi în spațiul subteran. Când vocea se stinse, acesta se cufundă într-o tăcere mormântală.

Poteca nu era potrivită pentru un mers rapid, așa că, din grabă, fata alunecă, gata-gata să pună capăt evadării printr-o căzătură spectaculoasă. Rowan fu acoperit de praf.

— Fată nesăbuită! Glasul Clothildei devenise ascutit. Cum crezi să o să ajungi la Templar fără mine?

— N-o asculta! strigă Rowan neajutorat. Adu-ți aminte, n-ai spus tu că n-o să ne ducă acolo?

— Înaintea voastră se află o trecătoare înșelătoare și nu o să reușiți să treceți de poartă. Clothilde părea mulțumită.

Ivy încetini. Fața ei palidă tremură imperceptibil când se întoarse către femeia în alb. Măcușor înțepeni și își dezveli colții, privind spre grupul de sub ei.

— Ce poartă? întrebă Rowan.

Așa cum făcea adesea, Clothilde rămase cu mâna în șold, fără să-i ia în seamă întrebarea.

— Sunt sigură că Arțar o să vă ierte neobrăzarea, dacă veți avea bunăvoința de a aștepta o clipă. Îi privi cu sprânceana ridicată. După care voi avea plăcerea să vă conduc iute la Templar, în ciuda îndoielilor pe care le veți.

Ivy se încruntă, privind în jur. Câțiva mineri se apropiaseră atât de mult, încât dintr-un salt ar fi fost lângă ei. Simțind unda de pericol, numeroșii mistreți își răsfrânseseră gingiile și se zbârliseră.

Ivy privi în jos spre Clothilde, întrebându-se brusc ce fel de mamă și-ar lăsa copilul să plutească în voia sorții pe râu, în mijlocul furtunii.

— Bravo, așa te vreau, spuse drăgăstos Clothilde. Acum veniți încoace amândoi și, după ce vă cereți iertare gazdelor noastre amabile, pornim. Și tu, Măcușor.

Minerii sparseră grupul, iar Ivy se trezi în mijlocul lor, învăluită de mirosul lor greu. Clohtilde se afla alături de ea; simți cum i se pune pe umeri un material lăptos și mormăi un fel de scuză care nu se adresa nimănui în mod special.

După cum promisese, Clothilde plecă de îndată, pe aceleași trepte pe care pornise și Ivy. Fata pipăia drumul de-a lungul pereților grosolani, pășind atentă, deși Clothilde mergea înainte fără grijă. În spate răsunau copitele lui Măcușor, care tropăia pe piatră. Când nu mai rămase nimic altceva decât întuneric – un întuneric adânc, de munte, ca niciun altul –, Clothilde aprinse torța pe care i-o dăduse Arțar și îi spuse lui Ivy să țină nestemata ridicată. Fata o ascultă, înciudată. O plăcută lumină roșiatică înveseli calea, dar copiii rămaseră la fel de mohorâți. Ivy ardea de nerăbdare să-i povestească lui Rowan viziunea ei de pe estacadă. Se cățara înainte cu trudă, așteptând să prindă momentul când avea să rămână singură cu el.

Poteca ducea tot mai sus. Deși Clothilde nu dădea semne de oboseală, Rowan simți că are nevoie să facă un popas, dar nu îndrăzni să-i propună. La un moment dat, întunericul fu spart de o geană de lumină albă, mai orbitoare decât rochia Clothildei, care creștea treptat, pe măsură ce se apropiau de ea. Pe fundalul strălucirii ei, domnița deveni aproape invizibilă.

— Rowan, grăbește-te, îl zori Clothilde.

Băiatul își dădu ochii peste cap. În afară de el, părea că nimeni nu suferă de pe urma lipsei de aer. În față, Ivy se opri să-l aștepte, mărinimoasă.

— De perete e prinsă o frânghie, vreau ca amândoi să vă țineți de ea. Să nu-i dați drumul!

Cu aceste cuvinte, ieșiră din semiîntuneric în lumina orbitoare a zăpezii. Se aflau aproape de cel mai înalt vârf al Nodurilor Povârните, într-o lume de zăpadă imaculată și de gheață. Și era atât de frig, încât mâinile le înghețară pe frânghie, în ciuda mănușilor cu care îi înzestraseră minerii.

Drumul era marcat cu stegulețe zdrențuite de vânturile din munți, majoritatea aplecate în unghiuri ciudate, cu prăjinile scufundate în zăpada veche de veacuri. Clothilde și Măcușor dispărură în zăpadă: singurele pete de culoare pe care le putea zări Ivy erau stegulețele și propriile lor haine cu glugă, croite cu neîndemânare dintr-un fel de blană.

Merсерă în zigzag de-a lungul potecii abrupte, trecând la un moment dat printr-o crevasă atât de mică, încât Măcușor trebui să fie împinsă prin ea și începu să grohăie în semn de protest. În vârf, fură întâmpinați de zidurile austere ale vechii abații Zenit.

O poartă se înălța în fața lor.

Privind printre barele masive, copiii văzură abația strălucind în lumina zorilor, reflectând lumina a mii de țurțuri imenși ce atârnau de acoperiș. Întreg ansamblul era așezat pe vârful unei stânci, suspendat deasupra mării întinderi de nori.

— Aceasta este poarta despre care întrebai.

Clothilde îl țintui pe Rowan cu o privire de gheață. Rowan îi răspunse cu o uitătură furioasă, în ciuda roșeții care îi invada obraji.

— Cum intrăm? întrebă Ivy, cu respirația tăiată de vântul înțepător ca un cuțit.

— Nu avem decât o singură cale, răspunse Clothilde, și începu să-i pipăie părul bine aranjat. Scoase de undeva un ac de păr din argint, care licări în lumina puternică a soarelui.

Ivy se liniști, sperând să vadă cum se deschide cu meșteșug un lacăt. O astfel de îndeletnicire clandestină o făcea să se simtă ca acasă. Numai că, în loc să-și concentreze atenția asupra vechiului lacăt, Clothilde o înșfăcă de încheietură și îi prinse mâna într-o strânsoare de gheață. Apoi lăsă acul în jos și o înțepă pe Ivy în degetul mic.

— Două picături, spuse Clothilde. Doar două.

— Ce faci? ceru explicații Rowan, indignat. Nu ai cheie?

Clothilde apropie de lacăt degetul lui Ivy și așteptă să se formeze o singură picătură mare de sânge, roșu strălucitor, apoi o lăsă să cadă pe închizătoare. Sângele bălți o clipă pe metalul înghețat, apoi dispăru în interior. Clothilde repetă mișcarea, după care, mulțumită, dădu drumul mâinii lui Ivy și își puse la loc acul de păr, oprindu-se o clipă să-și netezească părul imaculat. Când făcu asta, însă, o a treia picătură de sânge căzu din degetul fetei și, în loc să-și găsească locul pe lacătul încuiat, stropi tivul rochiei domniței în alb, lăsând o pată uniformă de un roșu intens pe strălucirea rochiei ei de voal.

Clothilde reacționează trăgând brusc aer în piept. O clipă, îi privi șocată pe cei doi copii, apoi se aplecă să cerceteze pata.

— Ce-ai făcut? șuieră ea.

Ivy și Rowan erau încremeniți. Cu obraji înghețați și cu spatele biciuit de vânt, priveau la rochia Clothildei, care trecea printr-o transformare uluitoare.

Începu de la tiv; culoarea stacojie se infiltra în material ca rotocoalele de ceață, densă și grea. Mica pată deveni mai intensă, ca și cum albul teatral al rochiei Clothildei cerea și mai multă culoare, însetat și nesățut. Mici valuri și onduleuri de roșu apărură și se rostogoliră, punând stăpânire pe țesătura fină și delicată. În cele din urmă, întreaga rochie luă culoarea sângelui lui Ivy, mai vie și mai dominantă chiar decât albul dinainte. Clothilde, care se detașa acum puternic pe fundalul zăpezii, oftă supărată, în timp ce o expresie hotărâtă se instala pe fața ei până atunci blândă.

Copiii rămaseră cu gura căscată la rochia stacojie, apoi se priviră unul pe altul, neîncredători. De-abia când transformarea fu terminată, Ivy observă că poarta se deschisese.

Grupul se apropie de unica intrare a abației pe care o puteau vedea, o poartă acoperită de un strat inimaginabil de gheață. Țurțuri ascuțiți scârțâiau deasupra lor când se opriră în prag, în așteptare. Clothilde reuși să elibereze un mare ciocan de aramă și bătu tare, stârnind o cascadă de săgeți de cristal ce căzură într-o simfonie de gheață.

— Dacă e să ne luăm după ușa asta, nu a trecut nimeni pe aici de ceva timp, șopti Rowan în tăcerea care urmă.

— Nu prea cred că avem noi norocul ăsta, răspunse cam mohorâtă Clothilde.

Această remarcă nu-i plăcu lui Ivy, care se întinse să apuce mâna înmănușată a lui Rowan.

În sfârșit, scârțâind, pocnind în cele din urmă crăpându-se, ușa se deschise. Călătorii fură întâmpinați de un val umed de aer cald și, la prima vedere, de un hol gol.

Capitolul treizeci și nouă - Grădinile suspendate

Demult, pe vremea bunului rege Verdegris, abația Zenit fusese un avanpost singuratic pe vârful mun-telui. Nu se învecina cu nimic alt-ceva decât cu văzduhul, iar călugării care trăiau aici simțeau că se află foarte aproape de Creatorul lor. Rachiul lor, unul dintre cele mai bune care au existat vreodată, era făcut după o rețetă secretă și era gros și siropos, cu gust de plante de munte și de nuci. Călugării își duceau existența într-o tăcere severă și se ocupau cu distilarea rachiului și cu îngrijirea minunatelor lor grădini suspendate.

Aceste grădini erau udate de izvoarele sulfuroase fierbinți, care clocoteau la ieșirea din măruntaiele munților. Călugării aveau deci din abundență căldură și apă, care îi ajutaseră pe locuitorii din vechime ai abației să construiască terase și grădini boltite fără pereche.

Dar cei trei călători trebuiau să mai aștepte până să vadă ceva din toate aceste minuni.

Căci grupul se bucură de o primire ciudată.

Chiar în fața lor, barând intrarea, apăru un fel de călugăr, îmbrăcat într-o rasă de un cafeniu închis. La vederea Clothildei, găfâi alarmat și încercă să-i zorească să urce în cât mai mare liniște treptele de piatră boltite, aflate la capătul holului de intrare.

— Măcușor, stai aici! Clothilde îi ordonă mistrețului să rămână afară.

— O să înghețe! protestă Ivy uluită.

— Aiurea, se burzului Clothilde. E un mistreț căutător de nestemate și va face așa cum îi poruncesc, adăugă ea, întorcându-se către animal. Asta e pentru neobrăzarea de mai înainte. Credeai că scapi nepedepsită pentru că ai încercat să pleci fără mine?

Copiii schimbară priviri îngrozite, dar nu mai aveau cum să se împotrivească.

Pe când urca treptele, Clothilde era întruchiparea furiei. După ce-i pofti pe cei trei într-o încăpere mare, călugărul închise ușa și se lipi de ea.

— Ce înseamnă asta? îi ceru domnița explicații gazdei lor. Ochii ei aruncau fulgere care, împreună cu rochia roșie, o făceau să pară cu adevărat înspăimântătoare.

Călugărul se uită ținută la Ivy.

— Cred că ar fi mai bine să vă explic totul între patru ochi, șopti el.

Supărarea Clothildei dispăru ca prin farmec și ieși împreună cu el.

— Să nu faceți vreo prostie, îi muștrului ea pe cei doi. Și mai ales, nu cumva să plecați, ați înțeles?

Ei încuviințară, supuși.

Când ușa groasă de lemn se închise, cu un pocnet, Rowan se întoarse spre Ivy.

— Dar ce-și inchipuie ea, că suntem tânci? se încruntă băiatul. Cine se crede că e, să ne vorbească așa?

Ivy privi spre ușa închisă.

— Mama mea, dezvoltul ei.

— Ce? clipi Rowan, fără să înțeleagă.

Rămăsese cu gura căscată, iar când în sfârșit își dădu seama, o închise brusc, aproape mușcându-și limba.

Ivy îi spuse pe nerăsuflăte povestea. Rowan avusese dreptate! Într-o doară, gustase mesajul lui Axle când fuseseră pe estacada abandonată. Îi vorbi despre viziune și scoase neprețuitul lui *Atlas*, pe care i-l înapoie cu grijă.

— Știam eu! Rowan se plimba de colo-colo. Pur și simplu știam! Ți-aș fi spus și eu. Vezi tu, blazonul... Se opri din mers. Știi ce înseamnă asta, nu? Ești urmașa bunului rege Verdegris! Ai sânge albastru. „Viță aleasă...”

Ivy dădu din cap, nelăsându-l să termine. Profetia era răscolitoare în multe privințe, dar mai ales pentru că era plină de secrete și vagă și părea să-i macine pe cei mari. Datorită ei ajunseseră în situația actuală, datorită ei plecaseră să-l caute pe Cecil în Templar. Ivy aruncă o privire pe fereastră spre curtea interioară. Jos, zări grădinile. Știa că nu aveau voie să plece.

— Hai să mergem să dăm o tură! Ce părere ai, Rowan?

Degustătorul nici că se putea gândi la ceva mai plăcut, așa că scoborâră împreună pe aceleași scări pe care urcaseră.

De-a lungul timpului, călugării se îngrijiseră să adune din decorul lor natural – de sub scânduri mucegăite ori din vârful celor mai înalți copaci – toate soiurile de plante care creșteau pe întreg cuprinsul ținutului Caux. Era o ocazie excepțională pentru oricine iubea plantele (iar Ivy făcea parte din această categorie) să le exploreze și să le studieze.

Ea recunoscuse imediat un mare număr de plante, dar, lucru destul de uimitor, erau la fel de multe speciile pe care nu le cunoștea. O fascină îndeosebi o aglomerare de ierburi de mlaștină – niște mici plante carnivore și niște plante-ulcior cam hămesite. Acestora le plăcea gustul de carne; cea mai mică era gata să se întindă și să-i culeagă un deget. Cea mai mare, cu pâlnia ei ciudată și cu gâtlejul strâmb, era destul de mare încât să înghită un om întreg și să-l înfulece de viu. Le ocoli cu grijă și îl avertiză pe Rowan să facă același lucru.

Păsări, multe în libertate, altele în colivii aurite, ciripeau și se chemau în aerul umed. De undeva din mijlocul grădinii răzbătea clipocitul unei fântâni.

După ce trecură printr-o deschizătură într-un gard viu, fasonat cu grijă, cei doi se treziră pe o alee de tisă, înaltă și de nepătruns; din verdeață ieșeau, aidoma gămlăilor de ace din pernițele de cusut, mici fructe roșii scânteietoare. Pe jos se afla un așternut moale de mușchi care făcea plimbarea încântătoare. În față, gardul cotea în unghi drept, iar altul creștea alături. Ivy își dădu seama cu oarecare nerăbdare că se apropiau de intrarea într-un labirint.

— Rowan, un labirint! Hai să-l încercăm!

Rowan nu era la fel de entuziasmat. Nu înțelegea rostul unei rătăcirii voite; era deja destul de neplăcut să te rătăcești din pură întâmplare, a ține morțiș să o faci i se părea o neghiobie. Ivy se îndrepta însă spre coridorul lung dinaintea lor, așa că își dădu seama că trebuia să n-o scape din ochi.

O ajunsese la timp; cei doi se aflau la capătul culoarului, lângă o deschizătură. Puteau alege să meargă în oricare direcție, dar pe când Rowan cântărea posibilitățile, se întâmplă ceva complet uluitor.

Spre marea lor surpriză, copiii auziră venind din deschizătură hohotul de râs al unei femei. La început, sunetul le fu complet străin. Era râsul unei tinere femei, un râs din timpurile când râsul era ceva obișnuit și spontan, de pe când oamenii râdeau împreună.

Avea o putere atât de mare, încât îi opri din mers.

Apoi, pe când se răsuceau unul spre celălalt, încercând să înțeleagă ce se întâmpla, se auzi o voce, sumbră și tulburătoare, pe care Ivy nu o mai auzise nicodată. Era însă o voce pe care Rowan, care îndurase ceremonia secretă a Citaniei, nu avea cum să o uite.

Clothilde și Vidal Vinegret – omul care-l trădase pe regele Verdegris, acela care era conducătorul nemilos al Breslei Degustătorilor – stăteau de glume împreună, la doi pași de ei.

Capitolul patruzeci – Labirintul

Vocea lui Vidal Vinegret era în același timp pătrunzătoare, dar și revoltătoare.

— E ceea ce cred eu?

— Da, exact, răspunse Clothilde. Era în pivniță, santinelele nu l-au observat.

— Un astfel de dar! Ce mișcare inteligentă să-ți pui mistrețul să mi-o aducă.

— Își amintește drumul spre Rocamadour, spuse Clo-thilde cu subînțeles.

Rowan înghiți în sec, întorcându-se spre Ivy. Vocile tăcură și îl auziră pe Vinegret sorbind cu grijă dintr-un pahar.

— O recoltă deosebită. Bine maturat... unsprezece ani?

— Foarte bine. Ce altceva?

— Urme de leandru; albinele care au polenizat fructul merg și pe pajiști cu alte flori. Mai e și... da, vâsc.

— Mhmm.

— Mere bune pentru vin. Nu crezi, draga mea Clothilde, că merele sunt niște fructe foarte interesante? Eu prefer struguri; sunt mai regali. Aici însă este ceva interesant. Da, un amestec de soiuri de mere. Însă dintr-o livadă bătrână, îngrijită de un pomicultor dezordonat. Se mai îngrijește și de altceva în afară de arbori fructiferi?

Clothilde tăcea.

— Și cantitatea de precipitații? Oh! Un an bun, ploios. Dar mai e ceva...

— Da?

— Simt gustul unui pârau – nu, e o apă mai mare, un râu, da! Curge pe lângă livadă.

— Un râu, Vidal? Mă uimești.

— Curge peste granit... nu, calcar. Are un gust de cretă. Din când în când, sălciile de pe mal își înmoaie pletele să bea apă; le simt clar gustul. Aerul răcoros al nopții adaugă o anumită dulceăță pe dosul frunzelor. Cunosc râul ăsta. Chiar îl cunosc. Și mai simt și puțin gust de cărbune, de la fumul de lemn de măr pe care omul ăsta l-a ars lângă moară.

— O moară?

— De fapt, darul tău este o hartă. Simt gustul morii de pe malul râului, de lângă o mică livadă împrejmuită. Toate informațiile sunt aici; trebuie doar să știi cum să le deosebești. Ar putea fi îngrijiti mai bine, pomii, vreau să spun, dar vâscul care atârnă în meri și sălbăticia care crește în voie în dumbravă îi dau acestui rachiou aroma sa deosebită și foarte prețioasă. E aidoma cântecului unei fete tinere.

La picioarele copiilor se auzi un fâșâit, iar Rowan privi în jos și zări un mic arici rotofei. În mod normal, această apariție neobișnuită l-ar fi bucurat și s-ar fi oprit să-i admire învelișul țepos, însă cum Vinegret pusese frâu entuziasmului său verbal, iar Clothilde tăcea, scormoneala micuțului risca să atragă atenția. Ivy îi aruncă lui Rowan o privire care nu putea însemna decât că se aștepta ca el să izgonească în vreun fel animaluțul, dar, după cum se știe, aricii nu fac decât rareori, sau poate chiar niciodată, ceea ce se așteaptă de la ei. La urma urmei, micuța jivină era la ea acasă.

Cei doi răsuflară însă ușurați, cel puțin pentru moment, când Clothilde relua conversația.

— Puterea gustului tău nu încetează să mă uimească.

— Să înțeleg că descrierea mea a fost corectă?

— Perfectă.

— Prin urmare, pot să presupun că ai găsit birtul ticălosului acela de farmacopat?

Clothilde făcu o pauză, iar Ivy își ținu răsuflarea.

— Da, l-am găsit.

— Și pe fată?

— Da.

Ivy se uită la Rowan, disperată.

— Splendide... splendide vești! scrâșni vocea lui Vinegret. O să-mi povestești totul, desigur. Mai întâi, însă, trebuie să toastăm pentru asta! Unde este? Dacă voi avea copilul sub control, Breasla nu mai are niciun motiv de îngrijorare. Să bem pentru sfârșitul Profeției!

— Pentru sfârșitul Profeției, toastă Clothilde.

— Și pentru începutul Epocii de Aur a gustului.

Rowan nu putea decât să fie impresionat de capacitățile de degustător ale lui Vinegret – auzise de puterea lui de a deosebi cele mai mici nuanțe într-un strop de mâncare – dar chiar să simtă gustul copacilor care își înmoaie frunzele în apă? Chiar și aerul plin de polenul verii? Era un talent neprețuit, dat unui om înfiorător, și se trezi dorindu-și să aibă măcar un dram din acea capacitate.

Conversația avu însă alt efect asupra lui Ivy, căreia îi dispăruse sângele din obraji pe când Directorul vorbea despre coniacul unchiului, cel făcut în anul nașterii ei, din livezile de acasă. Moara lui Cecil, pivnița lui plină de sticle prăfuite; Clothilde ajunsese acolo la scurt timp după santinele și o folosisese de Măcușor ca mesager. Ivy își dădu seama că, atunci când o întâlniseră în Pădurea Sudică, Măcușor probabil tocmai se întorcea din însărcinarea ei tainică.

Iată, căminul ei era descris cu atâtea detalii de un ticălos. Un întuneric ca de cerneală se lăsă peste amintirile ei despre casa scăldată în soare și pajiștile fericite, a mohoreală înspăimântătoare care lăsă copacii veștejiți și aerul putred.

Când aduseră vorba despre Profeție, inima îi îngheță și toate instinctele ei îi spuseră să o ia la sănătoasa. Înainte de a-și da seama ce face, sări în picioare și o rupse la fugă, cu toată puterea, dar conversația avusese efectul să o dezorienteze pe fată. Spre nesfârșita lui groază, Rowan se întoarse tocmai la timp pentru a o vedea cum se afundă adânc în labirintul regal.

Capitolul patruzeci și unu – Ariciul

Pe când alerga de-a lungul zidului înalt de gard viu, Ivy blestema Aqua Artilla, cu aroma ei puternică și flaconul înșelător. Se gândi la ziua în care se hotărâse să o reproducă și o blestemă. N-ar fi fost acum aici dacă și-ar fi văzut mai departe de joaca ei de-a otrăvurile. Cecil nu ar fi părăsit-o, groaznicul domn Flux nu ar fi fost angajat, iar acum nu ar fi avut loc cea mai mare trădare dintre toate. Propria ei mamă o dădea pe mâna dușmanului.

Ivy știa din *Atlasul* lui Axle că Templar era aproape, jos la poale, de cealaltă parte a muntelui. Prin urmare, o să termine ce începuse. O să-l găsească pe unchiul ei. Imediat. Și singură. Vinegret însuși pornise în căutarea ei, iar asta îi puneă în mare pericol pe toți cei pe care ea îi întâlnea. Rowan avea să-și piardă limba dacă Breasla puneă mâna pe el.

Nestemata, nestemata ei, îi pulsa în palmă într-un ritm încurajator. Brusc, fata se opri.

Își dădu seama abia acum că o luase în direcția greșită și habar nu avea pe unde se afla ieșirea. Oriunde se întorcea, drumul arăta la fel ca pe care venise, așa că până la urmă se prăbuși acolo unde se afla, plângând încet sub povara enormă, pe care o simți brusc prea grea pentru umerii ei mici.

În clipa aceea, ariciul cel mititel îi ieși iarăși în cale, de-abia băgând-o în seamă, văzându-și de treabă așa cum fac toți aricii, în felul lor încet și metodic. Forăi și fonfăi în timp ce se învârtea printr-un strat de mușchi. Ivy socoti că nu are altceva mai bun de făcut decât să îl urmeze și chiar asta făcu.

Era acasă la el în labirint și obișnuit cu gardul viu, așa că animaluțul nu se putea rătăci. Străbătea în fiecare zi labirintul în căutarea unor chestii bune de mâncat ori a unor resturi de materiale pe care să le ducă acasă. Azi făcea același lucru, numai că era însoțit.

Astfel, cu ajutorul lui, Ivy regăsi drumul pe care venise și, deși ea încercă, ariciul nu vru să audă niciun cuvânt de mulțumire (nici că l-ar fi înțeles). Ce recunoscătoare era să se găsească din nou la intrarea în labirint și în minunatele grădini suspendate!

În loc să îl caute pe Rowan, însă, ea începu să se uite după o ieșire prin care să plece din abație. O ușă! Brusc, o străfulgeră amintirea Intrării către Pimcaux, din cartea cea groasă a lui Axle. Chiar puțin mai la dreapta, pe lângă un minunat grup de vițe răsucite și un măr bătrân, zări o mică ieșire. Oare unde avea să o ducă?

Rowan nu putea să-și încalce atât de ușor promisiunea făcută estacagiului. O văzuse pe Ivy când ieșise din labirint și o urmăse în grabă spre terasa exterioară de piatră, iar apoi pe întinderea strălucitoare și albă. Acolo, spre bucuria lui, o găsi pe Măcușor, care se simțea în largul ei printre nămeții de zăpadă. Când privi însă în jur, inima îi îngheță; totul era de un alb pur, orbitor, iar Ivy nu se zărea nicăieri. Hotărî că e mai nimerit să nu strige. Teama lui cea mare era ca nu cumva Vinegret și Clothilde să i se alăture în căutare.

— Măcușor, unde e? întrebă Rowan, șoptind în urechea moale ca o catifea a mistrețului.

Animalul, care avea un rât bine antrenat, sări imediat pe urmele lui Ivy, cu Rowan după el. Zăpada viscolită și rafalele de vânt nu însemnau nimic pentru mistrețul căutător de nestemate. Curând o ajunse, iar în acel moment instinctul și entuziasmul puseră stăpânire pe el.

Dacă ar fi fost întrebat și dacă ar fi putut răspunde, mistrețul căutător de nestemate ar fi spus că vrusese doar să adulmece mâna în care Ivy ținea nestemata cea stacojie. Din nefericire însă, nu asta se întâmplă. Ce urmă fu un dezastru, unul pe care Rowan, încă în alergare pentru a le ajunge din urmă, nu avu cum să-l împiedice.

Brusca apariție a lui Măcușor o sperie pe Ivy, care fără să vrea, dădu drumul din mână nestematei. De-ar fi fost numai atât, și deja tragedia ar fi fost destul de mare. Dar nu se terminase. Măcușor era, la urma urmei, un mistreț dresat să caute nestemate. Și încă unul neprețuit și frumos. Iar atunci când nestemata făcu un salt, apoi încă unul, apoi se înclină și intră într-o imensă crevasă, Măcușor sări după ea, dispărând în pântecul de zăpadă adânc și găunos din inima muntelui.

Partea a IV-a – Templar

Templar

Purpura-mătrăgunelor – nimeni nu-i poate rezista. Nici măcar cei care îi poartă numele. Atrage, mohorătă și întunecată, cu esența ei bogată în aromă de fructe, atât de înșelătoare, atât de ucigătoare.

—Atlasul ținutului Caux

Capitolul patruzeci și doi - Sorrel Flux

Enervarea lui Sorrel Flux depășise orice margini. Umezeala castelului era atât de pătrunzătoare, încât se strecura în mai toate ungherele și îi bulversa nu numai sinusurile, dar și dispoziția. Aproape că pierduse orice speranță de a mai respira pe nas în timpul somnului; ai fi zis că așternutul avea ceva care îl condamna la un somn intermitent, astfel că ajunsese să rămână treaz aproape toată noaptea. Reușise să intre în grațiile reginei; se făcuse necesar. La urma urmei, acesta era talentul lui suprem. Dar nici darul primit din partea ei, o cămașă de noapte din flanelă dăruită de mână și un capișon asortat, nu-i putuse alunga deloc insomnia. Se trezi astfel cu mai mult timp la dispoziție, timp în care fu cu adevărat în toane îngrozitor de proaste.

Ce-i drept, el nu era niciodată numai lapte și miere, așa că pentru tot personalul castelului zilele în care Sorrel Flux era cel mai nefericit erau la fel de nefericite. Într-o zi bună, însă, când se mai ivea și o astfel de zi, Sorrel Flux recunoștea că timpul pe care îl petrecuse în castel se scursese cu folos. Lui Flux i se părea o adevărată ironie faptul că fostul lui stăpân, Vidal Vinegret, îi dăduse acest post ca o pedeapsă, căci aproape imediat se ivise ocazia de a-și valorifica pe deplin talentul (nu în felul în care îi promisese Vinegret, ci într-un mod absolut neașteptat).

Pentru că Flux cunoștea toate secretele lui Vinegret și, prin urmare, și cele ale Breslei. Și știa multe lucruri, mult mai multe decât ar fi dorit stăpânul lui.

Prin simplul fapt că era înzestrat cu darul vederii, spre deosebire de Directorul lui, putuse să păstreze pentru el unele informații care ajunseseră pe biroul acoperit cu piele al lui Vidal Vinegret din sediul Breslei Degustătorilor. Îi exersase și perfecționase semnătura – cu aprobarea lui Vinegret – și semnase adesea documente referitoare la Breaslă atunci când stăpânul lui era indispus. Avea liber acces la sertarul în care Vinegret ținea ceara și sigiliul special, așa că, având semnătura și blazonul, Flux ar fi putut trimite chiar și cele mai secrete mesaje în numele stăpânului său.

În acest sertar – sau mai degrabă în spatele lui, într-o scobitură care servea drept ascunzătoare secretă – Sorrel Flux găsisese, în timp ce scotocea, niște documente foarte vechi și încifrate pe care și le însușise. Foile de hârtie fuseseră împăturite la repezeală și erau foarte mari. Fuseseră rupte din legătura unei cărți; una dintre margini era zdrențuită.

Flux fu nevoit să le întindă pe jos ca să le poată citi, iar atunci, spre marea lui enervare, descoperi că are în fața ochilor o veche scriere indescifrabilă. După ce rămase însă ceva timp cu ochii în aceste pagini, căpătă impresia (împreună cu o puternică amețelă) că ar fi în stare să citească vreo două fraze. Era ca și cum ochii săi ar fi reușit să pună la loc în forma potrivită vechea caligrafie; cerneala sepia se încolăcea și se amesteca în noduri, apoi renăștea, pentru scurt timp, sub forma unei caligrafii lizibile.

Degustătorul fu nevoit să se concentreze din răputeri până să-și dea seama că rândurile vorbeau despre amplasarea unei oarecare intrări, iar urmarea acestei lecturi fu o înfiorătoare durere de cap. De aceea, întreaga experiență i se păru scârboasă și nu mai încercă iar să descifreze restul paginilor. Rămase însă cu ideea că lucrurile consemnate acolo trebuie să aibă importanță, de vreme ce stăpânul său nu vorbise niciodată de existența acestor documente și nici nu îl pusese să le înregistreze, cum era de datoria lui.

Nu-și mai aminti de această experiență decât după mult timp, într-o noapte în care se răsucea și se învârtea prin apartamentele servitorilor lui din castel. Și atunci înțelese brusc ce citise, iar asta fu de ajuns ca să-i alunge somnul pe tot restul nopții, dar, pentru prima dată, nici că-i mai păsa. Își dădu seama că deținea o informație incredibil de importantă.

Știa unde se afla Intrarea spre Pimcaux și mai știa că era foarte, foarte aproape de ea.

Capitolul patruzeci și trei – Knox

Înspăimântătorul rege Mătrăgună se afla în apartamentul lui personal și se holba pe fereastră. Se uita la munții din depărtare și mai ales la zăpada care cădea în falduri pe vârfurile lor într-un mod care i se părea deranjant, uzurpator – poate chiar invadator. Nu degeaba își petrecea majoritatea timpului în sud, pe plajele nisipoase de la tropice. Își imagină piciorul cel bun, sănătos și voios, alături de cel îngrozitor de schimonosit, livid și neputincios, pășind pe nisipul alb și fin al plajei sale preferate.

Se gândi la prea-iubitul său Kruxt, care acum, în timpul Anotimpului Vânturilor, era lovit fără milă de furtuni și distrus. La palmierii roditori, biciuiți de rafalele de vânt. Gândul îl întristă, așa că își transformă din nou dorul de casă în furie la adresa munților din zare. Astfel de gânduri i se încolăceau adesea în minte un timp, până când luau forma unui poem. Astăzi însă un alt gând nu-i dădea pace.

În ultimele zile, soția lui, regina, fusese foarte ocupată cu pregătirea Festivalului Vânturilor și în special cu organizarea momentului ei favorit – execuția –, astfel că nu o prea văzuse. Iar el se simțea neglijat. Peste tot pe unde mergea, ea nu se mai despărțea de individul ăla oribil și gălbejit care îi ghicea orice dorință și cu care deseori mai și glumea. Regele avea chiar impresia că ei râd pe socoteala lui și se putea jura că văzuse cum individul îi imitase șchiopătatul. Degustătorul ăsta lingușitor devenise pur și simplu umbra reginei, mai ales de când parfumierul regal, altădată nedezipit de Artilla, părea că se evaporase peste noapte. Dacă Artilla îi ducea dorul fostului ei sfătuitor, cu siguranță nu lăsa să se vadă acest lucru. Părea tare mulțumită de noul ei degustător.

În plus, mai avea de suportat și epidemia de otrăviri. Era mult mai puternică decât de obicei. Servitorii erau supărați și nervoși. Regele nu-și bătea decât rareori capul cu asemenea lucruri; de fapt, cam niciodată. Dar îi afectaseră calitatea vieții, iar asta era de neacceptat. Arsenius oftă.

Măcelarul – mort.

Ultimul brutar dintr-o serie de cinci generații – dus pe lumea cealaltă.

Cofetarul – bolnav și incapabil să-și livreze produsele, astfel că multe dintre ele se stricau, ceea ce ducea la și mai multe îmbolnăviri.

Vânzătorul de pește, lăptăreasa, grăjdarul și mulți alții – morți cu toții.

Să fi căzut pradă regina propriei pasiuni? Îi otrăvea pe toți, așa, vrând-nevrând? Și, mai ales – gândul ăsta era tare dureros –, poate avea să urmeze chiar el însuși?

Pentru prima oară, începu să o bănuiască și regretă că îl alesese pe fratele lui ca unic degustător. În asemenea vremuri de restriște, nu prea mai putea să-și permită să-l folosească doar pe somnorosul său frate ca degustător. Își puse în gând să-i ceară lui Vinegret o dublură de la școala lui.

Cu această hotărâre în minte, întoarse spatele munților și orașului Templar de dedesubt și se îndreptă spre masa de scris, cu o poezie mârșavă în minte.

Prin aceeași muniți care îl enervau pe rege își croiseră drum cu succes Ivy și Rowan.

Stătuseră, înghețați, la marginea hăului, strigând-o în zadar pe Măcușor. Crevasa era adâncă și de un albastru înghețat, părând că se deschide spre nicăieri și că e fără de sfârșit. Până la urmă, Rowan fusese cel care hotărâse că era cazul să se încălzească. Astfel, plecară; Ivy lăsase în urmă ultimul lucru care îi amintea de casă și care o alinase în clipe grele, iar Rowan, pe noua și credincioasa lui prietenă. Dacă, prin absurd, ar fi trecut atunci pe lângă ei un călător, ar fi zărit cele mai triste chipuri văzute vreodată în Caux – un tărâm care ducea lipsă de multe, dar nu și de fețe bătute.

Gândul că Vinegret și Clothilde se uniseră împotriva lor le dădea fiori reci și îi împinse până la urmă în magazia abației. Înăuntru găsiră o sanie întunecată și, deși erau speriați de moarte, Ivy îi dezlegă funia, în timp ce Rowan deschise porțile largi. Fără să se mai gândească la sinistrul ei proprietar, își făcură vânt și plecară.

Axle spusese odată că ar fi tare ciudat vehiculul care ar putea să-și transporte pasagerii rapid și pe furiș fără ajutorul aburului sau al șinelor. Fiind estacagiu, îi poate fi iertată această scăpare, deoarece el nu călătorise niciodată într-o sanie mare. Și ce mai sanie era cea în care urcaseră Ivy și Rowan! Bogat ornamentată, fără nicio grijă de economie: străpungea zăpada cu un pinten de forma capului unui armăsar puternic, sculptat din abanos, care părea gata de luptă. Ochii sălbatici ai animalului și botul deschis într-un rânjet turbat pluteau într-un nor de zăpadă pe când copiii își făceau vânt în jos prin trecătoare. Cabina era călduroasă și bine căptușită, echipată cu scaune drepte și păături groase de lână, dar detaliile rafinate nu-i interesau deloc pe copii, care își plângeau marea pierdere. Se grăbeau la vale pe Nodurile Povărite în sania personală a lui Vidal Vinegret, cu marginile șinelor ceruite și ascuțite ca lama de cuțit.

În sfârșit, ajunseră în locul de unde sania nu mai putea înainta: zăpada se împuținase mult, iar poteca era plină de stânci și de pietriș. De sub tălpici se auzea un scârțâit îngrozitor. Abandonară astfel capul negru de cal printre niște stânci ascuțite, în timp ce o pulbere de zăpadă fină plutea încă în jurul nărilor întunecate și al limbii ce atâna.

Aveau să parcurgă pe jos restul drumului și, cum nu mai era mult, chiar se bucurară. În depărtare, orașul Templar se vedea deja foarte clar, iar gândul de a ajunge la podul Knox – locul preferat al lui Axle, la urma urmei – le dădu energia de care aveau nevoie pentru a-și încheia călătoria.

Knox! Podul nu putea deloc să treacă neobservat. Se arcuia peste râul Marcel, care în acel loc era foarte lat, și marca începutul orașului Templar. Knox era el însuși un mic orașel, iar locuitorii săi își construiseră cu dibăcie și îndrăzneală casele pe pod. Era aproape tot atât de lat pe cât era de lung, iar de ambele părți era înțesat cu magazine și guri de apă, plasate acolo unde în mod normal s-ar fi aflat balustrade. Unele dintre clădirile cele mai uimitoare se ridicau chiar și la șapte etaje deasupra apei, folosind cel din urmă centimetru de suprafață cu o extraordinară artă inginerească.

Și ce vacarm! Era un loc al comerțului, desigur, dar și al disputelor. Ivy și Rowan se obișnuiseră atât de mult în timpul călătoriei cu lungi intervale de tăcere, încât hărmălaia care îi izbi încă de la porțile orașului îi sperie. Pe când urechile li se obișnuiau cu zgomotul, prin fața lor se perindau niște oameni tare dubioși.

Ce-i drept, se găseau acolo și negustori și birtași, ca și alți cetățeni de treabă, dar majoritatea nu ieșeau din magazinele și locuințele lor. Podul Knox părea să atragă puțini oameni de soi și respectabili pe largile sale străzi pietruite, pline mai degrabă de indivizi suspecti, de haimanele de trei parale.

Peste tot vânzătorii ambulanți își strigau marfa din tonetele lor mobile. Aleile erau înțesate de butoaie cu ciuperci otrăvitoare și cu ierburi oflitate foarte suspecte. Mici flacoane cu siropuri dăunătoare scoteau clinchete pe rafturile de sus. Oameni zdrențăroși sorbeau din halbe cu bere trezită, în timp ce făceau negoț la teighele pline de haine cârpite și pantofi vechi și mucegăiți, luați de la cei mai proaspeți morți. Rowan văzu îngrozit degustători surogat – impostori ce nu fuseseră pregătiți de Breaslă –, care mișunau în căutarea vreunei însărcinări periculoase.

Deodată, un murmur se ridică din mulțimea din fața lor, iar Ivy ridică la timp privirea ca să vadă cum cade la pământ un om în zdrențe, înconjurat de îndată de curioși. În scurta lui viață, individul purtase numele de Klaxon și își făcuse un număr surprinzător de mare de dușmani. Era un obișnuit al podului și lumea se împrăstie de îndată ce înțelese că nu prea mai avea ce să vadă.

Dar mortul nici nu atinsese bine caldarâmul, când își făcu apariția o mulțime gălăgioasă de ciocli, pe care Rowan îi recunoscuse după pălăriile din piele de castor și hainele închise la culoare. Aceștia își croiră drum cu coatele pentru a-l cerceta pe nefericit. După multe clătănări din cap și negocieri, ajunseră la o înțelegere între ei și i se ordonă unui învățăcel să îl încarce pe decedat într-o căruță simplă de lemn.

— Ai grijă la buzunare, îi șopti Rowan la ureche lui Ivy. Știa că într-un loc așa de aglomerat ca acesta și care mișuna de astfel de oameni, un buzunar putea fi golit cu meșteșug de tot conținutul lui. Cu o mână își strânse și mai mult la piept roba de degustător, iar cu cealaltă prinse mâna lui Ivy.

— Nu e nimic de văzut aici, spuse ea dezamăgită, iar băiatul se simți iar cuprins de amărăciune din cauza pierderii pe care o suferiseră.

— Poftim! Rowan vru să-i dea mica lui nestemată verde, pentru a o face să se simtă mai bine, însă ea refuză.

Fata începu să cerceteze iarăși podul. Erau îngrozitor de multe uși, unele aflate în cele mai surprinzătoare locuri; cel mai mic spațiu fusese chibzuit folosit, spre eterna glorie a negoțului. Micile vitrine și locuințele aflate deasupra, la etaj, se întindeau în spații de împrumut și ieșeau în afară într-un mod amenințător. Rufe fluturau aidoma steagurilor, atâmate la uscat la ferestrele deschise.

Se opriseră în apropierea unui birt, numit Piua și Pistilul, iar din interior răzbăteau notele unui cântec de beție săltăreț.

Rowan era fascinat. Deși el cunoștea podul, în perioada petrecută anterior în Templar îl evitase cu strășnicie (la îndemnul șefului său, Turner Taxus, care se considera un om respectabil și dorea ca și degustătorul lui să fie la fel). Trebui să admită că se bucura să fie iar printre oameni. Nu era deloc o societate foarte politicoasă, dar mergea și așa.

— Nu spunea Axle că Knox este „un loc străvechi unde se face negoț cinstit și schimb de idei”? întrebă Ivy, privind mirată în jurul ei.

— Bănuiesc că nu iese prea des din casă.

— Oare unde o fi locuind fratele lui? se întrebă Ivy. Erau atâtea locuri în care să caute, iar ea nu avea nici cea mai mică idee de unde să înceapă.

— Nu ne-a spus, își aminti Rowan, care se apucă să răsfoiască *Atlasul* lui Axle, sperând să găsească un indiciu despre topografia podului Knox. Se întâmplă ceva ciudat, aici se încruntă el, deodată. Nu pot găsi nimic. Totul e dat peste cap. Paginile sunt încurcate și, uite, asta e cu fundu-n sus!

— Ăăă... Ivy își dresе glasul. Probabil s-a întâmplat pe estacadă, când s-a dezmembrat cartea.

După câteva încercări eșuate, găsi totuși o mică hartă a prăvăliilor de pe pod, ascunsă în interiorul capitolului despre constelațiile din Caux și cântecele de seară. Întorcându-se spre o vitrină de lângă el, vizavi de birtul Piua și Pistilul, căută un indicator. Nu găsi niciunul, dar dintr-o arcadă de deasupra intrării atârna un păianjen ce părea adevărat. Însă harta lui Axle nu conținea nicio referire la un astfel de magazin, iar când Rowan ridică privirea din carte, se trase înapoi speriat de lângă vitrină; în ea erau expuse insecte nefericite, de toate formele și mărimile, prinse fiecare cu un ac mare de argint.

— Cred că harta lui Axle e cam învechită, fu nevoit să recunoască Rowan.

Odată cu plecarea cioclilor, însă, apăruse brusc o altă amenințare. Băiatul își îndreptă spatele, uită de *Atlas* și o înghionti pe Ivy, dând alarma. Două santinele patrulau în fața lor, obligându-le pe lepădături să le deschidă drum larg. Erau îmbrăcate în culoarea purpurie a regelui, iar Ivy și Rowan tresăriră puternic, amintindu-și că ultima dată văzuseră aceste uniforme la Nestemata Scobită, îmbrăcate de douăzeci de oameni sortiți pieirii.

Era pe la jumătatea după-amiezi, iar cei doi soldați ai Mătrăgunelor erau amândoi cam leșinați de foame. Nu aveau nicio intenție să pornească în căutarea celui vinovat de dispariția timpurie a sărmanului Klaxon. Datoria lor nu era să rezolve o crimă; ordinul primit era să intimideze și, dacă se putea, pe lângă asta să mai și stoarcă ceva bani. Patrulau amenințători și le aminteau cetățenilor amărăți de soarta lor nenorocită. Dacă li s-ar fi părut că mortul avusese măcar o drahmă în zilele lui de amar, ar fi confiscat-o pentru rege (dacă ar fi avut două, ar fi tănuit una pentru ei).

Rowan își ascunse cât putu mai bine fața în glugă.

— Îndepărtează-te, șopti el.

Degustătorii erau o prezență destul de comună în Templar, dar, împreună, Ivy și Rowan ar fi putut da naștere la bănueli. Prinderea lor le-ar fi adus celor două santinele o promovare, în semn de recunoștință, și o plăcută schimbare a stilului de viață. Poate chiar și un degustător personal.

Această patrulă, ca de altfel toți soldații Mătrăgunelor, fusese informată chiar în acea zi despre degustătorul căutat. Mergeau agale, cercetând mulțimea cu un dispreț evident, croindu-și drum exact spre cei doi călători. Copiii înghețară privindu-i cum se apropiau de ei.

Brusc însă, podul se umplu de tropăituri, iar santinelelor li se alătură rapid – aproape luându-le cu asalt – un grup numeros de camarazi mărșăluind peste Knox.

— Voi doi, de colo! ordonă ofițerul. Veniți cu noi! Din ordinul reginei, avem nevoie de toți oamenii disponibili! Trebuie să capturăm fiara! O fiară înspăimântătoare care a evoluat. Are dimensiuni colosale!

Apoi, cu sulițele ascuțite îndreptate în jos, trupa se îndepărtă în pas de marș.

— Cât pe-aci! șopti Rowan.

— Da. Prea periculos.

— Mai bine să ne ascundem undeva înainte de întoarcerea lor. Aș zice că nu intră în prăvăliile astea.

— Nu, ei amenință doar mulțimea.

Cei doi se întoarseră la timp ca să vadă un om-sendviș care patrula prin fața unui han. Omul se întoarse, iar cei doi putură descifra inscripția: Sfârșitul este aici.

Un loc la fel de bun ca oricare altul, gândiră cei doi, așa că se apropiară de hanul numit Amarul Sfârșit și se aplecară să intre pe ușița de lemn.

Capitolul patruzeci și patru - Clanul Taxus

Amarul Sfârșit nu era un loc potrivit pentru înalta societate. Clienții lui nu se puteau lăuda că posedă ceva ce ar semăna cât de cât cu bunele maniere. De fapt, era mai degrabă un azil de noapte – un loc în care dormeai dacă nu aveai niciun alt colț în care să te cuibărești. Camerele de închiriat se aflau la capătul unei scări care se sprijinea de peretele din fund și dispărea într-o gaură întunecată din tavan. Între ușă și scară era un mic ring de dans, gol, și o tejghea lungă (în mare parte goală și ea). În seara aceea, în han se aflau numai doi vizitatori, îngrămădiți unul în celălalt, ce păreau adânciți într-o discuție.

Rămași stânjeniți în mijlocul ringului de dans pustiu, Rowan și Ivy atraseră atenția celor doi clienți.

Una dintre trăsăturile cele mai evidente ale neamului Taxus, pe care o avea și Turner Taxus, fostul client al lui Rowan, era un nas foarte lung, asemănător unui cârnat. Era de neconfundat și îi marca de departe pe membrii familiei drept descendenți ai lui Taxus. Pentru Turner Taxus nu fusese chiar îngrozitor, însă pentru femeile din familie era un serios motiv de rușine. Nasul Taxus se profila din frunte în cameră și avea așa greutate și volum, încât se bălăbănea la cel mai mic pas.

După ce ochii lui Rowan se obișnuiră cu semiîntunericul din Amarul Sfârșit, care era luminat doar de câteva lumânări și de o veche lampă de gaz, îi scrută pe necunoscuții de la tejghea. Și bietul degustător înlemni. Bărbații, și nasurile lor de Taxus, veniseră să bea aici, în loc să meargă la Piuă și Pistilul, pentru că speraseră să găsească un loc liniștit unde să poată sta de vorbă. Piuă și Pistilul era mult prea animat în această seară, probabil ca în ajun de festival, iar cei doi aveau nevoie de spațiu pentru un sfat de taină. Spre extraordinarul ghinion al lui Rowan Truax, subiectul acestei discuții era căutarea unui degustător fugar care se făcea vinovat de moartea prematură a rudei lor.

Spre marele noroc al membrilor clanului, care cu siguranță nu se spetiseră muncind în această seară, nici în oricare alta, de altfel, omul pe care îl căutau intră chiar în birtul lor.

Rudele lui Taxus și fostul degustător al acestuia se recunoscuseră pe dată. Îngrozit, Rowan văzu cum unul dintre ei se împinse încet în tejghea, ridicându-se în picioare, urmat de celălalt. Numai că băutura ce se găsea de obicei la Amarul Sfârșit, o licoare verde, siropoasă, era mai tare decât credeau cei doi. Iar când intraseră Ivy și Rowan, ei se îndeletniceau deja cu al treilea pahar.

Degustătorul se hotărî într-o fracțiune de secundă. Nu voia să fie încolțit între neamul Taxus și santinelele regelui Mătrăgună, de pe pod.

O trase pe Ivy după el către scara din celălalt capăt și, apucându-se strâns de ambele balustrade, o ajută să urce cât de repede putu.

Într-o clipă ajunseră sus, unde rămaseră în întuneric pe podeaua scârțâitoare, având o vedere perfectă asupra celor care îi urmăreau.

Capitolul patruzeci și cinci – Mitrodit

Ochii lui Ivy se obișnuiră rapid cu întunericul, iar ea pipăi în jur lo-cul în care avea impresia că vede o ieșitură în zid. Într-adevăr, perete-le se oprea în dreptul mâinii ei, lăsând loc unui dulăpior prăfuit. În mod normal, nu ar fi avut prea mare tragere de inimă să exploreze spațiul pe întuneric, mai ales pentru că i se părea că această parte a azilului nu era niciodată curățată și aranjată, dar asemenea momente cereau acțiuni desperate.

Din vremea petrecută la Nestemata Scobită, știa că uneori un dulap te poate ajuta să ajungi undeva. Găsi capătul înnodat al unei frânghii și trase spre ea ușa dulapului, dar cum aceasta rămânea nemișcată, o împinse cu toată puterea. Ușa se deschise și fata căzu pe podeaua încăperii întunecate de dincolo.

— Intrăm! îi strigă lui Rowan, care o aprobă fără ezitare.

Dedesubt, urmăritorii se ciorovăiau, vrând să hotărască cine avea să urce primul scara. Nu se grăbeau, căci după cum păreau să stea lucrurile, copiii nu aveau unde să dispară. Hangiul, un om nu prea curios, nu știa să existe vreo ieșire și susținea că nu e nicio fereastră care să mă lumineze întrucâtva mizeria de la etaj. Prin urmare, celor două rubedenii ale lui Turner Taxus nu le mai rămânea decât să hotărască a cui avea să fie captura.

Cel mai masiv, Quarles Taxus, socotea că avea destule merite (era descendent direct al lui Turner Taxus, o rudă apropiată), așa că decise să pună capăt disputei cu o îmbrânceană zdrăvăne. Urcă scara cu o sprinteneală remarcabilă pentru un om care își târa un văr îndepărtat agățat de picior. Spre totala mâhnire a celor doi vajnici justițieri, însă, când ajunseră sus și în sfârșit aprinseră becul slab și pâlpăitor, nu găsiră acolo țipenie de om.

Vitrina care, din întâmplare, se învecina cu prăpăditul birt Amarul Sfârșit era a prăvăliei numite Mitrodit^a, unde puteai găsi contra cost orice produs care avea vreo legătură cu otrăvurile. Pe vremuri, în perioada înfloritoare de la începutul regimului Mătrăgunelor, magazinul se lăuda cu două etaje pline de material otrăvitor, capsule goale, ierburi uscate, prafuri deosebite și primele ediții de colecție ale *Atlasului ținutului Caux*.

Dar pe măsură ce lumea în care trăiau își pierdea aerul de noutate, lăsând loc tristei și primejdioasei realități, proprietarul Mitroditului fu obligat să baricadeze etajul doi și să-și desfășoare negoțul – cu o clientelă încă destul de bogată, este cazul s-o spunem – într-un mod mai restrâns. Se mulțumea să folosească al doilea cat pe post de birou de ocazie și spațiu de depozitare pentru marfa suplimentară.

Astfel că, prin dulapul prăfuit de la Amarul Sfârșit, Ivy și Rowan se pomeniră ieșind într-un fel de magazie. Încotro se uitau, erau rafturi pline cu tot ce se găsea pe lumea asta care ar fi putut fi dăunător sau fatal, în caz că era înghițit.

Ivy nu putu să se abțină să arunce o privire. Găseai acolo canistre de sticlă prăfuite, pline cu ierburi uscate, rădăcini scofâlcite și căpățâni noduroase de plante, cu etichete decolorate, mângălite cu un scris de neînțeles.

— Axle spunea întotdeauna: „Plantele – toate plantele – au secrete”, șopti Ivy plină de respect. „Dezlegarea lor îți conferă putere, orice farmacopat e conștient de acest lucru.”

Rowan se gândi la surorile Mucegai și se încruntă.

— Va sosi ziua când toate plantele își vor arăta adevărata lor natură, adăugă ea gânditoare.

— Și asta e bine? Băiatul își amintise de întâlnirea lui cu volbura din Pădurea Sudică.

— Da, râse Ivy. Pentru că așa trebuie să fie. Așa cum era odată. Iar rolul farmacopaților e să le folosească puterea în slujba binelui.

— Ce e asta? Rowan privi bănuitor un borcan în care se aflau niște frunze uscate, de culoare verde-închis.

— Răculeț. Ăăă, ar fi bine să n-o atingi.

Rowan își retrase mâna de pe gura borcanului, căci i se părea că a auzit un șuierat^b ieșind din el.

— Uite, iarba dulce-amăruie, remarcă Ivy. Face ca totul să aibă exact gustul opus. Și tătăneasă. Pun pariu că îți dai seama la ce e bună^c. Floare-de-ochi și iarbă-moale, pentru boli. Iarba-plămânului, pentru sforăit. Și, oh! neghină; dacă îi fierbi frunzele în leșie, scoate un fum groaznic de înecăcios.

Acum Ivy scotocea printre feluritele capsule din hârtie de pergament și printre nenumărate flacoane. Cărbune, cutii cu smirnă exotică, bășica-porcului otrăvitoare. Dopuri de toate mărimile și ace de argint. Era și o cutie cu inele goale pe dinăuntru, în culori țipătoare, iar Ivy se opri să le încerce. Îi sări în ochi unul de un roșu-aprins, care îi amintea de nestemata pierdută. După o clipă de gândire, îl strecură în buzunar.

Lui Rowan îi atrase atenția o pulbere fină maronie dintr-o sticlută pe a cărei etichetă scria lederă-otrăvitoare, tocată.

— la uite aici! Tiza ta! întinse mâna după ea, după care se răzgândi și dădu cu ochii de o cutiuță. Hei, strigă Rowan entuziasmat, asta se numește Leacul bun la toate al regelui!

— De-ar fi așa de ușor!

Ea se întoarse, cercetând frunza închisă la culoare. Apoi îi reveni în minte elixirul pierdut și asta îi tăie entuziasmul față de locul în care se afla.

Rowan căzu și el pe gânduri.

— Cred că acum îmi dau seama de ce ești atât de pasionată de farmacopatie, spuse degustătorul. Nu am știut că plantele pot fi atât de folositoare; în Breaslă am învățat numai despre cele dăunătoare.

Brusc, Rowan își dădu seama că fata ar putea să-l ajute să scape de o problemă care îl chinase de când se știa.

— Ăăă, Ivy? Ca la un semnal, fața începu să i se încălzească și să se înroșească, iar el se bucură că Ivy era ocupată cu altceva. Există vreun leac pentru înroșirea obrazilor?

Ea ridică privirea, examinând încăperea.

— Uite acolo, îi arată fata un ghiveci în care se afla o plantă ce părea moartă. Sclipeți. În doze mici, o să te ajute.

— Și în doze mari? Rowan ezită, îndepărtându-se de plantă. Dacă era să se ia după experiența din Pădurea Sudică, se aștepta ca din planta ofilită să se scurgă valuri roșii.

— Orice este otrăvitor în doze prea mari, chiar și apa, ridică Ivy din umeri.

Sclipeți, cugetă el. Deși ideea îl ispitea, era hotărât să evite alte întâlniri dezastruoase cu lumea plantelor.

Ivy se afla acum în fața unei vitrine cu flacoane ce purtau eticheta Masca nopții. Înainte ca Rowan să o întrebe despre ele – de fapt, înainte ca el să observe –, Ivy vărâse deja unul în buzunar. Apoi trecu mai departe.

— Ce mi-ar plăcea să mai stau aici, spuse ea gânditoare.

Însă le era imposibil să uite care era motivul grabei lor.

— Ar fi mai bine să găsim o ieșire.

Spre bucuria lor, ieșirea se dovedi una respectabilă.

În spatele ultimului rând de rafturi înalte se afla o scară, la capătul căreia era o ușă ce dădea spre galantarul micșorat al prăvăliei. Iar la Mitrodit erau reduceri. În goana cumpărăturilor pentru festival, nimeni nu păru să bage de seamă când ușa dublă din spate se deschise și prin ea se strecurară doi copii, care se amestecară rapid în mulțime.

⁶ Aluzie la mitridat (în engleză, mithridate): amestec antic de 65 de ingrediente, inventat, se spune, de Mitridat VI Eupator din Pont, folosit ca antidot împotriva celor mai multe otrăvuri (n.tr.)

⁷ Denumirea englezească a plantei este snakeweed (lit. iarba-șarpelui) sau adder's wort (lit. iarba-viperei); este folosită, printre altele, pentru vindecarea mușcăturilor de șarpe. (n.tr.)

⁸ În engleză, planta se numește boneset (aprox. aranjează oasele); tătâneasa este utilizată ca leac împotriva fracturilor și scrântiturilor. (n.tr.)

Capitolul patruzeci și șase – Peps D. Roux

De multe generații, familia cizmarului Găgăuță era proprietara unei clădiri în care se afla și atelierul. Nu fusese întotdeauna așa de respectabilă – respectul maxim de care te poți bucura în această profesie să fii Cizmar ortopedic regal, având pe deasupra și un sigiliu care s-o dovedească –, dar afacerea de familie se desfășura de secole, sub o formă sau alta, în atelierul strâmt, dar invidiat de pe Knox.

Dintr-un atelier dărăpănat de cizmar de mână a doua, Găgăuță o transformase în ce era acum și era tare mândru de asta. Însă activitatea sa în slujba regelui Mătrăgună, și mai ales complicatele sale creații de pantofi, nu era prima lui dragoste. Deși își făcuse o vitrină specială, pentru ca toată lumea să poată vedea încălțăminte oficială a regelui Mătrăgună, el prefera să se consacre ciudățeniilor pe care le expunea în celelalte vitrine, care erau luminate cu beculțe și se învâneau în caruseluri cu oglinzi. Găgăuță crea proteze: nu doar pantofi pentru regi cu picioare diforme, ci de orice fel, începând de la complicate centuri împotriva herniei și până la membre artificiale. Trecătorii se puteau opri – mulți chiar o făceau – pentru a admira talentul lui Găgăuță. Majoritatea l-ar fi putut considera oarecum respingător. Majoritatea, desigur, dar nu și regele.

Dincolo de strașnica expoziție de corsete pentru coloana vertebrală, proptele pentru gât, dinți din lemn, scaune cu rotile în miniatură și schelete de membre aranjate cu gust, se ascundea un secret și mai străvechi: galantarul lui Găgăuță era în același timp și intrarea spre măruntaiele podului Knox, adică spre sălașele multor estacagii. Cu timpul, totuși, numărul lor scăzuse drastic, iar acum singurul locatar al podului, un oarecare Peps D. Roux, putea fi încă găsit sub Knox, văzându-și de treabă după tradiția meseriei lui.

Nu care cumva să credeți că Peps era supărat pentru că moștenise tot podul. Faptul fusese, oarecum, rezultatul propriilor sale aranjamente. De-a lungul anilor, își lărgise și extinsese fostul apartament minuscul, transformându-l într-unul enorm și grandios, cu vedere la râu pe ambele laturi și cu cele mai recente articole de lux pe care le puteai găsi într-un oraș aglomerat ca Templar. Fără doar și poate, se putea spune că e ahtiat după cele mai rafinate plăceri ale vieții, iar întâmplarea făcea ca prietenul său, Găgăuță, să-i furnizeze bucurios obiectele cele mai extravagante pe care le crea.

Astăzi însă nu era una dintre cele mai bune zile ale fratelui micuțului Axlerod.

Fără îndoială că odinioară avusese parte de un mare succes, dacă e să-l măsurăm în bunuri materiale, dar acesta se întorsese acum împotriva-i.

De ani de zile, Peps se folosise de izolarea în care trăia celebrul său frate. Beneficiase din plin de pe urma ei, fără ca Axle să știe, pretinzând că el este faimosul Axle D. Roux, de câte ori îi cădea bine lui și pungii sale. Era o înșelătorie minoră; Axle nu-și părăsea niciodată mica lui estacadă pitorească, de la capătul lumii, și părea să nu dorească nimic în schimbul eforturilor sale scriitoricești. După părerea lui Peps, fratele lui era un cloșcar ce meșterea tot timpul, înarmat cu cleștii lui retractabili și cu volumele străvechi, scrise într-un stil pompos, imposibil de citit. Din când în când, în semn de pocăință, Peps dădea peste vreo enciclopedie obscură pe care i-o trimitea fratelui său, cadoul fiind de altfel cumpărat cu banii lui Axle.

De-a lungul îndelungatei cariere al lui Axle, Peps făcuse astfel încât cecurile cu drepturile de autor pentru *At/as* – cu valoare considerabilă – să fie trimise pe adresa lui de pe Knox. Și mai avea obiceiul să se dea drept fratele lui dacă trebuia să ia masa într-un restaurant elegant și scump. Când era întrebat direct, de vreun admirator fanatic sau de vreun bancher, dacă este într-adevăr rezervatul autor, Peps ridica din umeri și își înclina capul într-un mod îndelung exersat. Știa un lucru și profita adesea de pe urma lui: oamenii credeau ceea ce voiau să creadă. El nu făcea decât să îi ajute.

Dar acum, stând în sufragerie alături de prietenul și sfătuitoarul său, Găgăuță, regreta toți anii de identitate furată. Ținea în mână o invitație din partea reginei.

— Ce mă fac? Nu am cum să refuz o astfel de convocare.

— Iar dacă te duci, o să fii dat în vileag...

Găgăuță își frângea nervos mâinile, în care mototolea de zor o batistă umedă.

Peps îi aruncă o privire piezișă prietenului său:

— Nu neapărat. Te rog, acordă-mi puțină încredere!

— Voiam să spun...

— Nu contează. E evident că nu pot să mă duc – cu ce o să mă îmbrac? O să am nevoie de un degustător, la asta te-ai gândit? De unde să fac eu rost de unul? Și nu de un degustător dintr-ăia zdrențăroși de afară, gata de închiriat. Ci de unul de încredere.

— Mai zi-mi o dată cum sună!

Peps citi cartonul aurit.

E multă vreme de când vă apreciez scrierile și mi-ar face mare plăcere să purtăm împreună o conversație interesantă. Vă rog să îmi fiți oaspete, la o cină tematică, la palat, în Ajunul Festivalului. Nu accept un refuz.

— Nu acceptă un refuz.

— Da, nu acceptă, spuse Peps amărât. Mai ales partea aia nu-mi place.

— Ajunul Festivalului! Dar asta-i poimăine!

Observația lui Găgăuță fu întâmpinată cu o privire de gheață.

Sus, deasupra se auzi sunetul unui clopoțel îndepărtat care anunța sosirea unui mușteriu. Cizmarul era mai mult decât bucurios că putea să se scuze tocmai atunci: în lunga lor prietenie, îl mai văzuse doar o dată pe Peps într-o astfel de stare și nu-și mai dorea să repete această experiență.

Se năpusti în sus pe spirala de fier forjat a scării, pe care Peps o instalase cu mulți ani în urmă, și fu întâmpinat de cea mai tânără pereche de clienți pe care îi avusese vreodată.

— Scuzați-ne, îi spuse Rowan bărbatului în ținută impecabilă, care îi întâmpină, cu regretul că nu găsisese un magazin mai puțin aglomerat, unde să stea câțva timp.

— Spuneți, tinere domn! Cu ce pot să vă ajut? Găgăuță îl scruta din toate părțile, căutând să detecteze vreun șchiopătat.

— Păi... îngăimă Rowan, care nu prea știa cum să înceapă.

— Sunt cât se poate de discret, îi asigură Găgăuță, bănuind că, poate, venise pentru sora lui.

Deși cam palidă, și aceasta părea să fie zdravănă. Erau ambii prea tineri ca să sufere de hernie. Niciunul nu avea vreo cocoașă vizibilă.

— Trebuie să vă destăinuiți, dacă vreți să vă echipez cumva, continuă Găgăuță.

Asta era partea cea mai plictisitoare a meseriei.

Ivy își dresе glasul:

— Ați putea să ne spuneți unde putem găsi un estacagiu pe nume Peps D. Roux?

Găgăuță era așa de puțin obișnuit să i se pună întrebări despre Peps, încât clipi o dată și apoi încă o dată, foarte lent. Puțini îl cunoșteau pe Peps drept Peps, iar aceia nu erau niște copii pipirii și ciudați. Rowan îl lămuri însă repede:

— Ea e Ivy Manx. Fratele lui ne-a trimis aici. Spunea că Peps o să ne ajute.

Capitolul patruzeci și șapte – Invitația

Ivy Manx? Ivy Manx... cugetă Peps, repetând în gând numele, în încercarea de a stârni vreo amintire, oricât de veche. Între timp, Ivy își revenea din surpriza provocată de uluitoarea asemănare dintre cei doi estacagii. Într-adevăr, când dăduse cu ochii de fratele lui Axle, o clipă crezuse că îl vede pe vechiul ei prieten – o adevărată bucurie. Dar Peps era în toate privințele imaginea denaturată a personalității studioase a lui Axle, iar asemănarea dintre cei doi frați se limita doar la trăsăturile feței.

— Da, acum cred că știu. Era o fetiță, de care fratele meu se simțea foarte atașat. O salvase din râu, din câte îmi amintesc. O întreagă tevatură; n-am înțeles niciodată ce avea de gând. Da, da, îmi amintesc acum. Peps o cercetă pe Ivy mai de aproape. Prin urmare, tu ești? Parcă, să zic, avea o mare slăbiciune pentru tine.

Ivy și Rowan fuseseră poftiți în apartamentul lui Peps numai după ce Găgăuță, foarte încurcat de situație, îi ceruse estacagiului părerea. — Ai mai văzut vreodată așa ceva? șopti Rowan în urechea lui Ivy. Un astfel de lux e de obicei rezervat celor mai importanți proectori ai Breslei. În expectativă, Peps îi privea pe rând pe cei doi mici vizitatori ai săi. — Prin urmare, cu ce vă pot fi de folos?

Ivy își pierdu speranța. — Axle nu v-a trimis vorbă? Poate vreo scrisoare? Sau ceva, orice, în legătură cu unchiul meu? — Să-mi trimită vorbă? Da' mă rog, de ce?

În mintea lui Peps se născu gândul că poate fratele lui îi trimisese pe cei doi drept zapcii pentru anii de înșelătorii, însă își dădu rapid seama ce absurd ar fi fost să folosească pentru asta niște copii. Răscoli prin minte în căutarea vreunui mesaj de la Axle. De fapt, avea obiceiul să ignore orice venea din partea fratelui său, așa erau de plictisitoare și de stufoase mesajele lui.

— Domnule... eu cred că Axle se gândise că ați putea... — Da' tu cine ești? se întoarse Peps spre tovarășul lui Ivy, tăindu-i nerăbdător vorba. — El e Rowan. Rowan Truax. — În slujba dumneavoastră, se înclină Rowan politicos.

Cu roba lui de degustător, băiatul încă mai era o adevărată apariție, așa că Peps îl măsură din cap până în picioare. — Hmm, pufni. Tinere, ești degustător? — A fost degustător, preciză Ivy, presupunând că fratele lui Axle avea aceeași repulsie față de Breaslă.

Numai că informația despre pregătirea lui Rowan avu un efect neobișnuit asupra gazdei lor. Peps sări deodată din locul în care stătea – lângă o măsuță de cafea elegant asortată cu cărți ilustrate luxoase – și arboră un zâmbet incredibil de binevoitor (și de surprinzător). Pur și simplu scânteia, iar Ivy făcu astfel cunoștință cu apreciatul dinte de aur al lui Peps. Dacă la început îi primise cu o oarecare lipsă de interes, acum încercă să-și îndrepte întreaga atenție asupra lor, într-un fel care cel puțin pe Ivy o liniști.

— Degustător! Degustător, carevasăzică? Atât de tânăr! Ești proaspăt absolvent al Breslei? Luați loc, vă rog! Amândoi. Găgăuță, ce mai aștepți? Adu tava cu ceai!

Pe când cei doi încercau să se instaleze cât mai confortabil în scaunele miniaturale, Ivy nu se putu abține și încercă iar să obțină vreo informație. — Scuzați-mă, domnule. Sunteți sigur că n-ați auzit nimic despre Cecil? Nu ați primit nimic de la Axle, absolut nimic? — Hmm... Nu. Nimic, te asigur, draga mea. Nicio vorbă. Dar spune-mi, te rog, cum o mai duce fratele meu?.

Ivy încuviință, dezamăgită. — Bine, bine. Tu nu ești degustătoare, nu-i așa, drăguță? Nu, sigur că nu, murmură Peps, enervat de cât de lent se mișcă Găgăuță. Cizmarul ținea cu grijă în echilibru tava cea grea. Ivy se posomorî și se uită amărâtă la Rowan. — Unchiul tău, spui. O fi vorba de renegatul ăla – farmacopatul cu care era prieten fratele meu? — Da.

Găgăuță se îndeletnicea acum cu cele de pe tavă. Puse cu grijă cubulețele colorate, preferatele lui Peps, într-un bol lângă frișcă. Însă îi veni în minte ceva. Nu se obosise să-i vorbească despre asta lui Peps până acum; la urma urmei, întâlnise atâtia prizonieri de când lucra pentru Mătrăgună. Câteodată fusese chiar obligat să pășească peste ei, când temnița reginei era supraaglomerată, așa cum se întâmpla uneori. Peps însă spusese ceva despre un farmacopat și asta îl ajutase să-și amintească. Nu era un cuvânt pe care îl auzea prea des în timpurile astea și poate nu era o coincidență.

— Peps, începu Găgăuță pe un ton nepăsător, am tot vrut să-ți spun. La ultima probă pentru pantofi a venit vorba de un prizonier pe care regina l-a descoperit în temniță. Era acolo de un an, complet uitat! E interesant – spuneau că ar fi un farmacopat. — Un prizonier! exclamă Ivy, gătuită de emoție. Unde? Cum arăta? Se uita când la Peps, când la Rowan, plină de speranță. — Păi... se bâlbâi încurcat Găgăuță. Din fericire am plecat înainte ca el să fie chemat. Însă dacă a stat în tot acest timp în subsolul ăla murdar și întunecat, aș spune că probabil avea nevoie de o baie.

— Zău așa, o informație de genul ăsta nu e ceva ce dai uitării. Ce iresponsabil! Un farmacopat! ăsta nu e un prizonier obișnuit. Ce altceva ai mai uitat să-mi spui? Îl certă Peps. Ce explicație poți să dai, Găgăuță?

Găgăuță simți în tâmpile un zvâcnet familiar, semnul unei migrene. — O, el trebuie să fie! Trebuie! strigă Ivy. Un an întreg... exact de când a plecat Cecil! — Lasă-mă să mă gândesc, lasă-mă să mă gândesc! Nu mă mai certa așa, Peps!

Găgăuță părea chiar supărat. Cugetă o clipă. — Spuneau că aveau să-l aducă de îndată ce terminam eu măsurătorile pentru noua pereche de pantofi a regelui. Cea verde. Regina a spus că omul venise să-i vindece regelui piciorul, dar că fusese aruncat în temniță înainte de a apuca să-și încerce norocul. Toată istoria aia m-a făcut să nu mă simt deloc în largul meu; am fost de-a dreptul ușurat când am părăsit încăperea. Însă acum îmi amintesc, regina spunea ceva despre o execuție rapidă și despre cât de rău îi părea că îl făcuse să aștepte atât.

Ivy intră în panică. — Execuție? Când? — Cred... cred că e stabilită pentru Festival. Pentru marea sărbătoare. — O, Peps... trebuie să mă ajuți să-l salvez! Axle a spus că o s-o faci! Cum o să intrăm în castel? E o fortăreață! De aia vin aici Mătrăgunele în Anotimpul Vânturilor – e unicul loc sigur! — Și mai sunt și toate santinelele alea, adăugă Rowan. Peps se îndreptă și se lăsă pe spate; își duse brațele scurte la ceafă și un zâmbet de satisfacție i se lăți pe chip.

— Ei bine, din întâmplare sunt invitat chiar acolo.

Capitolul patruzeci și opt - Nu unul, ci doi

Stabiliră de îndată că urmau să meargă toți trei împreună, la dineu; Axle era cunoscut ca fiind atât de excentric, așa încât sosirea nu cu unul, ci chiar cu doi degustători nu avea să fie ceva neobișnuit pentru o persoană atât de respectată. Lui Peps îi surâdea ideea de a apărea la palat cu un anturaj și începu imediat pregătirile pentru transformarea lui Ivy într-un tânăr degustător.

Găgăuță alergă de colo-colo de-a lungul podului Knox, făcând cumpărături pentru cei trei. Însă, de s-ar fi oprit din goana lui nebună pentru a o spune pe a dreaptă, avea îndoieli în legătură cu întreaga afacere. Nu era un om căruia să-i placă riscul și nici nu era încântat să-și vadă prietenii în situația asta (deși modul în care de atâta timp trecuse cu vederea toate învârtelile dubioase ale lui Peps era o cu totul altă poveste).

Găsi o robă potrivită pentru tânăra fată, împreună cu ustensilele necesare: perie pentru limbă, pulverizator cu apă distilată și tacâmuri din aur. Apoi se îndeletnici cu ceva mult mai plăcut. Peps îi ceruse un costum strălucitor, potrivit pentru curte. Iar în privința celor doi copii, cu toții căzură de acord că înfățișarea lor avea nevoie de câteva îmbunătățiri, lucru de care Găgăuță, care la urma urmei era Cizmarul ortopedic regal, se putea ocupa foarte bine.

Pe podul Knox, oaspeții își pregăteau strategia.

— Așadar,iei cea mai mică bucățică, întotdeauna cu mâna dreaptă, și o rostogolești pe limbă.

Rowan îi ținea lui Ivy un curs rapid de degustare, o ironie pe care o sesizară amândoi, ținând cont de eșecul lui ca degustător.

— De ce cu mâna dreaptă?

Rowan începea să se enerveze din cauza tuturor amănuntelor pe care trebuia să le explice.

— Așa se face, Ivy! Întotdeauna a fost așa. Nu mai tot pune întrebări! Trebuie să-ți împărtășesc opt ani de pregătire intensă într-un singur curs!

Ivy își ceru scuze și-și schimbă poziția pe scaun. Era stângace, așa că nu avea să-i fie prea ușor să-și amintească să se folosească de dreapta. De-abia aștepta să treacă ziua de mâine. De emoție, știind că unchiul ei era atât de aproape, avea tot timpul un nod în stomac.

— Cauți să simți orice, orice urmă de gust. Dar e cazul să ne concentrăm pe felul cum te porți, pentru că știm amândoi că la gustat nu mă pricep prea bine. E suficient dacă aprobi din cap, uite așa (Rowan dădu din cap atotștiutor către Peps), ca să arăți că bucatele pot fi mâncate. La mesele fastuoase – mai ales la cele care urmează protocolul de curte – ar fi prea complicat dacă fiecare degustător i s-ar adresa clientului său, așa că în cercurile cele mai simandicoase, obiceiul este ca degustătorii să respecte legea tăcerii.

— Și atunci cum îi spui clientului dacă mâncarea este otrăvită? se miră Ivy.

— Dacă observi ceva, folosești un semnal. De obicei, degustătorul își scapă furculița pe masă.

— De ce să nu spui ceva? La urma urmei, mâncarea este într-adevăr otrăvită!

— Păi, destul de frecvent mâncarea a fost otrăvită de unul care se află la masă, cu intenția de a-l otrăvi pe unul dintre oaspeți. S-ar putea ca otrăvitorul să fie chiar clientul tău, iar rolul nostru nu e să judecăm, ci doar să gustăm și să informăm. Țasta e crezul degustătorilor: „Gustă și informează”, zâmbi Rowan.

— Îl cunosc, schiță Ivy un surâs amar.

Luă în gură o bucățică de plăcintă cu carne, dându-și silința să-i simtă gustul – să îl simtă cu adevărat, într-un alt fel. Și, într-adevăr, ceva interesant se întâmplă. O clipă, lumea dispăru, iar Ivy fu conștientă numai de amestecul de arome pe care le simțea pe limbă. Untul, sarea, sosul gros de carne – le simțea pe fiecare separat, însă amestecate într-o simfonie de savori. Gusturile componentelor se despărțeau în continuare pe limbă (smântâna din unt, făina venind din plăcintă, carnea de pasăre, bogată și succulentă). În loc să ia încă o îmbucătură, nu mai simți nevoia să continue. Când amestecul de arome dispăru, fu în stare să recomună cu ușurință ingredientele, pentru că simțise cu adevărat gustul mâncării.

— Toți anii în care ai fost Ivy cea Otrăvitoare ți-au antrenat bine papilele, spuse Rowan cu admirație. Ești mai bună decât mine – și asta fără nicio zi de pregătire!

— Să mâncăm, îi întrerupse Peps cu nerăbdare. Problema cu degustătorii e că, până apuci să pui ceva în gură, totul s-a răcit și s-a sleit!

Masa fu într-adevăr delicioasă și plină de delicatese, furnizate chiar de bucătarul-șef al celui mai luxos restaurant, La Consumatorii lui Trindle. Bucătarul-șef, un om pe nume Trindle, rotofei și cu un păr de culoarea focului, îl primi încântat pe estacagiu. Din câte se părea, aceea era masa obișnuită a lui Peps, deoarece, după cum recunoscuse Trindle era singurul estacagiu pe care-l cunoștea și care nu știa – sau nu voia – nici măcar să fiarbă un ou. Privindu-și farfuria, Peps dădu din cap în semn de apreciere și în scurt timp cei doi prieteni își comentau gălăgios norocul.

Profitând de un moment de liniște, Rowan se aplecă peste masă și îi șopti lui Ivy:

— Tot nu mi-ai spus cum plănuiești să îl vindec pe rege.

Asta era o problemă care o frământa și pe ea de când se spărsese sticla cu elixir. Nu avea niciun plan, poate doar o speranță... o idee. Pe care însă nu avea de gând să o spună nimănui; sau nu încă. Mai întâi trebuia să ajungă în palatul-fortăreață și, întocmai așa cum promisese Axle, Peps urma să o ajute.

— Peps, am nevoie de bucătăria ta, dacă nu te superi, spuse Ivy, pipăind în buzunar flaconul de Masca nopții pe care îl furase.

De-abia aștepta să se întoarcă la vechile ei îndeletniciri.

Capitolul patruzeci și nouă – Sosiri

Vremea era plăcută în seara aceea și, chiar dacă mai era până ce Vânturile aveau să scadă în intensitate, multă lume ieșise la plimbare pe pod. Peps, în rolul lui Axle, și cei doi degustători ai lui se strecurară afară pe ușa din față, pășind pe caldarâm. Estacagiul, cu pelerina de un roșu-aprins înfășurată strâns în jurul corpului îndesat, părea și mai mic, flancat de cei doi prieteni ai săi. Porniră înainte prin mulțime.

Sub mâna talentată a lui Găgăuță, degustătorii căpătaseră o înfățișare prezentabilă, iar Ivy se considera norocoasă că nu purta corsetul incomod, așa cum sperase el. Și Rowan reușise să scape fără o transformare prea excentrică – Găgăuță nădărduse să-i poată atașa vreo excrescență pe undeva, o cocoasă ori măcar o gușă. Cu toate astea, copiii reușeau să arate suficient de sănătoși. Ivy, acoperită din cap până-n picioare în roba de degustător, purta gene false și o aluniță pe care Găgăuță i-o adăugase pe obraz, ca un detaliu teatral. Rowan mergea împleticindu-se în pantofii ingenioși, care îl înălțau cu câțiva centimetri; purta o barbă mică, după moda vremii. Făceau o echipă respectabilă, iar dacă își țineau capetele plecate, nu aveau cum să fie recunoscuți.

Deși cu greu se poate imagina așa ceva, podul Knox era și mai gălăgios decât atunci când Ivy și Rowan îl vizitaseră prima dată. Era evident că majoritatea vizitatorilor se înghesuiau pe pod în așteptarea festivalului anual al Mătrăgunelor. Vântul – care nu era de neglijat – făcea să zdrângăne semnele indicatoare de pe stâlpi și smulgea înfuriat din cale tot ceea ce nu era priponit. Gunoaie și resturi zburau în vârtej dinaintea celor trei, lovindu-li-se de glezne și dispărând apoi în noapte. Ivy izbuti să arunce o privire spre un afiș îngălbenit ce stătea să se desprindă de pe un felinar. Era o gravură reprezentând un nebun, părul încolăcit și fluturând în toate părțile, ochii cu o privire exagerat de pierdută.

Cu o tresărire, Ivy își aminti de tentativa lor disperată.

Festivalul Vânturilor

Prezintă execuția programată

A unui diabolic renegat, pervers șarlatan

și pustric farmacopat

Festivitățile încep la apusul soarelui

Cam după vreo oră, când ultima geană de lumină, cenușie și prăfuită, fusese alungată de vânt, Găgăuță încă se mai afla în casa acum învăluită în întuneric a lui Peps și privea splendida panoramă a râului Marcel. Priveliștea îl liniștea. Asta până ce o barcă mică, venind dinspre nord, intră în raza privirii lui și andocă la nimereală la chei. Cum docherii sărbătoreau la rândul lor, nu era nimeni care să încaseze taxa, iar Găgăuță avu răgazul să îi examineze mai bine pe noii sosiți. Din cabină își făcu apariția un ciudat grup de trei persoane: o doamnă înaltă, aristocrată, într-o rochie roșie de bal care îi dădea fiori, ea însăși o adevărată apariție; o urma silueta inconfundabilă a încă unui degustător – doi erau deja îndeajuns pentru Găgăuță care avea despre ce să vorbească săptămâni bune de aici înainte; în fine, a treia persoană care coborî îi îngheță cizmarului sângele în vene; era cineva, ceva, peste care nu dai prea des, nici măcar în oraș, și atunci, numai noaptea; o siluetă masivă într-o robă zdren-țuită, cu un păr vâlvoi ce ieșea din glugă în toate direcțiile.

„Un Expulzat”, își dădu seama Găgăuță, „un Expulzat se află aici, în Templar!”

Totuși, plecând iute de la fereastră, nu-l zări pe ultimul sosit. Aveai într-adevăr nevoie de o privire ageră pentru a distinge silueta subțire și întunecată a unui pasager clandestin care se ascundea în umbră și își agita aripile obosite în aerul nopții ce coborâse peste oraș.

Capitolul cincizeci – Pregătiri

După cum ar putea să spună orice boboc din Breaslă, o particularitate a gustului este că el depinde foarte mult de simțul mirosului. Desigur, domnul Flux și sinusurile sale inflamate nu erau în stare să miroasă nimic, nici măcar propria respirație duhnitoare sau perdelele mucegăite ale dormitorului.

Orice degustător aflat în această situație dificilă ar fi fost îngrijorat peste poate dacă ar fi trebuit să-și exercite atribuțiile față de regină. Știa că acesteia îi va face o plăcere deosebită să îl testeze în public; otrăvirea era în firea ei și nimeni nu se putea aștepta ca ea să-și înfrâneze asemenea porniri malefice.

Sorrel Flux însă nu era nici pe departe îngrijorat. Avea aceeași fire uneltitoare ca și majestatea sa. Se consultase cu prietenul lui, Umilus Iarbăneagră, care la rândul său ținea o evidență strictă a tuturor lucrurilor neobișnuite ce intrau în bucătăria regelui. (Flux se pricepea de minune să gădile mândria de servitor a lui Umilus și ciupea tot felul de informații picante referitoare la meniul serii.) Masa din acea seară promitea să fie un eveniment memorabil; la urma urmei, o masă cu familia regală era pe măsura vanității lui Flux și era bine pregătit pentru un astfel de moment.

Cum evenimentul respectiv se apropia acum cu pași mari, stătea cu un prosop pe cap, aplecat deasupra unui vas cu apă fierbinte. Încerca să-și desfunde sinusurile, dar acțiunea urma avea să-și arate zădărnicia de îndată ce el va fi dat iar față cu aerul rănced al castelului. Sudoarea îi picura de pe vârful nasului lung și încovoiat.

Ca să reușească în acea seară, trebuia să aibă drum liber. Era un lucru absolut necesar pentru mărețul său plan. Deja foarte expert în otrăvirea santinelelor, Flux administrea un coș plin cu ciuperci deosebit de nocive numeroaselor gărzi ale palatului, presărându-le în tocana aromată a acestora, iar liniștea ce urmă îi răsplăti efortul. Apoi Flux îl otrăvi și pe șeful personalului. Palatul era aproape gol.

În timp ce se pregătea pentru dineu, Flux de-abia își putea stăpâni entuziasmul provocat de propria lui dibăcie. În această seară, avea să lase în urmă toți anii de slugărie. Curând avea să se plimbe liber prin paradis – secretele Intrării vor fi ale sale.

Mai avea de vizitat o singură persoană înainte de ora la care erau programați să sosească invitații. După ce-și netezi puțin firele rebele de păr, cu o mână remarcabil de calmă, Sorrel Flux ieși pe coridor în căutarea partenerului său, lingușitorul Umilus Iarbăneagră.

Regele Mătrăgună ura întâlnirile organizate de soția lui.

Așteptarea îi provoca indigestie, iar conversațiile politicoase erau mereu îngrozitor de artificiale. El tânjea după o atmosferă mai antrenantă, în care poate ar fi sfârșit prin a se amuza chiar.

Amintindu-și cine era oaspetele de onoare, începu să caște. Un estacagiu pipernicit și respingător, fără îndoială cineva care nu avea nimic de spus, nimic amuzant adică. Nu încercase el să îi scoată pe toți în afara legii? Ar fi și reușit, dacă ar fi grăbit lucrurile, însă Artilla avea o slăbiciune pentru autorul acelei cărți pe care ea o admira nespus.

Estacagiul e scriitor, gândi regele, așa că fără îndoială va fi o conversație pretențioasă și savantă, total diferită de stilul lui, al regelui. Exact de genul ăsta de lucruri se ferea el. Ceea ce îi trebuia cu adevărat era un bufon, dar ultima încercare de a angaja unul fusese un dezastru teribil.

Își îngădui un moment de aduceri aminte despre omul acela simpatic. Avea simțul ritmului – un talent autentic și de invidiat. Era și extrem de păros, o trăsătură amuzantă în cazul oricui, dar mai ales al unui bufon. Era atât de complet acoperit cu păr, încât semăna mai mult a lup decât a om. În cele din urmă, după ce bufonul fusese eliminat, regina, inspirată de înfățișarea de animal a omului, îl trimisese pe Împăietorul regal să îl prelucreze. Rezultatul fusese foarte convingător – lucirea din ochi, elanul pasului înlemnit, al brațului întins într-o eternitate ca să prindă fluierul –, încât regelui îi trebuiseră câteva ore bune până să-și dea seama că individul era mort (în tot acest timp regele așteptase politicos ca omul, împăiat, să-l amuze). Din păcate, lucrul adusese cu sine următoarea revelație: părosul lui bufon fusese conservat cam tot la fel ca și o antichitate! Regele fu atât de speriat de această concluzie și atât de revoltat, încât hotărî ca absolut niciodată să nu mai aprecieze umorul unei persoane amuzante. (Experiența îi adusese totuși un câștig, căci servise drept inspirație pentru unul dintre cele mai morbide poeme ale regelui Mătrăgună.)

Regele cugeta la capacitatea sa de a transforma ceva șocant și nefericit în poezie, în timp ce fratele lui sforăia în celălalt capăt al camerei.

Ceea ce îi aminti de un lucru.

Mai devreme, fusese ușurat să primească mesajul lui Vidal Vinegret, ca răspuns la cererea lui de a-i furniza un nou degustător. Vinegret îi scrisese, pentru a-l asigura pe regele Mătrăgună că îi va trimite cel mai bun degustător pentru ocazia acelei serii – un mesaj care îl mulțumea și îl îngrijora în aceeași măsură. Vidal Vinegret scria într-un fel ciudat care îl amețea și adesea îl irita.

Între timp, regele se gândi că ar putea compune un toast pentru cina din seara aceea, așa că se așeză, cu mintea goală, la eleganta lui masă de scris.

Cât de inconstantă era muza lui! Stătu să aștepte, dar nu se ivi nimic, apoi tot nimic, până când ajunse să se întrebe cu dezinvoltură dacă nu ar putea, cu nițel ajutor, să găsească în castel o saltea năpădită de purici. Se și vedea alungit, cu pana în mână, experimentând amărăciunea celor săraci și bătui de soartă, dar plin de inspirație.

Dar regele nu era predispus la compasiune sau sacrificii – nici măcar de dragul poeziei sale –, așa că renunță și nu chemă nicio santină.

Firește, oricum nu ar fi avut cine să-i răspundă.

Capitolul cincizeci și unu - Oaspetele de onoare

Peps D. Roux și cei doi degustători ai săi sosiți la palatul din Templar, la invitația reginei, găsiră gheretele gardienilor de la poarta castelului goale și neprimitoare. De fapt, locul era de-a dreptul pustiu și nu era absolut nimeni care să-i primească, așa că Peps scoase invitația din buzunarul de la piept și verifică data și ora. Totul era corect.

— E cineva aici? Îndrăzni el să spună, primind drept răspuns doar bolborositul mocirlos al șanțului cu apă.

Eliminarea lentă și metodică a personalului castelului, înfăptuită de Sorrel Flux, fusese totală. În cele din urmă, o ajutoare de bucătar, chemată de Peps, fu cea care îi conduse pe cei trei, fără nicio ceremonie, spre marile uși decorate care marcau intrarea în sala de primire a curții. Acolo, îi părăsi în tăcere, lăsându-i pe vizitatori într-o liniște stânjenitoare. Apoi, urmând exemplul estacagiului, Ivy și Rowan își croiră și ei drum, ajungând în cele din urmă în fața temuților și mârșavilor domnitori din Caux.

Regele își dresе glasul, încurcat, căci nu era priceput la conversațiile de conveniență.

— Ei bine... hm. Care dintre voi este faimosul estacagiu?

— Dragă, intervebi regina dând ochii peste cap, evident că e acela îmbrăcat în purpuriu... Piticul.

— A, da! Acum înțeleg. E micuț, nu-i așa? Se pricepe la ceva? Dansează?

— Nu cred, dragul meu.

— Totuși, mi-ar plăcea să-l văd dansând.

— Avem cartea dumitale chiar aici, domnule D. Roux, bătu regina cu palma peste un exemplar al *Atlasului*. Drăguță carte. Suntem foarte încântați să vă cunoaștem.

Sala era plină cu invitați, câțiva dintre doamnele și domnii cei mai de temut din Caux, aflați în grațiile reginei, iar Peps îi impresionează pe toți cu o plecăciune pompoasă. Ivy își tot răsucea pe deget palida ei imitație de la Mitrodit, cu privirea ținută la inelul enorm al reginei.

— Ai venit cu doi degustători la masa din seara aceasta, domnule D. Roux? Întrebă regina.

— Întocmai, majestate. Îmi stă în obicei să nu iau niciodată masa fără ei. La urma urmei, sunt... o celebritate. Peps dădu din cap și zâmbi către figurile împietrite și îmbufnate înșirate de-a lungul peretelui bogat împodobit.

— O celebritate, zici? Întrebă regele Mătrăgună.

— Da, alteță. O celebritate.

Urmă o pauză, timp în care Ivy își ținu răsuflarea.

— Absolut neregulamentar, nu-i așa, dragul meu? constată regina întorcându-se aproape imperceptibil către soțul ei.

— Hmm?

— Întrebam dacă nu e neregulamentar să existe doi degustători pentru un om atât de mărunț.

— Te corectez, draga mea. O celebritate atât de mărunț. Zău așa, Artilla, nu i-aș reproșa asta micuțului tău oaspete. Și tu ai o reputație bine cunoscută.

Regina, flatată de vorbele soțului ei, își întoarse privirea spre cei trei, exact în clipa în care o voce – o voce ascutită, dar supărător de nazală – izbucni (ca de sub o stâncă) în spatele lor. Era o voce pe care Ivy o recunoscuse imediat și pe care nu ar fi putut niciodată să o uite.

Desigur, era vocea lui Sorrel Flux, fostul ei degustător și chiriaș nepoftit.

— Masa este servită, mi s-a spus, anunță acesta, mieros.

Capitolul cincizeci și doi – Tapiseriile

Nu mai exista în castel decât un singur lucru – sau mai bine zis un set de lucruri – care te-ar fi putut duce cu gândul la rege Verdegris și care nu fuseseră aruncate în pivnița mucegăită. Sfidau decretul regal emis împotriva antichităților și a lucrurilor moștenite și erau puse la vedere în orice spațiu liber al peretelui din sufrageria oficială. Erau imense, minunate și spectaculoase.

Și pentru că erau preferatele reginei (dar și ale oricui avea norocul să le vadă), acolo și rămaseră: un splendid set de șapte tapiserii, realizate cu mult timp în urmă de un artist necunoscut. Într-un moment de inspirație, Artilla hotărâse că ele urmau să fie nu doar un minunat decor al festivităților serii, ci și o temă a întregului festin.

Inutil să mai amintim că tapiseriile acelea îi erau profund nesuferite regelui. Pur și simplu i se făcea rău numai la ideea de a le simți pândind tot timpul în spatele lui, gata să-i sară în ochi la cea mai mică alunecare a privirii. Persista în ideea că aveau un miros ciudat, ca mai toate vechiturile, și nu recunoștea nici urmă de măiestrie în firele lor țesute – cel mult un depozit infinit de praf și insecte. I se părea respingător faptul că soția lui voia să mănânce lângă ele, însă oricât ar fi insistat, în seara aceea ea nu l-ar fi băgat în seamă.

Se consolă însă cu faptul că urma să obțină o mică răzbunare asupra tuturor, în momentul toastului – reușise până la urmă să compună ceva pentru ocazia respectivă.

Oaspeții fură conduși în sufrageria oficială cu puțină vreme înaintea familiei regale.

Inima lui Ivy bătea mai să-i spargă pieptul, iar ecoul bătăilor o asurzea. Surpriza întâlnirii cu Sorrel Flux îi înmuiase picioarele o clipă, așa că, pentru a nu știu câta oară de când plecase de la Abație, se trezi tânjind după alinarea pe care i-o aducea nestemata ei roșie. Găgăuță era la fel de priceput în a masca picioare strâmbe și cocoase, pe cât era în arta deghezării. Cu toate acestea, deși copiii păreau acum mai înalți și erau bine travestiți, Ivy – înfășurată în roba ei de degustător – se întrebă într-un moment de groază dacă nu cumva Flux ar putea să o recunoască.

În acea seară, personalul castelului, cât mai supraviețuise din el, era îmbrăcat pentru vânătoare. Cu adevărat, adunarea ar fi putut avea loc într-un luminiș de pădure ideal, cu excepția faptului că existau patru pereți și un tavan (deși camuflajul era aproape perfect). Oaspeții fură întâmpinați de larva ciripitului de păsări, aflate în colivii, majoritatea păsări cântătoare de pădure, dar și câteva păsări de baltă rătăcite. Imediat ce zgomotul și agitația penelor ce pluteau prin aer se mai potoliră, le luă locul o lăută singuratică. Peste tot erau semnele unei mese în aer liber; până și podeaua era presărată cu ierburi și nuiiele și cu imitații de alte resturi vegetale călcate în picioare.

Pe când ei se îndreptau spre masa ovală, celor trei li se alăturară alți oaspeți – câțiva demnitari aflați în vizită și un ambasador din Kruxt – care așteptau trecerea Vânturilor, fiecare însoțit de propriul degustător. Cu un semn din cap, Peps se opri să-i salute, în timp ce Ivy și Rowan își priveau impasibili tovarășii de breaslă. Ivy aruncă o privire prin încăpere. Fața de masă era splendidă, acoperită de frunze delicate, cusute de mână într-un mozaic însuflețit. Pe masă erau aranjate farfurii din lemn și boluri lustruite, în timp ce molii întunecate dădeau din aripi pe decorațiunea centrală – o piramidă de cranii amplasate pe oase încrucișate, golite de carne. O viță zdrențuită era încolăcită prin arcadele goale.

Impulsionată de un ghiont al lui Rowan, Ivy se dezlipi de această imagine, încercând să-și amintească rapida lecție despre protocol. Pe masă se găseau frunze uscate de curmal pe care erau înscrise cu cerneală aurită numele invitaților. Ivy căută numele lui Axle, iar Peps își ocupă locul, de onoare, lângă regină.

Ușa laterală se deschise, iar prin arcada boltită intrară Mătrăgunele. Regina Artilla îmbrăcase o rochie minunată, verde-închis (ea îl numea verde vânătoresc), dar care nu se putea măsura cu verdele încăperii. Coroana îi strălucea funest, încărcată cu zeci de nestemate scânteietoare nespuse de limpezi.

Regina avusese mai puțin noroc în alegerea veșmintelor pentru rege.

Voise să-i dea costum de vânător, potrivit cu al ei, dar el refuzase să îl îmbrace. Totuși, reușise să îl convingă să poarte o coroană din coarne de cerb, pe care el le acceptase numai pentru că erau poleite cu aur, și se dăduse peste cap ca să îl țină departe de vreo oglindă în care s-ar fi putut vedea. Efectul produs de coroană era complet ridicol: nu i se potrivea deloc pe cap și îi dădea conducătorului din Caux un aer de cerb beat. Pe lângă asta, avea tendința să se agațe de orice, iar decorul din încăpere ajunsese curând în vârful capului său.

Așa că regele își făcu o intrare mai puțin spectaculoasă decât soția lui. Nevoit să se lupte cu ramurile răutăcioase și noduroase ale unui copac, se alesese cu un fir de mușchi ce-i atârna legănându-se dintr-un corn mai înalt. În picioare purta perechea cea nouă de pantofi verzi de la Găgăuță și ar fi putut să recunoască în fața întregii adunări că aceasta era partea cea mai plăcută a întregului eveniment.

— Regele și regina din Caux se află în fața dumneavoastră în toată splendoarea! anunță Sorrel Flux, asumându-și o sarcină ce-i revenea de obicei lui Umilus Iarbăneagră.

Peps fu primul care se ridică, făcu o plecăciune și, cum îi avea alături pe cei doi degustători, atrase până la urmă atenția lui Sorrel Flux. Dar mintea lui Flux era ocupată cu altceva, iar atenția lui nu era îndreptată asupra lui Ivy, ci asupra celui alt degustător. Tânărul aflat lângă autorul cel mărunțel i se părea oarecum cunoscut. Cu adevărat, părul era altfel, iar barba pe care o purta, neobișnuită la o vârstă atât de fragedă, îl nedumerea. Îl sâcăia faptul că nu reușea să-i recunoască fața, însă curând cuta de deasupra sprâncenelor sale atent conturate se descreți, căci dineul începea.

Un corn de vânătoare singuratic sună de două ori din depărtare, trist și stingher. Ivy înțelese că era semnalul funest al începerii dineului și își dădu seama că, odată cu el, începeau și îndatoririle ei de degustător.

Capitolul cincizeci și trei – Vânătoarea

Cu un zâmbet care îi dezveli dinții mari și strâmb, Flux anunță:

— Regina are plăcerea de a oferi în această seară un dineu cu tema vânătorii.

Chiar cu brațele larg deschise, Sorrel Flux era mult prea firav pentru roba sa. Dacă regele dorise mai devreme un bufon, Flux ar fi putut să-i fie pe plac, în această costumație, căci era o apariție de-a dreptul comică. (Totuși, regele ar fi descoperit rapid că printre multele calități care îi lipseau lui Sorrel Flux se numărau simțul umorului și capacitatea de a vorbi cu meșteșug).

Regina le îndreptă atenția spre celebrele tapiserii, iar Ivy realizează că valea ademenitoare și invadată de mușchi pe care crezuse că o vede era, de fapt, un perete acoperit de o simplă țesătură. Nu era nicio îndoială că aceste tapiserii fuseseră țesute cu o artă și un meșteșug demult pierdute. Cu răbdare, regina Mătrăgună le descrie diferitele plante pe care le găsea amuzante, având grijă să arate și imaginea plantei ei omonime, mătrăguna.

— Tapiseriile astea sunt foarte realiste, nu-i așa? zise ea cu glas blând.

Regele mormăi ceva cu jumătate de gură.

— Regele are în minte un cu totul alt cuvânt! anunță voci Cronicarul regal.

În total, erau șapte panouri care înfățișau mai multe grădini. Dar ce grădini? Unele erau luxuriante și primitoare, în timp ce altele erau sinistre și respingătoare. În cea din urmă stătea o frumoasă fată în alb. După atâția ani, culorile firelor țesute erau încă vii, remarcabil de bine păstrate, și în jurul tapiseriilor aerul părea că vibrează.

— Binevoii a vă așeza, dineul va începe imediat! anunță Flux, ascuns parcă în spatele unui tufiș.

Masa luxuriantă își primi oaspeții, iar căruciorul prin-țului Frances, care moțăia confortabil, fu împins lângă rege. Sorrel Flux se duse să-și ocupe postul de degustător al reginei, în timp ce servitorii începură pregătirile. Într-adevăr, era lipsă de personal, iar cei câțiva care își făcură apariția păreau istoviți și munciți peste puteri.

— Acum regele ne va binecuvânta cu geniul său! strigă dintr-un colț Cronicarul regal.

— Da, așa este. Cu această ocazie am scris un toast în onoarea ta, draga mea, zise regele, dregându-și glasul. Vrei să încep acum?

— Nu, răspunse repede regina, gândindu-se la apetitul oaspeților săi.

Conducătorul țărâmului Caux avea un aer supărat.

— Acum, regele îi va aminti reginei cine este șeful, prezise Cronicarul regal.

— Dragul meu, o drese Artilla cu blândețe, n-ar trebui să așteptăm întâi să se toarne de băut?

Un butoiăș plin cu coniacul său favorit stătea lângă rege, ademenitor. Părea într-adevăr nimerit să aștepte până ajungea în pahare, înainte de a toasta. După o clipă de gândire, încuviință.

Seara părea încă promițătoare, apetitul mesenilor era stârmit, iar simțurile lor încă nu erau perturbate de mirosuri prea grele sau de alți factori. Era momentul prielnic să-ți pierzi cumpătul și să lași garda jos. Rowan știa asta. Îl învățaseră asta la Breaslă, iar cel mai dificil lucru pentru un degustător era să reziste tentației de a fi distras de la simplul act al gustării. Încercă din răspuț să se întărească împotriva oricărui lucru care i-ar fi putut atrage atenția și, brusc, acest efort îi dădu amețeli. Nu avu însă prea mult timp să se gândească la ceva, căci, dintr-odată, încăperea fu cuprinsă de haos: o haită mare de copoi fusese lăsată să fugărească o pradă ce părea încă invizibilă.

Sala se umplu de lătrăturile și de urletele lor, dulăii se înșirau în urma celui lalt cu atâta repeziciune și furie, încât păreau o masă compactă și învâlmășită. Boturile înspumate stropeau aerul, cu colții dezveliți, mărâind în goană ne bună.

Părea că aveau să o țină tot așa până la epuizare, dar exact atunci câinii se opriră deodată, spre evidenta surpriză și nemulțumire a reginei. Ceva îi speriasse năpus, iar acum, cu cozile între picioare, se îngrămădeau unii în alții, scheunând.

Dinspre intrarea de unde câinii își făcuseră apariția nu cu mult înainte se auzi vocea care îi terorizase.

— Rege Mătrăgună, spuse Vidal Vinegret, sper că dineul nu a început fără mine.

Teribilul efect al prezenței lui Vinegret nu fu resimțit numai de câini. Sorrel Flux se întunecă în mod vizibil la vederea fostului său stăpân și de data asta îi fu greu să-și mai ascundă șocul. Trecu printr-o clipă de spaimă în care fu cuprins de bănuiele, întrebându-se dacă nu cumva Vinegret îi cunoștea intențiile, dacă nu cumva fostul lui stăpân îi ghicise planul. Fu cuprins de o neliniște groaznică.

— Ce vrea să însemne prezența lui aici? șuiera regina către Flux, deși nu el era cauza neplăcerii.

— Înălțimea voastră, vă asigur... se bâlbâi Flux.

Vinegret se îndreptă spre masă, iar vârful bastonului său nemilos abia atinge podul. (Dacă tema dineului și copacul ivit întâmplător în calea lui îl miră pe orb, acest lucru nu se observă câtuși de puțin.)

Câinii se ghemuieră sub masă, deranjând toți mesenii, călcându-i pe picioare și trăgând un colț al feței de masă, ceea ce făcu să se prăbușească cu zgomot pe podea un aranjament de mere otrăvite.

— Să-mi iertați întârzierea – Directorul i se adresa rege-lui –, am fost reținut pe munte, o mică problemă cu sania.

Ivy trase cu ochiul către Rowan, palid și cu aerul că nu se simte prea bine.

Regina Mătrăgună oftă și bătu din palme, făcând să apară câteva slugi costumate care începură să îndemne câinii afară din ascunzătoare – o procedură lipsită de eleganță, care a durat mai mult decât ar fi dorit ea și care a presupus momirea lor cu bucățele de carne crudă.

Sosise timpul pentru distracție.

— Aduceți prizonierul, ordonă regina.

Capitolul cincizeci și patru – Meniul

Ce efect avusese un an petrecut în temnița Mătrăgunelor! Buna dispoziție a lui Ivy se transformă în mâhnire când prizonierul singuratic fu adus în fața reginei. Cecil Manx avea o înfățișare jalnică. Farmacopatul avusese parte de un tratament mult mai bun în lunile în care familia regală se bucurase de soarele din Kruxt, iar gărzile și slujitorii palatului îl putuseră îngriji. Acum, aflându-se de existența lui, torturile crude ale vieții de temniță îl biruiseră rapid, lăsându-l într-o stare de slăbiciune întristătoare. Păși cu greu prin valea împădurită.

— Aaa, farmacopatul, observă regele Mătrăgună. Ce dibăcie răutăcioasă din partea ta să îl inviți la dineu!

— Da, m-am gândit eu că o să-ți placă ideea, zâmbi regina.

Cecil nu era în stare să observe că nepoata lui era acolo. Rowan reuși să atingă ușor glezna lui Ivy, pe sub masă, în semn de compasiune, iar gestul de afecțiune îi mai dădu fetei puțină putere. Unchiul ei fu dus apoi într-un luminiș unde prezența lui nu strica prea tare dispoziția mesenilor, dar de unde putea fi chemat după placul reginei. Cu încheieturile mâinilor legate și capul atârându-i ușor într-o parte, mormăia ceva în șoaptă.

Ivy nu avu prea mult timp să se gândească la soarta unchiului ei, trebuia să-și păstreze calmul. Aruncă o privire pe masă. Dinaintea ei, lângă farfurie, se afla un carton.

Meniu

Țipar crud și melci-de-mare kruxivenești

Hârciog à la Artilla

Fazan în crustă

Salată de limbă fiartă

(și alte neplăceri)

**

tocană de sălbăticiune

**

Trufe de ciuperci otrăvitoare

În privința mâncării, gusturile reginei Mătrăgună puteau fi considerate înflorătoare. Îi producea o deosebită plăcere să-i pună pe oameni în situații jenante în orice moment, iar dineurile nu făceau excepție. Era cunoscută pentru oribilele experiențe cu turturele coapte în plăcintă. Făcuse lucruri groaznice cu iepuri drăgălași și oțet. Organizase curse de țestoase până la oala de supă, învingătoarea având șansa de a privi cum celelalte concurente ajung în ceaun înaintea ei. Pe scurt, un coșmar.

Nu se va ști însă niciodată dacă regina chiar avea cunoștință că felul principal din meniu avea să le producă invitaților o mare oroare sau dacă dăduse peste el absolut din întâmplare. Era vorba despre ceva care, odată anunțat, așternu o paloare de moarte pe fețele lui Ivy și a lui Rowan.

— Pentru amuzamentul dumneavoastră, în această seară avem ceva cu totul special, anunță Sorrel Flux.

Cu numai două zile înainte, la porțile orașului nimerise o fiară uriașă pe care gărzile o prinseră și o predară imediat, pentru a-i face pe plac reginei. Era într-adevăr o captură deosebită, care până atunci nu își făcuse niciodată apariția mai jos de linia norilor de pe Nodurile Povărnite. Ea deveni imediat vedeta meniului.

— A mai avut vreunul dintre voi plăcerea de a mânca un mistreț căutător de nestemate? întrebă regina cu un zâmbet, privind împrejur.

Dinspre ambasador se auzi un murmur de aprobare, în timp ce regele Mătrăgună ciuli urechile.

— Mi-am închipuit eu că nu.

Ivy simți că se sufocă. Apoi un plescăit umed o făcu să-și mute atenția de la spectacol spre farfurie. O broască râioasă mare și buboasă tocmai aterizase exact în mijloc, iar Ivy era sigură că plonjase din spatele ei, din tapiserie. Se gândi să o alunge cu un ușor imbold, căci părea să se simtă bine acolo unde era. Încercă să-și dea seama care dintre ustensilele oarecum chirurgicale ar fi putut folosi. Se hotărî să încerce cu unul care părea făcut pentru împinsul broaștelor, dar când se uită din nou în farfurie, creatura dispăruse. În urma ei rămăsese o minusculă urmă de noroi. Ivy căută pe masă, dar broasca se pierduse printre antreurile sosiste deja.

Fu nevoie de forța mai multor servitori pentru a așeza în mijlocul mesei un mare corn răsucit. Când aceștia se retraseră, din el se revărsă o cascadă de țipari și de melci-de-mare, vii, alunecoși și lipicioși. Țiparii se prelinseră precipitat pe masă, lăsându-le mesenilor sarcina neplăcută de a-i înțepa cu furculițele. Îngrozită, Ivy îl privi pe Flux cum zdrobea un melc, de viu, cu ajutorul spărgătorului de nuci aurit pe care îl avea la îndemână, în timp ce un alt melc traversa farfuria lui Rowan, lăsând în urmă o neapetisantă dără lipicioasă.

— Zău așa, Artilla! Insist să-mi citesc toastul pregătit!

— Într-o clipă, dragul meu.

Regina dădu la o parte de pe umărul soțului ei o frunză rătăcită, în locul căreia se așează imediat alta, zâmbind dulce la vederea noului platou care fu așezat în fața mesenilor.

Conținea ouă mici și delicate de fazan; Ivy urmări cum degustătorul ambasadorului alege o linguriță sidefie și sparge cu îndemănare unul. În interior, spre groaza lui Ivy, se afla o pasăre aproape gata să iasă din ou.

Lângă Peps se afla un platou plin cu hârciogii care chițăiau. Țipetele lor slabe erau triste și tânguite, pentru că fuseseră scufundați în miere și, prin urmare, erau lipicioși. Apoi trecură printr-o altă umilintă, rostogoliți în semințe de mac.

Scârbit, Peps își acoperi gura cu o eșarfă de mătase, privindu-i cum înoată cu greutate prin vas.

Ivy se înveseli brusc în momentul când zări broasca ascunsă în spatele unui sângerete gelatinos. Aceasta își croia drum cu succes pe fața de masă, aglomerată de ultimul fel de mâncare așezat în fața lui Rowan, în singurul loc rămas liber. Servitorul ridică de pe paltou capacul aurit, dând la iveală ceva ce semăna cu o masă de cârnați catifelaji, fierți și amestecați cu un sos gras, respingător. Nu erau doi la fel.

— Salată de limbi.

Servitorul făcu o plecăciune, indicând diferite componente ale mâncării de-a dreptul îngrozitoare: de la o limbă lungă de bou la o minusculă limbă de colibri.

Rowan aproape că leșină, gândindu-se câte animale își pierduseră vocea pentru acel fel de mâncare. Se uită neajutorat la Ivy. Mâinile îi tremurau și simțea în gură propria-i limbă puțin umflată; pe frunte îi apărură un strop de sudoare. Se gândi la Expulzat, la mormăielile lui cumplite, și gândurile i se îndreptară cu afecțiune spre propria limbă.

Sorrel Flux, mereu gata să profite de necazurile altcuiva, se amuza văzând suferința tânărului degustător. Rowan își ținu răsuflarea – un lucru total nepotrivit cu pregătirea lui de degustător – și luă o înghițitură mică sub privirile lui Flux. Deși încerca să se concentreze, se trezi gândindu-se din nou la îngrozitorul moment de la Nestemata Scobită, atunci când gustase supa otrăvită de Flux. Se gândi la câți oameni dezamăgise în ziua aceea în care începuse aventura lui. Textura limbii era elastică și densă și o simți puternic în gură. Încercă în zadar să își adune cunoștințele. Totul depindea de verdictul lui – viețile lor, poate chiar viitorul țărâmului Caux.

— Bun de mâncat! se auzi lângă el vocea limpede a lui Ivy.

Și uite așa s-a ales praful de legea tăcerii a degustătorilor. Rowan însă era recunoscător. Avea mai multă încredere în verdictul ei decât în al său, așa că scupă încet îmbucătura în mica scupătoare de lângă el.

Vocea lui Ivy, voce vioaie de copil, fu ca o adiere de aer proaspăt în atmosfera protocolară și stătută a dineului regal. Într-adevăr, așa pradă disperării cum era, Cecil își ridică capul și privi înspre ea. Lui Ivy inima îi tresăltă. Oare îi recunoscuse el vocea? Desigur, zări în ochii lui o licărire blândă – ce dor îi fusese de privirea asta! Era tot ce îi trebuia ca să înfrunte ceea ce avea să urmeze.

De partea cealaltă a mesei, totuși, degustătorul reginei se încruntă, surprins.

Vocea aceea... plină de enervantă inocență și de înțelepciune. Nu numai lui Cecil îi era cunoscută.

Capitolul cincizeci și cinci – Măcușor

Alunecase și se rostogolise la vale, pe versantul unei trecători. Apoi, în lumina de un albastru-închis a prăpastiei înzăpezite, Măcușor re-uși să-și croiască drum, prin pasajul de gheață, înapoi spre mine și spre abația Zenit, așa cum numai un mistreț căutător de nestemate o putea face. Fundul era format dintr-o serie de pasaje șerpuitoare și înguste, însă ea își urmă instinctul. De fapt, ajunsese acolo destul de ușor și nu i se păru deloc greu să își urmeze drumul ținând nestemata lui Ivy în râtul ei mare.

De acolo, luă ușor urma copiilor, în josul Nodurilor, iar în momentul în care fusese prinsă, Măcușor încerca să găsească o cale de a intra în apartamentul lui Peps de sub pod. Nasul o anunțase că prietenii ei se aflau în apropiere. Mistrețul, hăituit de soldații porniți să-l prindă, se zbătuse din greu și fusese nevoie de mulți metri de frânghie și de întreg batalionul de pe pod, pentru a o imobiliza.

Dacă totul ar fi mers potrivit sugestiilor lui Flux, copiii ar fi fugărit și terorizat mistrețul alb ca zăpada în jurul mesei, spre amuzamentul mulțimii. Căinii fuseseră însă trimiși îna-poi în cușca lor din spatele unor scări de serviciu și nu ar mai fi ieșit de acolo, oricât i-ar fi mânat să o facă. Acolo aveau să rămână multe luni de atunci înainte, de fapt, până când fură aproape cu totul uitați, pentru că mirosul teribil al conducătorului Breslei pluti multă vreme prin castel, ca pentru a-i chinui.

Planul lui Flux fusese să-l obosească pe mistreț cu ajutorul câinilor, făcându-l astfel să-și piardă puterile, apoi să-l arunce în cazan – împreună cu alte numeroase condimente – și să-l transforme în tocană. Urma să fie un fel de mâncare foarte primejdios, unul dintre cele mai mari triumfuri ale sale.

Măcușor își făcu însă o intrare maiestuoasă, fără vreun câine de vânătoare care să o apuce de picioare. Cu toate astea, arăta ca o fiară: țepii îi erau zburliți, iar gingiile, dezvelite; pufnea și mârâia spre întreaga adunare. Ivy îl lovi pe Rowan cu piciorul atât de tare, încât el aproape că țipă de durere.

- Artilla! Ce dar minunat! O adevărată comoară! Uite cum stă acolo, cu dinții încheștați și cu boticul ăla simpatic încrețit tot! Ca și cum...
- Regele din Caux se ridicase în picioare și se îndrepta plin de entuziasm spre Măcușor.
- Priviți, regele se luptă curajos cu salvăbăticiunea! declamă Cronicarul regal.
- Ai grijă, îl avertiză Artilla. Pare cam năvălaşă.
- ... ca și cum ar ține ceva în gură! A, dar privește, chiar așa e! Mistrețul are o nestemată! Una roșie! Chiar acolo, între colți! Artilla, iar te-ai întrecut cu surprizele!

Nicio drăgălășenie însă nu putea să o facă pe Măcușor să renunțe la comoara ei, iar regele aproape că își pierdu regalul său deget mare în această încercare. Regina fu nevoită să propună ca animalul să fie pur și simplu aruncat în ceaun, urmând să recupereze nestemata după masă.

- O s-o servim cu nestemata roșie îndesată în gură, sugeră regina Mătrăgună, pe post de măr.

Auzind asta, Rowan se oferī să încerce el să ia piatra din botul fiarei.

Atenția tuturor se îndreptă spre degustătorul estacagiului, unul care părea neobișnuit de familiarizat cu mistreții. Fiara se întoarse către el și, spre marea încântare a lui Flux, tânărul părea pe punctul de a fi atacat. Din nefericire, însă, degustătorul dovedi un talent inexplicabil în a îmblânzi animalele, așa că, în curând, fiara tropăia frenetic în jurul robei lui.

Pe când Rowan încerca s-o facă pe Măcușor să dea drumul nestematei, Ivy găsi prilejul de care avea nevoie. Se apropie de butoiul de coniac al regelui, dar nu mai găsi cepul, pe care îl văzuse mai devreme, ci doar un ghemotoc ciudat de mușchi pufos. Întreg butoiul de stejar era acoperit de mușchi. Cum invitații erau încă subjugați de Măcușor, Ivy începu să rupă cu frenezie bucăți din verdeața invadatoare. La picioare îi căzură grămezi întregi de iarbă elastică, dar tot nu reușea să găsească deschizătura. Apoi, deodată, iat-o! Ușurată, își deschise inelul cel roșu și îi turnă tot conținutul în butoi.

În timp ce examina neobișnuita nestemată, regele își aminti iar de setea-i neostoită. Își turnă un pahar și, după ce îl cercetă, îl dădu pe gât cu elan. Oaspeții fură și ei serviți.

- Acum chiar că e cazul să toastăm! Se întreba dacă ar putea improviza, cu ocazia unui astfel de eveniment.

Pe lângă invazia de mușchi verde, ceva încă și mai ciudat se petrecea cu pereții camerei. Mormăiala lui Cecil Manx avusese efectul dorit. Mulțimea petrecăreată nu observase mai nimic, dar un abia sesizat freamăt de mișcare venea din colț. Unde de aer păreau să se adune și apoi să se împrăștie în secret, roind în jurul tapiseriilor. Mai erau și alte lucruri. O ciupercă roșie pătată, pe care Ivy ar fi putut jura că o văzuse într-una dintre tapiserii, ateriză deodată, uriașă, chiar lângă farfuria regelui. (Broasca se cuibări fericită sub pălăria aceea franjurată.) Un buchețel de violete înflori în paharul lui Rowan, iar la picioarele fetei apăru un covor vioi de cincifoi galbene. Dar nimănui nu i se păru că se întâmplă ceva deosebit.

În timp ce oaspeții își potleau setea din pocale de cristal, Ivy schimbă iar o privire cu unchiul ei, de data asta una mai lungă, primind în schimb un zâmbet abia schițat, dar totuși clar. Își aminti ceva ce știa, legat de farmacopatie. Bunul rege Verdegris fusese și el farmacopat, la fel ca unchiul ei, și, la urma urmelor, poate că Cecil nu era la fel de rupt de arta magiei regelui, ca toți ceilalți. Nu spusese Clothilde că el era Maestru farmacopat?

Între timp, regele Mătrăgună socoti că venise timpul să-i răsplătească pe invitați cu noul lui poem și se opintea să se ridice din imitația de tron pe care ședea. Își derulă pergamentul cel lung și își dresе glasul, iar în momentul acela Ivy zări un mic roi de muște care îi ieșiră din gură.

Pădurea îi invada din tapiserii.

Din barba regelui ieșeau rămurele și crengi de copac, umerii îi înfrunzeau. Un păianjen păros își țesu apoi pânza pe coroana reginei, târându-se de-a curmezișul feței ei ca de fildeș. Nici măcar Peps nu rămase neatins – o ferigă îi creștea din butoniera hainei și tocmai își desfăcea vârful răsucit.

Regele Mătrăgună își dresе vocea pentru a începe să-și citească creația, într-atât de groaznică, încât i se făcuse chiar lui rău în timp ce o scrisese. Își ridică paharul către soața sa, pregătit să înceapă.

Din fericire, Ivy nu mai avu deloc prilejul să audă creația regelui sau a altcuiva, căci exact în acel moment licoarea ei, amestecată cu puternicul coniac, se hotărî să-și facă efectul. Regele Mătrăgună se lăsă pe spate, afundându-se în tron încet și confortabil, în vreme ce restul mesenilor căzură și ei pradă dozei de somnifer pe care fata o pregătise în bucătăria lui Găgăuță cu ajutorul flaconului de Masca nopții.

Conversația animată de mai înainte era acum înlocuită cu un cor de sforăituri. Peps și Rowan se rezemau confortabil unul de celălalt, învăluiți într-o plapumă de ace de pin. Gura reginei atârna deschisă și deveni în scurt timp cuibul unor albine. Temutele ei prietene se ofiliră și crăpară, iar pielea lor palidă se transformă în coajă de mesteacăn.

Mormăitul lui Cecil încetase, iar acum stătea liniștit și urmărea somnoroasa petrecere.

Cu toate acestea, alături de Ivy la masă se mai aflau două persoane care nu dormeau.

Vinegret nu alunecase în capcană, având singurele papile suficient de fine încât să simtă preparatul lui Ivy. Cât despre Sorrel Flux, acesta era teribil de treaz; văzând că fostul lui stăpân nu bea, hotărâse că e mai înțelept să se abțină și el. Iar acum, Flux se uita cu răutate la Ivy.

În aer plutea magia cea din vechime, puternica magie a lui Verdegris. Făcea să dispară hotarul dintre grădinile pitorești de lână și sufragerie. Încăperea părea să fie luată cu asalt de curenți de aer invizibili care unduiau și vibrau.

Mușchiul acoperi rapid aranjamentele de masă și pocalele din cristal. Și părul coafat al reginei. Cât despre coarnele regelui, își pierduseră mai tot luciul auriu și reveneau încet la starea lor naturală, acoperite cu puf moale de primăvară. Sorrel Flux, atins deja de gălbinare, se pomeni cu o coamă de gălbenele crescute din cutele gâtului său ca de curcan.

Apoi, dintr-un afloriment din tapiserie, ieși iedera, care șerpui în sus pe picioarele scaunelor, imobilizându-le mesenilor picioarele și înaintând apoi spre brațe. Vinegret, orb la ce i se întâmpla, fu primul care simți cum vegetația târătoare îl ancorează de scaun.

Pădurea ieșise cu totul din tapiserii.

În fine, câțiva oaspeți au deschis gura, poate pentru a emite un protest vag, dar ce s-a auzit a fost un cri-cri-cri de greiere. Regina, care murmură mulțumită în somn, aducea vag cu un guppy.

— Zău așa, Flux, îl dojeni Vinegret după un moment de tăcere. Precis ai pus prea multă caprifină pe melci. După atâția ani, credeam că ai învățat de la mine ceva din valoarea rafinamentului.

— Crezi că am învățat altceva de la tine în afară de slu-gărniciu? mârâi el.

— Cât ești de nerecunoscător!

Flux, așezat cel mai departe de perete, reușise să evite invazia iederei care cu cât creștea mai lungă, cu atât devenea mai groasă, ținându-și mai bine victimele. Se ridică apoi în picioare, cu un aer sfidător:

— Orb nebun, în seara asta eu voi avea câștig de cauză! Poți să te distrezi în timp ce eu o să mă îndrept spre țărâmurii mai bune. Am găsit Intrarea, scamator de doi bani ce ești. Intrarea spre Pimcaux! Și este a mea.

Ivy era deja în picioare, alergând spre regele Mătrăgună, care dormea făcut grămadă. O ciocănitoare cu moț roșu își vedea de lucru pe cornul drept. Ivy desfăcu mâna regelui, luându-și înapoi nestemata, și imediat fu cuprinsă de o stare de bine. Profitând de cearta iscată între Director și sluga lui, se furișă spre unchiul ei.

— Cecil! șopti ea în grabă. Spune-mi cum pot eu să-l vindec pe rege!

Vinegret era suficient de bine ținut încât să nu poată întoarce capul, dar, orb fiind, nici nu era nevoie să o facă. Auzul său era mai bun ca al altora, așa că nu-i scăpă faptul că fata îl chema pe farmacopat cu numele pe care el îl cunoștea prea bine. Un nume care pe vremuri îi era foarte familiar. Directorul Breslei înțelese că în încăperea se afla copilul pe care îl căuta, copilul pe care Flux îl scăpase printre degete.

— Nu pe regele ăsta, spuse Cecil calm. La rândul lui, și el fusese imobilizat rapid de ierburi.

— Cum adică? exclamă Ivy, evitând o viță. Axle a spus...

— Nu pe regele Mătrăgună. Pe celălalt rege.

— Care celălalt rege?

Nedumerită de vorbele lui, Ivy cerceta cu privirea aglomerata încăpere păduroasă.

— Adevăratul rege – regele Verdegris. Menirea ta e să-l vindecî pe regele Verdegris, Ivy.

Calmul vocii lui o ajută să nu intre în panică, însă avu un efect exact opus asupra lui Vidal Vinegret, care începu să se zbată cu putere sub legături.

— Regele Verdegris trăiește? Unde?

Ivy era și uluită, și bucuroasă.

— În Pimcaux, îi răspunse Cecil, ceva mai grăbit. Trebuie să pleci!

Sorrel Flux era la ușă, lăsând în urma lui o dără plutitoare de petale portocalii.

— Urmează-l pe Flux!

Sosise momentul când Sorrel Flux avea să simtă că impulsul de a elimina santinelele (și pe oricine atcineva îi stătuse în cale) se răzbună pe el.

Dacă ar mai fi păstrat câteva, care să patruleze prin curtea castelului, acestea i-ar fi oprit pe cei trei care îl întâmpinau acum uluiți pe degustător tocmai când deschidea una dintre imensele uși boltite.

Dar Flux avea o misiune și nimic nu i-ar fi stat în cale.

Nici chiar Expulzatul, cu care aproape că dădu nas în nas. Nici prizoniera acestuia, înalta și princiara Clothilde. Și, cu siguranță, nici micuțul estacagiu care se ținea aproape de poala rochiei sale roșii.

⁹ Pește exotic mic și viu colorat, foarte frecvent în acvarii (n.tr.)

Capitolul cincizeci și șase – Axle

Pentru Axle fusese o experiență oribilă – călătoria, barca (de obicei navigarea pe râul Marcel era foarte ușoară, dar în Anotimpul Vânturilor suferea groaznic din pricina râului de apă). În plus, trebuise să înfrunte teama de neoprit care îl cuprindea la gândul că pleacă de acasă; câteodată aceasta se preschimba chiar într-o panică greu de descris, mai greu de îndurat decât faptul că fusese luat cu forța. Nu avea capacitatea necesară pentru a se bucura de ceea ce, în mod normal, ar fi putut fi o călătorie minunată în josul râului Marcel, prin ținuturile pastorale ale tărâmului Caux, spre Templar.

Terminase în sfârșit a treisprezecea ediție a *Atlasului* și își îngăduise un moment de sărbătoare – o sticlă de colecție cu coniac excelent –, când în casa lui a sosit pe neașteptate primul oaspete neinvitat.

Clothilde era foarte agitată și vorbea întruna de primejdia în care se aflau copiii. Axle fusese uimit de starea în care se afla când ajunsese la estacadă. Veșmântul îi era roșu și murdar, de pe urma eforturilor pe care le făcuse ca să scape de Vinegret. Era trasă la față și atât de slăbită, încât îl sperie și îl nedumeri pe bătrânul estacagiu. Preț de câteva minute, absolut uluit, Axle nu înțelesese nimic din ce-i spunea ea, despre ce vorbea. Apoi, după o înghițitură de coniac, domnița se mai liniști. Îl găsisese în birou și prin urmare se aflau în atmosfera confortabilă creată de cărțile lui vechi și masive. O singură privire aruncată volumelor lui Verdegris o readuse însă în starea de agitație de mai devreme. Exact când o mai calmase, ea începu iar să se plimbe prin încăpere, frângându-și mâinile, scoțând uneori strigăte de adâncă disperare, smulgându-și părul și comportându-se complet altfel decât oricare dintre oaspeții pe care îi mai avusese. Era evident că nu se simțea bine. În sfârșit, cu ajutorul unor săruri, își reveni, iar el reuși să o liniștească într-atât, încât să afle de la ea întreaga poveste.

La început, Axle ascultă plăcut surprins veștile despre tinerii lui prieteni, dar, pe măsură ce Clothilde povestea, îngrijorarea îi reveni, înzecită. Ea îi istorisi cum îi condusese pe Ivy și pe tovarășul ei degustător pe drumuri lăturalnice pe spre Templar – și de acolo mai departe, spre Pimcaux. O luaseră pe drumul din Subpădure și apoi prin Eath. Vinegret fusese însă șiret și îi ajunsese din urmă la abația Zenit. Acolo, în timp ce încerca să-l păcălească pe conducătorul Breslei, Clothilde o pierduse pe Ivy. Voia să-i țină departe unul de altul, știind că, dacă el o întâlnea pe Ivy, totul era pierdut. Când Vinegret descoperise trădarea Clothildei, o întemnițase în abație. Fusese foarte mânios.

— Chiar îmi este sortit să dau greș? Trebuie să o găsim pe fată! Tu o poți convinge să vină la Pimcaux, pe tine te va asculta. Pentru bunicul meu fiecare minut contează. Dacă o găsește Vinegret pe Ivy... o s-o distrugă – și odată cu ea, șansa de a vedea Profeția împlinită. Axle, o să ne distrugă pe toți.

Deși Axle nu o prea avea la inimă pe Clothilde, știa că nu poate să o refuze. Hotărâră să pornească la drum chiar în noaptea aceea. Axle avea o mică barcă, ancorată în tufișurile de la baza unuia dintre pilonii estacadei. Putea fi repede pregătită de plecare. Nu era un moment prielnic pentru călătorie, Vânturile din Caux încă suflau cu toată puterea, dar nu aveau de ales.

Desigur, din plan nu făcea parte confiscarea ambarcațiunii de către Expulzat și transformarea lor în prizonieri. Servitorul lui Vinegret nu părăsise Pădurea Sudică și zona din preajma Nestematei Scobite. Stătuse la pândă, în speranța de a-și prinde prada, socotind că era foarte probabil ca, la un moment dat, fata să se întoarcă acasă. Avea o fire atât de cumplită, că nu-l deranja că trebuie să-și aștepte prada. În Pădure, pândise printre plante și animale, mâncând vietățile mici cu totul, uneori fără a le mai frige, și bând apă din pâraie noroioase.

Uneori dormise în cortul din voal alb în care le și luase urma călătorilor. Atât mai rămăsese din Subpădure, dar locul nu îl prea interesa. Îi urmărise pe copii până la intrare și pregătise un foc al cărui fum avea să îi scoată afară. Ciudat însă, înainte ca el să apuce să facă mare lucru, groapa dinăuntrul cortului se închisese complet, foarte repede, ca și cum solul se recompunea într-un tot. Nu mai rămăsese nimic, absolut nicio urmă din tunelul spre acea lume pierdută. Dar cum el nu cunoscuse Subpădurea, nu simțise nicio pierdere; cortul, în schimb, i-a oferit exact la timp un adăpost din calea Vânturilor distrugătoare.

Dacă nu s-ar fi întors la micul pod, pentru a spiona ce mai era pe la Nestemată, nici nu ar fi văzut-o pe Clothilde. Ochii i se îngustaseră, urmărind-o cum se strecoară pe sub estacadă, cu rochia care flutura în urma ei, pe fundalul cerului întunecat, ca o flacără stacojie.

Cu o lovitură de picior, deschisese cu ușurință ușița roșie și îi săltase pe fugari.

— Axle! strigă Ivy. Mai bucuroasă decât acum fusese doar când își revăzuse unchiul, după un an de așteptare. Expulzatul, cel care îl capturase pe Axle, era derutat. Crezuse că a lăsat în urmă Pădurea – și când colo, iat-o din nou, pretutindeni, dintr-o dată. Mai mult, creștea chiar sub ochii lui, acoperindu-i stăpânul!

Sorrel Flux se strecurase cu ușurință pe lângă Expulzat, căzut pradă uimirii, și se furișa acum de-a lungul holului lustruit, cu gălbenelele înflorindu-i debordant pe umeri.

Nici Ivy Manx nu rămăsese cu mult în urmă. Cum nu cunoștea deloc alcătuirea înșelătoare a castelului, trebuia să nu-l scape din ochi pe Flux. Nu era timp să sărbătorească revederea. Din fericire, Flux lăsa în urma lui o dără de petale.

Capitolul cincizeci și șapte - Bucătăria regelui

Flux își petrecuse cea mai mare parte din nopțile lui fără somn eliminând posibilele localizări ale Intrării, însă căutarea lui nu avusese succes până în această dimineață, când luase cu forța cheia bucătăriei de la Umilus larbăneagră. Era, exact așa cum spuneau paginile acelea vechi și enervante, ascunsă, dar la vedere.

În bucătărie, Umilus larbăneagră era legat fedeleș de scaun, întocmai cum îl lăsase Flux.

Dacă regele Mătrăgună nu s-ar fi temut într-atât să nu fie otrăvit, lăsându-i lui Umilus doar o singură cheie a bucătăriei, probabil că Intrarea ar fi fost descoperită cu mult mai repede. (Sau poate că nu, căci cei care scotociseră castelul în căutarea dispărutului rege Verdegris aveau să jure mai târziu că ea nu fusese acolo, ca și cum Intrarea nu voia să fie descoperită.)

În fața ei fusese împins un stelaj înalt de rafturi șubrede, folosit pe post de cămară, ce adăpostea felurite lucruri și ustensile pentru gătit. Sorrel Flux găsisese destulă putere pentru a-l face să alunece puțin într-o parte, atât cât să se poată strecura pe lângă, în spatele lui. Deși ușa părea destul de simplă, dădu de o altă problemă: nu părea să aibă pe nicăieri vreun buton sau o clanță; numai un ciocănel de aur.

Reveni în bucătărie, frecându-și bărbia, iritat.

— Mai ai vreo cheie pentru ușa asta? îl întrebă Flux pe tovarășul lui imobilizat.

După privirea holbată a lui Umilus, Flux își dădu seama că nu, așa că, descurajat, începu să dea cu piciorul în rafturi, înjurând. Cutii cu funze de ceai mucegăite și sticlute cu condimente plutiră prin aer, dându-i lui Flux o oarecare satisfacție.

De-abia atunci zări la picioarele lui o lespede din piatră mai ciudată. Era așezată ca și cum făcea parte din podea, chiar în fața ușii. Mare și dreptunghiulară, părea să aibă pe ea o inscripție. Flux își adună bruma de forță în brațele uscățive și, cu un zăngănit puternic, reuși să împingă raftul din calea lui, improșcând peste tot un nor de zahăr și făină.

Furia lui crescândă fu domolită de sosirea lui Ivy. Era pentru prima oară când fata chiar se bucura că îl vede pe fostul ei degustător, căruia îi pierduse urma înainte de a coborî în Grădinile Cenușii.

— Nu te apropia... îl ceru Flux, ținându-l cu degetul lui lung și subțire, în timp ce din guler îi înfloreau gălbenele. Îngenunche, încercând să dea la o parte făina de pe lespede, cu o expresie încă destul de amenințătoare, încât s-o țină departe pe Ivy.

Pe piatră scria doar:

Pimcaux

Urma o săgeată delicată ce îndruma spre Intrare și dincolo de ea.

— Da, da. Pimcaux. Dar cum? Cum deschid ușa?

Lovi cu putere ciocănelul.

O clipă, totul încremeni.

Încet, apoi, foarte încet, ușa se deschise, grea și tăcută, înspre bucătărie.

Sorrel Flux, încă în genunchi, se trase înapoi pentru a-i face loc. Și el, și Ivy, uitând de lupta dintre ei, așteptară cu suflul la gură să vadă ce îi întâmpina de cealaltă parte. (Nu aveau să fie dezamăgiți.) În spatele lor, din Grădini sosi Clothilde, care o urmăse cu pași mari pe Ivy prin castel.

Ivy așteptă, înlemnită. Era copleșită de un sentiment de dor adânc, un dor de casă sufocant, în același timp cunoscut, dar și diferit de tot ce simțise până atunci. Cam la fel ca în visele ei, mai ales cele din copilărie, când inima îi bătea cu putere în trup. Doar că acum, își dădu brusc seama, nu inima ei tresălta, ci prețioasa nestemată roșie, care fremăta nerăbdătoare într-unul dintre buzunarele interioare ale robei de degustător.

Palpita și sălta cu atâta putere, încât Ivy își luă ochii de la Intrare și privi ciudata piatră.

Sorrel Flux se ridică și se răsuci, iar dacă prezența lui Clothilde îl surprinse, nu lăsă să se vadă asta. Totuși, o știa mai degrabă plutind de colo-colo în rochia ei albă. Ajunsese să o cunoască bine în toți anii cât fusese în slujba lui Vidal Vinegret. Directorul îl trimisese la Nestemata Scobită tocmai ca s-o țină pe ea departe. Vinegret se temuse ca ea să nu ajungă prima la Ivy și se pare că așa se și întâmplase.

Flux schiță un fel de zâmbet și era pe punctul de a spune ceva răutăcios, când o forță îl trânti la pământ, luându-l prin surprindere. Petale de gălbenele zbureau în jur ca niște confeti. Nu văzuse nimic altceva decât o dâră albă și, straniu, simțise un miros rece și proaspăt („de creste de munte?” se întrebă el). Acum se afla din nou trântit la podea, zăcând într-o poziție cu totul inconfortabilă.

Clothilde alergă la ușă și întinse mâna:

— Ivy, repede, pe aici!

Flux, care crezuse inițial că poate fiara cea albă îi rupsese coloana, își dădu curând seama că doar i se tăiasse respirația, preț de o clipă. Dar întâmplarea îl făcu să intre într-o stare și mai proastă. Scoase pe gură primul lucru care îi veni în minte, la nimereală, sperând că astfel va câștiga timpul necesar pentru a se ridica în picioare ca să treacă dincolo de Ușă.

— Nu ți-a spus nimic despre tatăl tău, bănuiesc. Nu-i așa, drăguță Ivy?

Cuvintele lui, însoțite de rânetul binecunoscut, avură efectul scontat.

În sufragerie avea loc o schimbare interesantă.

Printre ierburile și roiurile de insecte care ieșiseră din panourile țesute ale tapiseriilor, doi oameni total diferiți erau prinși în confruntarea clasică dintre bine și rău.

— Asta e opera ta? îl întrebă Vinegret pe Cecil, referin-du-se la brusca invazie de vegetație de care erau înconjurați.

Din covorul de sub ei se născuse o mlaștină, plină de bălți noroioase și de flori ciudat mirositoare. O broască țopăi până la piciorul temutului Director al Breslei, alungând o libelulă. De undeva de sub apele mocirloase ieșeau bule mari.

— Nici pe departe, răspunse calm Cecil. Eu doar am dat o mână de ajutor.

— N-ai fost niciodată un lăudăros, nu-i așa, Cecil?

— Bănuiesc că ție așa ți se pare, Vidal.

— Aș vrea să pot spune că modestia ta e încântătoare. Dar nu e. E doar demodată. Și plictisitoare. Tocmai pentru că ai ales căile vechi, ești aici, în lanțuri.

Vinegret se căzni să-și întoarcă fața plină de cicatrici spre Expulzat, care se afla încă la intrare, înlemnit și confuz.

— Treci încoace și ajută-mă să mă ridic din scaunul ăsta! șuieră el spre silueta învăluită în mantia cu glugă.

— Căile vechi? Mai există și altceva demn de ales? întrebă retoric Cecil.

Pe fața lui Vinegret trecu o umbră.

— Nu ai avut tu ochi să vezi... evoluția. Lucrurile se schimbă, Cecil, trebuia de mult să se întâmple asta. Cum este calea ta? Veche și uitată, așa este. Praf și amintiri, la fel ca bătrânul. Otrăvirea reprezintă evoluția naturală de la farmacopatie... așa cum e fumul de la foc. Puterile mele le-au depășit cu mult pe toate cele avute vreodată de Verdegris!

— I-ai furat cea mai de preț realizare și ai pretins că e a ta, îi răspunse sec Cecil.

Directorul Breslei se aplecă ușor înainte, opintindu-se în legături.

— Dacă dorești, încă se mai poate găsi un loc pentru tine la Rocamadour, o să am eu grijă de asta.

Își coborî vocea, transformând-o într-un șuierat:

— E ultima ta șansă, Manx!

— Calea mea – așa cum e, veche sau nouă – nu acceptă în niciun caz trădarea.

— Cum vrei, farmacopature, spuse Vinegret, apoi scuipă. Ai ales înfrângerea.

— Poate. Însă știi la fel de bine ca și mine că Verdegris trăiește încă. Ai dat greș cu ultima ta însărcinare, Vidal. Regele se va întoarce. Și te va căuta.

Expulzatul reușise între timp să rupă cea mai mare parte a vegetației crescute în jurul trupului bărbatului orb, așa că Vinegret se ridică, agitându-și bastonul înspre Cecil, în timp ce fire de iederă îi cădeau de pe brațul eliberat. Ridicat acum în picioare, statura lui impozantă era impresionantă, chiar alături de Expulzat.

— Nimeni n-o să-l salveze pe Verdegris, nebunule. Iar fără ajutorul Nobilului Vlăstar, nu mai are mult. Tu unde o să fii, după ce bătrânul și ologul tău rege o dispară?

Se sprijini în bastonul lui întunecat, în vârful căruia strălucea o nestemată.

— Scapă de el, ordonă el. Până mă întorc!

Conducătorul Breslei își întoarse după aceea spre Cecil fața înfiorătoare.

— Trebuie să mă ocup de o fetiță.

Chipul îi fu brăzdat de un rânjel groaznic.

Capitolul cincizeci și opt – Vântul

ă ne întoarcem o clipă la vântul ștregar. Câte pagube făcuse în toți anii de când sufla peste țară? Deși locuitorii greu încercați din Caux aproape că scăpaseră de anotimpul lor, Vânturile mai aveau de îndeplinit o ultimă faptă răutăcioasă.

Vijelia cu pricina nu era decât o adiere atunci când se iscă, sus pe munte. Prinse viteză însă pe măsură ce venea la vale, spre Templar, iar atunci când trecu șfichiu-ind peste râul Marcel – unde Găgăuță își reluase veghea la fereastră –, devenise deja un vânt puternic. Avea destulă forță pentru a răsturna unele dintre cele mai solide standuri de pe stradă, stârnind de-a lungul podului Knox o cascadă de ciuperci otrăvitoare care se rostogoleau care-ncotro, ca niște gheme îmbulinate. Dar nu se potoli.

Vântul biciui îngustele străzi pietruite ale orașului, stârnind în cale mici vârtejuri de praf și mizerie. Ațâțător și haotic, se ridică din nou în văzduh, unde în curînd avea să-și încheie teroarea cu un ultim atac mișelesc.

Înainte de momentul în care acest vânt se pregătea în cerul de deasupra castelului, dedesubt, în bucătărie, Ivy și Rowan se desfătau cu prima imagine a ținutului Pimcaux cel plin de comori. Erau învăluiți într-o lumină aurie, care o făcea pe Ivy să semene cu o statuie de preț, dar care nu prea îl avantaja pe Flux.

Sorrel își aminti ce plăcut era să părăsească ținutul Caux și să aibă parte de un nou început. Pentru asta, însă, trebuia să se ridice în picioare (copila aia răzgâiată avea să plătească dacă el pățise ceva!) și să-și facă loc pe lângă rochia roșie a femeii aceleia îngrozitoare. Regreta amarnic că nu apucase să se înfrupte la masă din mistrețul căutător de nestemate.

Clothilde stătea în prag – chiar în dreptul Intrării – cu o mână întinsă spre Ivy, pe care o implora să vină cu ea. Flux observă cu satisfacție că mâna cealaltă îi era încheștată de trup, ca și cum ar fi fost pradă unei mari dureri, și că tenul ei, de obicei ivory, acum devenise cenușiu. Rochia îi era și ea murdară și zdrențuită. Nu o mai văzuse niciodată dând semne de atâta slăbiciune, iar de îndată ce avea să găsească puțin timp, Flux plănuia să-i savureze suferința.

— În mod clar roșul nu te avantajează, spuse degustătorul pe un ton sarcastic.

— Nu-l asculta, Ivy! o imploră Clothilde, neluând în seamă vorbele lui Flux. Trebuie să ai încredere în mine. O să-ți explic totul, îți promit! Grăbește-te, însă! Trebuie să plecăm chiar acum!

— Prin urmare, chiar nu ți-a spus nimic despre tatăl tău.

Flux se delecta cu această informație. Întotdeauna îi plăcuse să fie purtător de vești proaste.

Ivy stătea nemișcată. Pimcaux o atrăgea. Ceea ce văzu prin Intrare, deși era doar un fragment dintr-o viziune, îi răpise inima, așa cum se petrecuse cu atâția alții înaintea ei. Dar Flux îi distrăgea atenția. Și el se mișca, își dădu seama, sprijinit în genunchi și în palme, împingându-și încet în sus restul corpului uscățiv.

— E curios că subiectul nu a fost abordat până acum.

Se distra privind vesel când la femeie, când la fată.

— Ivy, cuvintele lui sunt pline de venin, nu-l asculta! o imploră iarăși Clothilde.

— Ei bine, o să am eu plăcerea de a-i spune totul fetei, dacă nu vrei s-o faci tu.

Sorrel Flux se întoarse spre fosta lui clientă (dacă Ivy putea fi într-adevăr fi considerată astfel, ținând cont de faptul că el nu prea făcuse mare lucru s-o ajute, cât stătuse la moară) și deschise gura, pentru a-și umezi buzele cu limba. Brusc însă îi căzu fața – și umerii, și întreaga robă de gălbenele. Florile se veștejeră pe loc, iar petalele căzură la picioare, uscate și mototolite. În spatele lui Ivy, Flux văzu un om care încă mai avea puteri asupra lui: inconfundabila siluetă a fostului său stăpân.

Ivy se întoarse și îl văzu și ea pe Vidal Vinegret, în ușa bucătăriei. Imediat ce-l zări pe Director, lui Flux îi pieri orice urmă de curaj – asemenea copoilor, ceva mai devreme. Dusă era toată plăcerea pe care i-o provocase nefericirea lui Ivy cu doar câteva minute mai înainte.

— Vinegret! scheună el.

Vidal Vinegret era într-adevăr o apariție.

Odată cu Vinegret sosi și vântul cel nerod – ca și cum chiar el l-ar fi invocat, pentru a-i servi scopurilor sale pline de răutate. Îi sufla nebunește prin păr și îi flutura roba în jurul trupului înalt. Stătea acolo, fără să înainteze, agitându-și în aer bastonul.

Numai că vântul nu se opri în părul lui Vinegret.

Trecu pe lângă Ivy și Măcușor și, ca și când ar fi fost asmuțit de Vinegret însuși, îl luă cu asalt pe Sorrel Flux, ridicându-l de la pământ și izbindu-l de tocul Intrării. Pentru a doua oară în viața lui, acesta simți că i se taie răsuflarea.

Fostul lui patron, însă, cu vântul sub comandă, îi făcuse de fapt fără să vrea o mare favoare. Se afla acum în pragul Intrării și al pasajului spre Pimcaux, iar când își dădu seama de acest lucru, tremuratul i se mai potoli.

— Mare păcat să lipsești de la reuniunea de familie, spuse el scrâșnind din dinți și îmbrâncind-o pe Clothilde ca să-și facă loc să treacă dincolo, unde era în siguranță.

— Ivy, Ivy! strigă Clothilde din prag, disperată. Trebuie să vii imediat!

Apoi Sorrel și Clothilde dispărură, căci vântul provocă un ultim neajuns; trânti ușa Intrării, închizând-o înainte ca Ivy să mai poată face ceva.

Copila rămase împietrită, cu imaginea aurie a ținutului Pimcaux viu întipărită în minte și, după cum se dovedi, și în ochi.

Capitolul cincizeci și nouă – Profeția

Ivy alergă spre Intrare, dar era deja prea târziu; străvechea vrajă care o crease o ferecase foarte bine. Spre groaza ei, Ivy văzu cum în fața ochilor ei dispărea de pe lespede inscripția de pe piatra mesager pe care stătea.

Se întoarse încet spre ticălosul de Director. Fără Vânturi, în încăpere era o liniște neobișnuită.

— E timpul pentru ceea ce ar fi trebuit să fac încă de acum unsprezece ani, dacă nu se amesteca mama ta.

Vinegret schiță un zâmbet sinistru. Mâna lui apucă enorma nestemată din vârful bastonului său și o ridică încet, îndreptând spre Ivy capătul ascuțit. Cu un clinchet ușor, un cârlig ascuns ieși din capătul bastonului; acesta era motivul panicii lui Sorrel Flux. Din doi pași, Directorul străbătu încăperea, iar Ivy nu mai avu decât o clipă în care să simtă liniștea dată de propria ei nestemată care îi pulsa în palmă cu un ritm egal. Fața lui Vinegret trăda satisfacția – ochii erau două adâncituri goale, iar acum, de aproape, Ivy simți cum e cuprinsă de un val de repulsie.

— Ce ciudat! Atâta suferință aruncată asupra mea de cineva atât de mic!

Se îndreptă spre ea cu o grimasă nemiloasă. În fața lui nu se afla un copil, ci sursa desfigurării și a durerii lui. Scuipă.

— Tu... izvorul suferinței mele! Nobilul Vlăstar! Din cauza ta am orbit, trădat de afurisita aia de Profeție. Trădat de tine. Privește-mi fața, copilă, și aceste cicatrici. E ca și cum mi-ai fi scos chiar tu ochii, cu propriile-ți mâini! Însă pot să văd – da, pot să văd. Văd că Profeția a eșuat, și tu odată cu ea. Văd că ești sortită pieirii.

Răsuflarea lui urât mirositoare ajungea până la ea și fata simți că nu mai are aer. Ivy se gândi la unchiul ei, apoi la faptul că nu dusesese la capăt misiunea cu care venise aici.

În palma lui Ivy se întâmpla însă ceva absolut inimaginabil și, deși Vinegret începuse să descrie sinistru amănuntele morții ei, ea nici nu îl luă în seamă.

Nestemata. O smulsese pur și simplu din gheara lui Flux, acolo, în birtul unchiului ei. Fusese recuperată din adâncimile de gheață ale munților, întorcându-se la ea în botul unui mistreț căutător de nestemate. Îi arătase calea în clipe întunecate. Nestemata lui Ivy, imperfectă și scobită, palpita acum în palma ei, călăuzită de propria-i magie. Cu o explozie de strălucire – Ivy trebui să-și acopere ochii cu mâna –, nestemata cea roșie zvâcnea și palpita, iar și iar. Încă o dată și, de-a lungul crăpăturii centrale, o lumină scânteietoare o traversă dintr-un capăt în altul și înapoi.

Apoi, cu o zvâcnitură bruscă, se sparse.

Mai bine spus, se sparse în două, deschizându-se.

Din interiorul pietrei ieși cea mai neobișnuită și mai frumoasă creatură pe care o văzuse vreodată. Preț de o clipă se așeză în palma ei, odihnindu-se. Apoi, spre totala încântare și uimire a lui Ivy, își desfăcu aripile roșii transparente, care luceau ca mici vitralii. Creatura era cât palma ei de mare și își agita aripile, de probă. O scânteie de lumină luci iar din nestemată, acum mai strălucitoare, venind chiar din punctul central al creaturii.

Nestemata lui Ivy se transformase, după cât părea, în ceva ce aducea mult cu un încântător și uluitor fluture.

Deși al ei fu primul, nu a fost nici pe departe singurul care a apărut.

Vidal Vinegret se opri din mers, căci măciulia bastonului se clătină, crăpă și îi scăpă din mână. Odată ce ea se sparse în bucăți, bastonul căzu cu zgomot pe podeaua bucătăriei și îl lăsă neajutorat pe orb. Nestemata ce-i atârna la gât scăpă din legăturile ei filigranate și sări în sus, deasupra capului lui, pentru a i se alătura nestematei lui Ivy. Agitându-și brațele în aer și pipăind în jur, în căutarea bastonului vrăjit, Directorul se schimbă brusc și pentru prima dată se înfățișă exact așa cum era de fapt, un orb. Dintre buzele rânjite îi scăpă un urlet.

Ivy trecu cât putu de repede pe lângă el și se îndreptă către Grădinile Cenușii.

Și cum arătau acum Grădinile! leșite de sub vraja întunecată care le alungase culorile, strălucneau într-o întreagă paletă de nuanțe, ale nenumăratelor nestemate care se adunau acolo, ca un ghem de beculuțe luminoase. Clipeau și își agitau aripile și veneau tot mai multe.

Se adunară pe fântână și îi redară măslinului argintiu culoarea. Tufele cenușii de trandafiri reînviară, deschizându-și flori mai colorate decât avusese până atunci vreun trandafir, însoțite de un parfum nepământesc. În copacul preferat al reginei, merele otrăvitoare se ofiliră și muriră, căzând la pământ ca niște păstăi goale.

În castel, pe când regina Mătrăgună mai dormea încă sub o pernă de lichen de prun, nestematele de cristal din coroana ei săriră și se treziră la viață, în primul lor zbor dând ocol sălii împădurite. În ultimul panou al tapiseriilor fermecate, sute de puncte colorate începură să se transforme și curând încăperea prinse viață, într-un dans al luminilor.

De fapt, acest fenomen neobișnuit avea loc peste tot în ținutul Caux.

Marile magazine de nestemate ale Breslei Degustătorilor dispăreau, spre adâncă tulburare a prorectorului însărcinat cu paza lor.

Comorile regelui se transformară toate.

Iar în adâncul minelor, în creierii munților ce străjuiau întregul ținut, minerii erau și ei uluiți de transformarea incredibilă a pietrelor.

Cerul nopții era plin de lumina lor, cum curgeau de pe vârful muntelui în jos pe Nodurile Povârnite, asemeni unui uriaș fluviu-curcubeu. Toate privirile celor din Templar erau îndreptate spre munți și spre cerul întunecat, iar toți cei de la poale rămăseseră înmărmuriți la vederea splendidei lumini – mai minunată și mai tulburătoare decât orice foc de artificii.

În dimineața următoare, toată lumea era de acord că nestematele scânteietoare ofereau cel mai frumos răsărit văzut vreodată. Acesta anunța o nouă zi, care se coborî peste Caux, iar cu ea, sosi vuiet de șoapte despre străvechea Profeție – cea aproape uitată, care vorbea despre un Nobil Vlăstar – care în sfârșit începuse.

Capitolul șaizeci – Regăsirea

În zilele care urmară, Găgăuță și Peps răspândiră vestea că domnia întunecată a Mătrăgunelor se încheiase în sfârșit. O mare alinare cuprinse mai întâi vechea capitală, apoi, cu repeziciune, întreaga țară. Ca și cum s-ar fi trezit dintr-un somn lung și capricios, locuitorii din Caux redeveniră buni.

Sărbătoarea pe care o pusese la cale regina Mătrăgună avu loc până la urmă, dar cu o mare diferență. Nu mai urma să aibă loc execuția lui Cecil Manx, Maestru farmacopat; de fapt, nu mai avu loc nicio execuție. Niciodată! Sărbătoarea instaurată pe vremuri de bunul rege Verdegris, și întinată de Mătrăgune, își redobândise farmecul de odinioară.

În seara Festivalului, o briză blândă plutea prin vechiul oraș. Străzile din Templar erau decorate cu buchete parfumate ce răspândeau o mireasmă puternică, împropiătând aerul. Pe fiecare pervaz liber luceau pocale cu lumânări, iar pe apele râului Marcel pâlpâiau lampioane strălucitoare.

Locuitorii din Templar ieșiseră să se veselească și să sărbătorească sfârșitul domniei Mătrăgunelor.

— Ivy, ce s-a întâmplat cu părul tău?

Când o văzu, Rowan – ca toți ceilalți, de altfel – scoase o exclamație de uimire. Părul ei blond căpătase o neobișnuită nuanță aurie, care îi pătrunsese și în ochi, unde străfulgerări metalice luceau în lumină ca o pulbere de aur.

— Cred că s-a întâmplat când m-am uitat prin Intrare, spuse fata.

— Ce-ai văzut? șopti Rowan uluit. Cum arată Pimcaux?

Ivy ridică din umeri:

— Numai câmpuri de flori galbene, cât vezi cu ochii.

Avea să-și amintească toată viața acea imagine furată din tărâmul de dincolo.

— Asta-i tot? nu-și putu ascunde Rowan dezamăgirea, trădată de voce.

Nu-i era clar la ce se așteptase, dar cu siguranță trebuia să fie ceva mai spectaculos.

— Rowan, continuă Ivy. Erau flori de cincifoi.

Rowan rămase tăcut, înțelegând câtă magie se afla acolo.

De la fereastra lui Peps, imaginea festivităților era spectaculoasă și, pentru a nu fi întrecut, Peps era el însuși gazda unei alese sărbători. Ivy îi reîntâlni cu bucurie pe Axle, Cecil și Peps, iar Rowan îi relată ce se întâmplase în timp ce ea alerga pe urmele lui Flux spre Intrare.

Axle își folosise cleștii de buzunar, povesti Rowan, pentru a-l elibera pe Cecil din legături, însă nodul rezistase. Iar Expulzatul ieșise din starea de uluială, începând apoi să-i desfacă legăturile stăpânului său, îndreptându-se curând după aceea spre unchiul lui Ivy. Chiar atunci, își făcuse apariția ultimul membru al grupului, cu desăvârșire uitat.

Hăș sosi spintecând aerul, spre bucuria prietenilor ei aflați la ananghie. Zbură spre Expulzat, chitită să-l orbească pe servitorul Breslei, de parcă bătrâna pasăre așteptase acest prilej de la precedentă întâlnire. Bătrâna cioară îl forță pe Expulzat să se retragă, cuprins de panică, iar acesta, împiedicându-se, căzu într-o tufă de urzici, scoțând un urlet de agonie. De acolo, se târî în mlaștina care apăruse, unde își găsi sfârșitul în pânțele unei gigantice plante-urcior – din acelea care preferă carnea – care își făcuse cuib acolo.

Ivy făcu ochii mari, gândindu-se la perspectiva de a fi digerat de viu în burta unei plante mâncătoare de oameni, însă Rowan istorisi mai departe.

Cunoscând licoarea-somnifer folosită de Ivy, Cecil și Axle îi revigorară pe toți prietenii aflați la masă cu antidotul găsit, care creștea la îndemână sub forma unei tufe de ierburi.

— Pur și simplu pătrunjel, mărturisii Axle, zâmbind. Un antidot obișnuit pentru numeroase otrăvuri. De-aia găsiți de multe ori un fir de pătrunjel în farfurie!

Când se trezi, pe Rowan nu-l miră că nu reușise să depisteze Masca nopții.

— Îmi pare rău că a trebuit să-ți dau și ție din licoarea în care am pus somnifer, se scuză Ivy.

— Nu-i nimic.

Zâmbi, apoi povesti mai departe.

La început Peps fusese cam alarmat și dezorientat când îl zărise lângă el pe fratele lui, Axle, dar după ce-și alungă lichenii care-i creșteau în barbă își regăsi ospitalitatea.

Cu ajutorul lui Trindle și al altor câțiva clienți obișnuiți ai lui – patronul restaurantului fusese înștiințat de Găgăuță despre sosirea Expulzatului și îl urmase fără ezitare la palat –, grupul avu grijă de toți ceilalți. Familia regală, împreună cu Cronicarul, ajunse temporar în pivniță, printre grămezile de lucruri rămase de la Verdegris.

Toți se bucurară să se întoarcă în locuința de sub pod a estacagiului și să-l asigure pe Găgăuță că totul era cu adevărat bine. După ce se stinse surpriza inițială a întâlnirii cu fratele sihastru al lui Peps, încântat, Găgăuță le aduse tuturor o ceașcă revigorantă de ceai și un mic dejun sănătos.

Terminându-și povestea, Rowan zâmbi.

— Dar unde e Hăș?

Ivy se uită împrejur, nerăbdătoare să-și vadă prietena, în timp ce peste ceilalți se așternu tăcerea.

— Când s-au retras tapiseriile, a plecat cu ele, îi explică blând Cecil.

— Cum? Unde a plecat?

— E greu de spus. În tapiserii. Au fost țesute printr-o vrajă puternică a lui Verdegris, știi asta. O să vezi mâine, o să te duc să-ți arăt. Stă cocoțată pe umărul unei fete, în ultimul panou. Și pare foarte mulțumită, aș putea spune.

— Așa și trebuie, încuviință Axle.

— Hăș... Nu mă văd trăind fără ea, aici sau în altă parte, spuse Ivy.

Brusc se simți tristă, iar mintea îi zbură din nou către Pimcaux. O chinuia gândul amar că Sorrel Flux, gălbejitul ăla îngrozitor, se afla undeva pe-acolo, răspândind în cale numai dezastru. El era acolo, pe când ea, nu. Vinegret avusese dreptate, nu reușise să împlinească Profeția.

Petrecerea devenise mai gălăgioasă, iar Peps radia și se amuza nemaipomenit. În acea seară avea să spună de zeci de ori povestea castelului și a decăderii Mătrăgunelor, fără să fie deloc deranjat de faptul că aproape tot timpul evenimentelor dormise buștean.

Axle, Cecil și cei doi copii se retraseră lângă fereastră, unde era ceva mai multă liniște.

— Ești menită să mergi la Pimcaux, Ivy. Și, într-un fel sau altul, vei ajunge acolo, rosti Cecil gânditor.

— Cum? Intrarea este din nou ferecată. Am văzut cum a dispărut inscripția de pe piatra mesager.

Priveau cum sub ei plutesc lumânările pe râul Marcel. Apoi, în fața ei, în locul unde stătea, la fereastra lui Peps, Ivy auzi niște lovituri ușoare. Dincolo de geamul gros, agităndu-și aripile în noapte, se vedea silueta delicată a unui fluture roșu.

— Ivy, sunt sigur... nu e nestemata ta? exclamă Rowan, pe când fluturile pătrunsese prin geamul deschis.

Ivy zâmbi și îl privi cum își întindea aripile spectaculoase.

— Mama ta ți-a dat acea nestemată, spuse blând Cecil. Era chinută de îndoieli, dar până la urmă tot la tine ți-o mai mult.

Ivy se gândi la Clothilde, la ultima ei imagine a ei.

Axle își dresе glasul.

— Când s-a născut mama ta, Ivy, toată lumea a sperat că ea era cea care urma să salveze ținutul Caux. Cred că și ea și-a dorit prea mult această moștenire, moștenirea ta, și și-a pierdut capul.

— Flux voia să-mi vorbească despre tatăl meu, spuse încet, ca o șoaptă, Ivy.

— Flux? Cuvintele lui sunt pline de venin și făcute doar să rănească, mârâi Axle.

Nestemata roșie zbură lin, creând cu lumina ei pâlpâitoare un desen. Vrăjită, Ivy îi urmă traiectoria curioasă, spre aripa întunecată, din spate, a vastului apartament al lui Peps. Se aflau lângă digul de vest, unde Knox era ancorat în stâncă. Acolo, lângă o veche piatră unghiulară, mai deschisă la culoare și mai veche decât stânca dimprejur, nestemata se așează, strălucind și mai puternic în timp ce bătea din aripi.

Se holbară cu toții la piatra goală, care părea oarecum cunoscută.

— Ce e aia? întrebă Rowan. E o piatră mesager?

— Nu e nimic, spuse Ivy, trecându-și mâna peste piatră.

— Privește! nu se lăsă Rowan descurajat.

Într-adevăr, pe când cei patru priveau piatra goală, începu să iasă la iveală – vag zgâriată pe suprafață – o inscripție abia întrezărită, ca și cum ar fi fost scrisă de o mână invizibilă. Axle deveni grav.

— În scrierile regelui Verdegris se vorbește și de o altă Ușă.

Ezită, aruncându-i o privire lui Cecil.

— Dar este ceva nesigur, considerat a fi doar un zvon. Lipsesc paginile, din păcate. Au fost rupte din carte cu mult timp în urmă și probabil că s-au pierdut sau au fost distruse.

— O altă ușă spre Pimcaux!

Inima lui Ivy începu să bată cu putere.

Rowan tăcea, amintindu-și ce experiență intensă avusese el cu manuscrisul lui Verdegris – ceva nu foarte plăcut.

— Așa e scris.

Priviră cu respirația tăiată cum mâna invizibilă completa ultimele înfloriri de pe piatra mesager.

373 cioți până la Pimcaux

— Din abația neagră unde trădarea crește, a doua șansă poate se ivește, recită Axle în șoaptă.

— Să însemne asta ceea ce cred eu? întrebă Ivy, cuprinsă de o mare însuflețire.

— Da, spuse Cecil sumbru. Există o ușă dosnică.

— Dar unde e? Știi? N-ar trebui să mergem imediat?

Speranța renăscută pe care o simțea Ivy era umbrită de îngrijorarea provocată de tonul din vocea unchiului ei.

Cecil și Axle se priviră, în timp ce pe fețe li se instală o expresie sumbră.

— Mă tem că este foarte periculos.

— Nu contează!

Ivy era recunoscătoare că i se dădea a doua șansă.

— Și mai e și mica problemă a reluării studiilor...

— Unchiule Cecil!

— Ivy, există forțe mari și puternice care sunt hotărâte să facă astfel încât Profeția să nu se îplinească. Drumul tău de vindecător reprezintă salvarea ta. Ai nevoie de aceste cunoștințe pentru a putea înfrunta ceea ce te așteaptă.

— Știți unde se află această ușă dosnică? întrebă Rowan. Aici scrie doar 373 de cioți.

Brusc simți un gol în stomac.

— Ivy nu are ce căuta acolo, mormăi Cecil.

— O s-o conduc eu, spuse hotărât Axle. A treisprezecea și ultima ediție a cărții mele este gata. Mă gândesc... Poate că este mare nevoie de un

Atlas al ținutului Pimcaux!

Ivy cugetă o clipă:

— Poate veni și Rowan?

— Sigur că da, o să avem nevoie mai ales de el.

— De ce? întrebă Rowan, mulțumit, dar și derutat de veste, căci cunoștințele lui erau îndoielnice în mai toate domeniile.

— Pentru că ușa dosnică se află în Rocamadour.

Epilog - Ultimele cuvinte

După Festival, planurile se făcură rapid.

La Consumatorii lui Trindle se organizează o mare și bine hrănită adunare, unde se stabilește multe lucruri, printre berile spumoase și coniacurile de colecție. La îndemnul gălăgioase ale lui Trindle și Peps, se supuse la vot și se hotărî ca Cecil Manx – Maestru farmacopat și slujitor al lui Verdegris – să rămână în Templar ca Administrator al țării Caux. Vestea asta se răspândi din restaurant în piața aglomerată de alături, iar de acolo în casele familiilor mult obidite din Caux. În curând, pe buzele tuturor se aflară cuvinte noi, vesele, cuvinte precum „farmacopat” și „Profeție”, în locul șoaptelor despre necazuri și despre tiranie.

Însă în primul rând se răspîndi vestea despre rege, despre bunul rege Verdegris, și despre posibila lui întoarcere.

Ivy reveni la palat împreună cu unchiul ei, pentru a o vedea pe Hăș. Așa cum stătea în umbra tapiseriilor, Ivy privi ultimul panou. Cecil o apucă de mână, iar ea se îndesă în pelerina lui lungă.

— Vezi, pare chiar fericită, spuse el.

— Totuși – Ivy își întoarse fața, căci nu voia ca unchiul ei să-i vadă lacrimile, care începuseră să se adune – mi-ar fi plăcut mai mult să fie aici, cu noi.

— Este. Într-un fel.

Ivy se aplecă înainte și atinse cioara, însă pe țesătura robustă a tapiseriei degetele ei nu simțiră decât o textură rece, ușor aspră.

— Cunoșcând-o pe Hăș, aș pune pariu că o s-o mai ve-dem, se destăinuie Cecil.

În pivniță, Cecil și Ivy îi întâlniră pe puținii supraviețuitori ai personalului greu încercat al castelului. Se găseau acolo, încă ascunse pe coridoare, mari cantități de comori de pe vremea lui Verdegris, antichități atât de disprețuite de regele Mătrăgună. Printre ele, cu siguranță spre oroarea lui, dormeau regele detronat și micul lui entourage.

— Căruța este pregătită, domnule, îl informă pe Cecil un băiat de la grajduri. Așa cum ați cerut, am ales cei mai îndărătnici catâri care să o tragă.

— Foarte bine! Să le fie călătoria lungă-prelungă și plină numai de hârtoape.

Cecil și Ivy aveau sarcina de a trezi clanul Mătrăgunelor. Arsenius se simțea atât de incomodat de încăperes plină de antichități, încât își acceptă pe dată pedeapsa și exilul. În schimb, Regina, după ce pipăi și nu-și găsi coroana, începu să țipe și să șuie.

— Ce-i cu trădarea asta? cu neobrăzarea asta? Cum de îndrăzniți să ne țineți prizonieri!

Alte cercetări o făcură să înțeleagă că nu mai avea nici inelul scobit și că, lipsit de otrăvuri, tenul ei devenise de un roșu aprins.

Cecil adusese în pivniță un pumn de pătrunjel, dar asta nu avu niciun efect asupra Cronicarului regal, care, de fapt, nu era adormit.

— Ce-i cu el? întrebă regina, împungând de mai multe ori brațul omului cu degetul ei ascuțit.

— E mort, răspunse sumbru Cecil.

— Tu l-ai omorât! se întoarse Regina Mătrăgună spre Ivy.

— Da' de unde! o admonestă Cecil. Este evident că i se trage de la ce a mâncat.

La aceste cuvinte, fostul rege se întristă îngrozitor. Era chiar mai rău ca atunci când își pierduse bufonul preferat.

— Știi, Artilla, chiar îmi era drag. Îi aruncă soției lui o privire mustind de dezamăgire.

Cronicarul regal îi ținuse companie în anii cât fusese pe tron și avusese întotdeauna pentru el un cuvânt bun sau încurajator. Regina, privind întâi spre Ivy și Cecil, apoi spre soțul ei, își plecă imperceptibil umerii și-și mușcă buza.

— O să puteți călători în siguranță până la Krux și de acolo mai departe, până în Insulele de Hotar. E mai mult decât ce le-ați oferit predecesorilor voștri.

— Asta după toate favorurile pe care ți le-am făcut, farmacopatul! șopti regina.

— Farmacopat? E individul ăla?

Arsenius se scărpină în bărbie, holbându-se la Cecil.

Părea să fie mai curat. Fostul rege oftă amărât, privindu-și piciorul diform. Simți că momentul avea o puternică încărcătură ironico-poetică. Și, cum era poet, se gândi la o poezie. Însă, din fericire pentru toți, sosiră câțiva orașeni zdraveni, gata să escorteze fostele capete încoronate.

— Să nu mă atingeți! le ordonă regina, cu capul sus.

Toți fură de acord, căci anii în care folosise Aqua Artilla îi îmbibaseră pielea cu un miros de otravă.

Mândră, doar cu o vagă ezitare în mers, regina Artilla păși înaintea soțului ei, ieșind din Templar, un oraș pentru care nu avusese întotdeauna decât dispreț.

În cele din urmă, Mătrăgunele ajunseră pe Brax, o insuliță aflată nu departe de Kruxt, lipsiți de obiectele care să le confere luxul obișnuit. Acolo, crudul fost conducător din Caux învăță să aprecieze traiul simplu; picioarele lui se simțeau cel mai bine atunci când umbla desculț prin nisipul alb. Când nu era pe plajă, fostul rege își petrecea cea mai mare parte a timpului vânând, fără niciun rezultat, nestemate zburătoare, ajutat de o plasă de fluturi, în speranța de a le savura într-un tonic, așa ca altădată.

Singura rămășiță și unica amintire a puternicei magii a lui Verdegris pe care o îndurară a fost că Artilla Mătrăgună nu fu niciodată în stare să împiedice creșterea buruienilor din vârful capului. În mod frecvent, apela la ajutorul soțului ei pentru a-i smulge de pe cap pădăii încăpățănate și absolut obișnuite – un lucru pe cât de dureros, pe atât de neplăcut.

Și Breasla?

Axle, reputatul expert al tărâmului Caux, știa un lucru: Breasla Degustătorilor era puternică, foarte puternică, iar orașul Rocamadour era de neatins.

Vidal Vinegret scăpase ușor cu fuga, în timpul confuziei și al sărbătorilor prilejuite de sosirea nestemateelor.

Odată întors la Rocamadour, în umbra turlei negre, se așeză în biroul lui întunecat (căci un orb nu avea nevoie de lumină). Pipăi, căutând în birou paginile. Le găsi în sertarul secret și rămase așezat cu ele în mână, ca într-o transă. Documentele magice ale bătrânului rege erau doar ale lui. Din ele se ridica un vag iz de fum și foc.

Vinegret le puse înapoi în ascunzătoare și își convocă prorectorii.

Mai exista o cale.